Louisa May Alcott

Lettys landstryger

og andre fortællinger

Louisa May Alcott

Lettys landstryger

og andre fortællinger

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Louisa May Alcott: *Lettys landstryger og andre fortællinger* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Louisa May Alcott: *Lettys landstryger og andre fortællinger* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Lettys landstryger

1

Letty sad på dørtrinnet en kølig sommerdag og så hen ad vejen og ønskede inderligt, at der ville ske noget fornøjeligt. Det gjorde hun ofte, og en af hendes tidligste glæder, mens hun var et ensomt barn, var at sidde der med en eventyrbog på skødet og vente og spejde i fuld tro på, at der ville ske noget vidunderligt.

I hine dage var det hendes yndlingsdrøm at forestille sig Askepots guldkaret komme farende omkring hjørnet for at føre hende bort; men i attenårsalderen tænker man mere på prinsen end enten på guldkareten eller det glimrende bal. Imidlertid havde endnu ingen prins banet sig vej gennem syrenhækken ved lågen, og endnu stedse sad den lille skønhed på dørtrinnet og drømte vågne drømme, mens hendes arbejde lå forglemt på hendes skød.

Bag hende i den sirlige lille stue slumrede tante Liddy i sin magelige lænestol, mens uret dikkede, kanariefuglen kvidrede, gamle Bob dovent snappede efter fluerne, og intet ellers afbrød den stilhed, der hvilede over stedet. Sådan var det altid, og Letty havde ofte en fornemmelse af, at et jordskælv ville være en kærkommen afbrydelse i hendes livs skrækkelige ensformighed.

I dag var den særlig pinagtig; for en ubetydelig begivenhed havde forstyrret hendes ro, og skønt det hele kun varede et øjeblik, havde det ladet Letty kaste et blik ind i den dejlige "ny verden, der ikke er andet end den gamle". En vogn, hvori der

sad et par glade nygifte, som var på deres bryllupsrejse, var standset ved lågen; for bruden havde fået lyst til en drik vand af den af mos omkransede brønd, og brudgommen havde venligt anmodet om, at hendes ønske måtte blive opfyldt.

Letty opvartede dem, og mens den ene unge kvinde slukkede sin tørst, iagttog den anden hende med beundrende blikke og en deltagelse, hvori der var et stænk af misundelse. Det var kun et øjeblik, så rullede den smukke brud og den forelskede brudgom bort på den fortryllende rejse, der kun gøres én gang i livet, efterladende sig en støvsky og en dybere utilfredshed i Lettys hjerte.

Med et langt suk gik hun tilbage til sin plads, og idet hun lukkede øjnene for en verden, der kun kunne byde hende så lidt, sank hun atter hen i sine drømme, indtil en barsk stemme bragte hende til at fare lysvågen op.

"Hør, miss, kan De give en stakkels fyr en bid mad og lidt at drikke?"

Da hun slog øjnene op, så hun en kraftigt bygget landstryger, der stod og lænede sig over den lave låge og så så pjaltet, støvet, udtæret og træt ud, at hun tilgav det beundrende udtryk i hans dristige, mørke øjne, der havde været fæstet på hende længere, end hun vidste af. Førend hun imidlertid kunne svare, råbte tante Liddy, der var en gæstfri gammel sjæl, indefra:

"Ja, naturligvis. Sæt Dem bare ned ved døren og hvil Dem lidt, mens vi ser efter, hvad vi kan finde."

Letty forsvandt ind i spisekammeret, og manden tog skyndsomt plads i det skyggefulde bislag uden at bryde sig om Bobs mistænksomme knurren. Han rev sin hat af, strakte sine trætte lemmer ud og lænede sit pjuskede hoved tilbage mellem

vedbendløvet med et dybt åndedrag, som om hans kræfter næsten var udtømt.

Da Letty bragte ham en tallerken med brød og kød, tog han den fra hende så ivrigt og med et så grådigt blik, at hun uvilkårlig fo'r tilbage. Han bemærkede det og sagde med et svagt forsøg på at le:

"De behøver ikke at være bange. Jeg ser nok ud, som om jeg var en grov karl; men jeg vil ingen fortræd gøre Dem."

"Nej, det tror jeg! Vi har ingen grund til at være bange for nogen, skønt vi er et par enlige kvinder, for Bob er bedre end et helt dusin mænd. Han er et lam mod dem, han kender; men lad nogen komme Letty for nær, og De har aldrig set et mere glubsk dyr," sagde tante Liddy, mens den unge pige gik ind igen efter mere mad, da hun så, hvor sulten den fremmede var.

"Han kan se, at jeg er en skikkelig fyr, og er straks gode venner med mig, som De ser," svarede landstrygeren med et tilfreds nik, da Bob efter en kort undersøgelse satte sig ved siden af ham og venligt logrede med halen.

"Nej, nu har jeg aldrig set mage! Sådan er den ikke ret tit mod fremmede. De holder vist meget af dyr?" sagde tante Liddy, som Bobs usædvanlige nedladenhed gjorde et stærkt indtryk på.

"De har været mine bedste venner, og det glemmer jeg ikke," svarede manden og gav hunden et ben, skønt han selv var halvdød af sult.

Der var noget i hans tone og i denne handling af ham, der rørte Lettys kærlige hjerte og gjorde hendes egen tone meget mild og hjertelig, idet hun sagde:

"Vær så god, her er lidt mælk. Den er god og kold."

Landstrygeren rakte begge hænder op for at tage imod skålen, og da han gjorde det, så han ind i et ansigt så fuldt af deltagelse, at det lignede en engels, der bøjede sig ned for at trøste en fortabt og træt sjæl. Hvor hårdt livet end havde været for den stakkels fyr, havde det dog ikke endnu fordærvet ham, hvad der tydeligt bevistes af det milde udtryk, der som ved et trylleslag bredtes over hans ansigt, og af den måde, hans stemme dirrede på, da han, som om det kunne være en bordbøn, sagde: "Gud velsigne Dem, miss," idet han bøjede hovedet og drak.

Det var kun et udtryk af menneskelig sympati og menneskelig taknemmelighed; men ikke desto mindre forjog det øjeblikkelig Lettys frygt og bibragte den fremmede en følelse af, at han var truffet på venner, for det var en af de naturligste rørelser, der får alle skabninger til at føle sig beslægtede. Det var, som om de alle mærkede denne indflydelse. Bob vendte bifaldende sine velvillige øjne fra sin herskerinde til sin ny ven, og den unge pige satte sig tillidsfuldt ned, og den gamle dame fik munden på gang; for hun holdt meget af at passiare og betragtede en fremmeds ankomst som en særlig gunstbevisning af Forsynet.

"Hvor agter De Dem hen?"

"Ikke til noget bestemt sted."

"Hvor kommer De da fra?" vedblev tante Liddy uden at lade sig forknytte af det korte svar.

"Fra Californien."

"Fortæl os om det. De har sagtens flakket om fra det ene sted til det andet, ikke?"

"Jo, jeg har ikke bestilt synderlig andet."

"Det synes ikke at være gået Dem overdrevent godt," sagde den ligefremme gamle dame og kiggede på ham over sine briller.

"Hvis jeg ikke havde haft et djævelsk uheld, ville jeg have været en rig mand i stedet for en tigger," svarede landstrygeren med et bistert blik og rynkede harmfuldt sine mørke øjenbryn.

"Har De været uheldig? Det gør mig ondt. Men jeg synes også, at det er bedre at blive hjemme og arbejde vedholdende, end at flakke om og jage efter lykken," bemærkede tante Liddy, der følte det som en pligt at give et godt råd.

"Jeg skulle næsten tro, at De har ret, missis. Men det er ikke alle, der har et hjem at blive i, og sådanne fyre som jeg er nødt til at jage efter lykken, for den kommer ikke til dem af sig selv."

"Har De ingen venner, unge mand?"

"Ikke en eneste. Jeg mistede den sidste i går."

"Ved en pludselig død formodentlig?" spurgte den gamle dame deltagende.

"Druknede."

"Gud forbarme sig! Hvordan gik det til?"

"Var kommet til skade og kunne ikke kureres, så druknede jeg ham, og –"

"Hvorledes?" udbrød tante Liddy og fo'r forfærdet op, så at hun væltede sin skammel.

"Det var kun en hund, missis. Jeg kunne ikke bære ham og ville ikke lade ham blive liggende og pines, så befriede jeg ham for hans lidelser og gik videre alene."

Landstrygeren havde holdt op med at spise og sad med hovedet støttet i sin hånd i en forsagt stilling, der sagde endnu mere end hans ord. Hans røst var barskere end ellers, mens han

talte om hunden; men de sidste ord sagde han i en hæs tone og lagde hånden på Bobs hoved så venligt, at det fuldstændig vandt det gode dyrs hjerte og fik det til at slikke hans stænkede ansigt med en sagte klynken som udtryk for dets deltagelse og tilfredshed.

Letty havde tårer i øjnene, og tante Liddy tog sig en pris og rejste sin skammel igen med en følelse af, at der måtte gøres noget for en, hos hvem man så tegn på, at han fortjente at reddes.

"Stakkels dyr! Og De holdt meget af den?" sagde hun i en moderlig tone; for i hendes øjne var manden på fem-seks og tyve år kun en dreng.

"Jeg ville have været et rent umenneske, hvis jeg ikke havde holdt af ham, for han var trofast imod mig, da alle mine andre kammerater slog hånden af mig, og forsøgte at slæbe sig af sted med et brækket ben hellere end at forlade mig. Snak ikke til mig om venner! Må jeg bede om et umælende dyr, hvis jeg skal have noget, der er værd at have."

Det var en bitter tone, manden talte i, og hans øjne funklede af harme, som om uretfærdighed ikke mindre end nød havde gjort ham til, hvad han var.

"Hvil Dem lidt, og fortæl os om Californien. En af vore naboer er rejst dertil, og vi vil gerne høre noget om dette storslåede glimrende land."

Det var Letty, som sagde dette, og den halvt ivrige, halvt frygtsomme tone, hun talte i, var meget vindende, særlig for en, der sjældent hørte noget lignende nu om stunder. Da han bemærkede hendes venlige interesse og var glad ved at betale for det måltid, han havde modtaget, på den eneste måde, der

stod i hans magt, fortalte manden i korte, men malende træk nogle af sine eventyr, mens den gamle dame holdt ham i ånde med spørgsmål, og den unge lyttede til med et ansigt så fuldt af tiltagende forundring, at fortælleren følte sig opfordret til at gøre sit bedste.

Tante Liddys kappestrimler stod stive af rædsel ved skildringen af forskellige af de farefulde situationer; men Letty forekom det bedre end nogen roman, hun nogen sinde havde læst, at høre på fortællinger, der var så fulde af spændende begivenheder og vanskeligheder og blev fortalt så livligt, ansigt til ansigt med helten i dem, der ubevidst røbede, at han besad mange af de mandige egenskaber, kvinder mest beundrer.

"Efter at have oplevet sådanne eventyr undrer det mig ikke, at det falder Dem svært at slå Dem til ro som andre mennesker," sagde hun med varme, da manden pludselig holdt inde, som om han skammede sig over at tale så meget om sine egne anliggender.

"Jeg skulle dog ikke have noget imod at prøve på det," svarede han og kastede et blik rundt omkring i den af solen oplyste lille stue, der var et så hyggeligt og roligt hjemsted for alle de milde indflydelser, der gør virkning på en mands hjerte, når han føler sig allermest ensom og forladt.

"Ja, det skulle De helst gøre," sagde tante Liddy i en afgørende tone. "Se at få noget arbejde, og hold ved det; kommer lykken ikke, så giver det dog altid brødet, og i denne jammerdal er det måske omtrent alt, hvad nogen af os tør vente."

"Jeg har forsøgt at få noget; men jeg ser så afskrækkende ud, at ingen har lyst til at tage imod mig, og jeg fortænker dem ikke i det. Se engang på denne hat! Er den ikke tilstrækkelig til at

ødelægge en mands udsigter, hvordan han for resten ser ud?" sagde den unge mand og holdt en bulet genstand op med en så komisk blanding af mishag og harme, at Letty ikke kunne bare sig for at briste i latter, og denne muntre lyd var så smittende, at vandringsmanden selv stemte i med, allerede oplivet af hvile, føde og venlige ord.

"Det er besynderligt, hvilken pris mandfolk sætter på deres hatte. Min Moses kunne aldrig læse sin avis, før han havde fået sin på, og at slå et søm i med bart hoved, enten det så var inden døre eller ude, ville have været noget aldeles utænkeligt for ham," sagde tante Liddy med en mine som en, der var vel bevandret i mandfolkenes hemmelighedsfulde ejendommeligheder.

Men Letty klappede i hænderne, som om hun pludselig havde fået en glimrende idé, løb om til køkkengangen og kom tilbage med en stråhat, brun og støvet, men med en god skygge og hel, og langt mere passende til årstiden end den pjaltede filthat, manden sad og betragtede med et håbløst blik.

"Den er ikke videre god; men den kan nok bruges i nogen tid. Vi har den bare til at skræmme folk med, og nu er jeg ikke bange længere. Ville De tage det ilde op, hvis jeg tilbød Dem den?" stammede Letty, der rødmede under sit forsøg på ikke at støde ved at tilbyde sin ringe gave.

"Tage det ilde op? Jeg skulle mene, jeg ville være glad ved at få den, enten den så passer eller ikke," svarede landstrygeren, der kastede den gamle hat fra sig og skyndsomt satte den ny på, idet han benyttede de klare øjne, han havde foran sig, som spejl.

"Den passer udmærket, og den er Dem hjertelig velundt," sagde den unge pige og rødmede endnu stærkere; for der var

noget mere end taknemmelighed i det solbrændte ansigt, der havde mistet det fortrædelige, foruroligende udtryk, det i begyndelsen havde haft.

"Nå, hvis De nu vaskede Dem og glattede Deres hår lidt, ville De komme til at se anstændig ud, og hvis De så er høflig og villig til at tage fat på hvad som helst, vil De sikkert kunne få arbejde," bemærkede tante Liddy, der følte en stedse voksende interesse for den fremmede og med sit kvindelige instinkt indså nødvendigheden af at smede, mens jernet var varmt.

Letty løb efter vandfad og håndklæde, og efter at have peget på brønden trak hun sig beskedent tilbage til køkkenet, mens tante Liddy blev og iagttog den forsvarlige skrubning, der nu gik for sig i gården; for landstrygeren plaskede i vandet som en newfoundlænder, og den gæstfri Bob tog ivrigt del i dette hurtige toilette.

Det var som en helt anden mand, der kom til syne efter dette simple bad; nu var der rødme i de udtærede kinder, øjnene havde tabt deres håbløse udtryk, og noget, der lignede mod og selvagtelse, lyste i det ansigt, der kiggede ind ad døren, da den fremmede rakte vandfadet og håndklædet tilbage og, idet han svingede den gamle stråhat, sagde:

"Jeg siger Dem hjertelig tak, missis. Vil De være så venlig at sige mig, hvor langt der er til den nærmeste købstad?"

"Fem mil. Jernbanen går lige dertil, og der er ikke langt til stationen," svarede tante Liddy og viste ham, hvad vej han skulle gå.

Manden kastede et blik på sine pjaltede sko og trak så på sine brede skuldre, som om han mandede sig op til at tage fat på de fem lange mil i solhede, som hans trætte ben måtte bære ham,

eftersom hans lomme var tom, og han ikke kunne få sig til at bede om andet end tilstrækkelig føde til at holde livet oppe.

"Farvel, missis, og Gud velsigne Dem," sagde han og hinkede afsted med hatten trukket ned over øjnene, ledsaget til lågen af Bob.

Ved omdrejningen af vejen standsede han og så sig så længselsfuldt tilbage, som Letty nogen sinde havde set hen ad den skyggefulde vej, og mens han gjorde det, syntes han at se sig selv som yngre med mod, håb og virkelyst begive sig ud på den rejse, der, ak! var endt her. Hans blik søgte den gamle brønd, som om der havde været noget helbredende ved dens vand; derpå vendte det sig til bislaget, hvor de gode mennesker havde givet ham mad og trøst, og dvælede der, som om en venlig erindring opvarmede hans ensomme hjerte.

Netop i dette øjeblik kom en lille skikkelse i en blå ginghams kjole løbende ud og ilede efter ham, ledsaget af Bob i en højst livlig stemning. Rødmende og forpustet skyndte Letty sig hed til ham og tilbød ham med et ansigt fuldt af den uskyldige medfølelse, der aldrig kan fornærme, en net sammenrullet pakke, idet hun sagde:

"Jeg skulle bringe Dem noget til middagsmad fra tante Liddy – og så dette her, så at De ikke behøver at gå, hvis De ikke har lyst, De halter så stærkt."

Som om han var mere rørt, end han ønskede at vise, tog manden imod fødevarerne, men skubbede blidt den lille pengepung til side og sagde hurtigt:

"Tak skal De have for dette; men Deres penge kan jeg ikke tage imod."

"Vi er ikke rige, men vi vil gerne hjælpe andre, så De behøver ikke at være stolt," sagde Letty lidt stødt over hans vægring.

"Jeg vil tage imod noget andet, hvis De ikke har noget imod det," sagde landstrygeren og rev hatten af med et pludseligt smil, der gav hans ansigt et ungdommeligt og vakkert udtryk.

"Hvad er det?" spurgte Letty og så så uskyldig op, at det var ham umuligt at modstå et taknemmeligt hjertes tilskyndelse.

Han svarede med at bøje sig ned og kysse den blomstrende kind, der øjeblikkelig blev flammende rød af ungdommelig undseelse og harme, idet hun vendte sig for at flygte. Han greb hendes hånd og sagde bodfærdigt:

"Jeg kunne ikke lade være, De er så god imod mig. Misund mig ikke et kys som varsel om god lykke. Gud skal vide, jeg trænger til den."

Disse ord var et udbrud af mandens virkelige fortvivlelse og følelse af forladthed, og han havde grebet den lille hånd, som om den var den eneste, der holdt ham tilbage fra at give efter for et fortvivlet sinds mangfoldige fristelser. De gennemisnede den unge pige som et råb om hjælp og bragte hende til at glemme alt, undtagen at en medskabning var i lidelse. Hun trykkede hans store hånd varmt og sagde af sit ganske hjerte:

"Det er Dem inderlig velundt, hvis det kan hjælpe Dem. Farvel og god lykke!" Og dermed løb hun tilbage lige så hurtigt, som hun var kommet.

Manden blev stående uden at røre sig og så efter hende, indtil hun forsvandt; derpå vendte han sig om og fortsatte sin møjsommelige gang, idet han med en mistænkelig hæshed i stemmen mumlede ved sig selv:

"Havde jeg en lille ledsagerinde som hende ved min side, er jeg vis på, at lykken ville vende sig."

2

Det var en uhyggelig decemberaften, en bidende vind blæste, og sneen fløj i tætte flokker uden for en lang, simpel bygning, der kun blev oplyst af ilden i nogle ovne, der sendte deres flammer larmende op gennem de høje skorstene, fra hvilke der strømmede tykke skyer af røg og en regn af gnister som for at vise vildfarende vej gennem uvejret. Der viste sig intet levende væsen i det halvmørke rum med undtagelse af en matroneagtig grå kat, der sad på et gammelt tæppe, som var bredt over en dynge sand i nærheden af en af ovnene. Den havde en avis og en blikspand ved siden af sig og syntes at have overtaget vagten, mens opsynsmanden i støberiet gjorde sin runde.

En dør stod halvt åben på den side af bygningen, der var i læ, og pludselig, som blæst derhen ligesom en af stormen forslået fugl, kom en lille skikkelse farende ind, åndeløs, halvdød af kulde og ganske forvildet af en langvarig kamp med den ubarmhjertige vind. Efter mat at have visket sneen bort, som blindede hende, så den lille stakkel sig om med ængstelige blikke, og da hun ingen andre opdagede end katten, syntes hun at tage mod til sig og krøb hen til ilden, som om hendes lidelser for et øjeblik overvandt hendes frygt.

"Oh, mis, lad mig varme mig et minut, for jeg er nær ved at dø af kulde!" hviskede hun og strakte sine valne hænder hen imod flammen.

Katten åbnede sine gule øjne, og øjensynlig glad over at træffe en af sit eget køn gav den sig til at spinde venligt og skred

tværs over avisen for at hilse på sin gæst. Der var noget usigeligt trøstende ved denne lyd, og beroliget ved den skød den unge pige sin gennemblødte hat tilbage og rystede sine tilsneede klæder med et dybt suk, som om hendes kræfter næsten var udtømt. Ikke desto mindre fo'r, selv mens hun godtede sig ved varmen, der var frelse for hende, hendes frygtsomme blikke omkring i det store, dunkle rum, og hendes stilling røbede, at hun stod på spring til at flygte ved det første varsel.

Lidt efter lød der fodtrin på en lang trappe, der førte op til et loft ovenover. Den unge pige fo'r op som en hare, og efter at have nærmet sig døren standsede hun, som om hun ønskede at få et glimt at se af den kommendes ansigt, før hun atter flygtede ud i stormen, der netop i dette øjeblik hylede med en voldsomhed, der vel kunne tage modet fra et kækkere hjerte.

En høj mand i en grov vams, med gråladent hår og skæg under en gammel pelshue steg langsomt ned ad trinnene, idet han fløjtede sagte for sig selv og svingede sin lygte frem og tilbage.

"En gammel mand, og katten holder meget af ham. Jeg tør nok spørge ham om vej, ellers finder jeg aldrig hjem," tænkte den unge pige, mens hendes blik med en kvindes hurtighed undersøgte den kommende.

En ufrivillig raslen af hendes klæder vakte hans opmærksomhed, og da han løftede lygten op, opdagede han hende straks, men sagde intet, som om han var bange for at gøre hende endnu mere forskrækket; for hendes blege ansigt og bønfaldende udstrakte hånd røbede hendes frygt og nød endnu stærkere end hendes hurtigt fremførte ord.

"Oh! Jeg er gået vild og er nær ved at fryse ihjel. Må jeg ikke nok varme mig lidt og få at vide, hvor jeg er?"

"Jo, det må De rigtignok. Gud velsigne Dem, jeg ville ikke jage en hund ud sådan en aften som denne, end sige sådan en stakkels sjæl som Dem," svarede manden i en hjertelig tone, der lød højst beroligende i den unge piges øren.

Derpå hængte han lygten fra sig, flyttede en stol hen til ilden og vinkede til hende, at hun skulle komme nærmere. Men ikke engang hans venlige ord og handling lykkedes det fuldstændig at overvinde den unge piges frygt. Hun trak sig længere og længere tilbage, efter som han gik fremad, sendte et blik til døren og sagde, som om hun appellerede til de bedste instinkter hos manden, som hun på én gang længtes efter og frygtede for at sætte lid til:

"Tak; men det bliver sent, og jeg skal se at komme videre, når jeg bare vidste vej. Måske har De selv unge døtre, så kan De forstå, hvor forskrækket jeg er over at gå vild om aftenen og komme til sådant et besynderligt sted."

Manden stirrede først på hende og gav sig derpå til at le, og idet han rystede sneen af sit krøllede hår og skæg, viste han sig at være en ung mand med et tiltalende ydre, et par livlige øjne, et ærligt, mørkladent ansigt og en hjertelig stemme.

"De troede nok, jeg var en gammel knark, hvad? Jeg ville ønske, jeg var det, hvis det ville være Dem til nogen beroligelse. Jeg har ingen små piger, desværre; men De behøver ikke at være bange for mig, skønt det er silde, og her er så ensomt. Gud velsigne Dem, barn, jeg er ikke noget umenneske. Sæt Dem ned og bliv tøet op, mens De fortæller mig, hvor De agter Dem hen."

Den halvt krænkede tone, manden sagde dette i, bibragte hans gæst en fornemmelse af, at hun havde fornærmet ham, og hun adlød med en beredvillighed, der øjeblikkeligt dæmpede hans vrede. Hun tog plads på stolen, bøjede sig ned mod ilden med en gysen, hun ikke kunne betvinge, og forsøgte at hindre sine tænder i at klapre, mens hun fortalte sin lille historie.

"Jeg trænger meget til arbejde og var gået en lang vej i håb om at få noget. Men jeg fandt intet, og det blev jeg meget forknyt over. Jeg havde ingen penge, så jeg måtte gå på mine ben, og vejret blev så slemt, at jeg gik vild. Så blev jeg bange og forfrossen og så forvildet, at jeg tror, jeg var død, hvis jeg ikke havde set lyset og var kommet herind."

"Ja, det var De vistnok; og det bedste, De nu kan gøre, er at blive her, til vejret stilner af; jeg tænker, det gør det ved midnat," sagde manden og rodede op i gløderne, som om han var ivrig efter at gøre noget for at berolige hende.

"Men det er så sent, og jeg må have meget langt hjem, for jeg kom over den gale bro. Oh! hvad skal jeg dog gøre?" udbrød staklen og vred forsagt sine hænder.

"Tror De ikke, Deres forældre søger efter Dem?"

"Jeg har ingen i verden, der bryder sig om mig. Den kone, jeg bor hos, vil ikke blive urolig for mig, eller hun vil tro, at jeg er løbet min vej, fordi jeg skylder hende penge. Jeg kunne gerne være druknet i floden, uden at nogen ville bekymre sig om det!" sukkede den unge pige og støttede hovedet mod sine hænder, mens noget af hendes glinsende, opløste hår faldt ned over hendes ansigt som for at skjule dets ungdom og uskyldighed for en verden, der ikke syntes at yde noget værn for nogen af delene.

"Det er hårdt, men De skal ikke være forknyt, barn. Det bliver tit helt godt, når det ser allerværst ud. Det kender jeg noget til, for jeg har været på knæene så vel som nogen, og så har jeg fundet venner, når jeg var nær ved at opgive livet som en dårlig forretning. Jeg kan ikke gå herfra, før solen står op; men jeg skal gøre mit bedste for Dem indtil da. Sam vil være her tidligt, og han vil tage sig af Dem, hvis De ikke tør stole på mig; han er så grå som en grævling og har selv seks døtre, hvis det er nogen anbefaling. Jeg har ikke andet end en kat; men den stoler på mig, ikke sandt, gamle Sally?"

Med disse ord satte manden sig på sanddyngen, og Sally sprang op på hans skød og gned sit hoved mod hans kind med en tillidsfuld og velbehagelig snurren, der syntes at yde dens ven stor tilfredsstillelse. Den unge pige smilede svagt og sagde undskyldende; for der havde været noget, der lignede en bebrejdelse, i mandens tone, da han anmodede det umælende dyr om at gå i borgen for hans karakter:

"Jeg tror ikke, jeg havde haft mod til at gå herind, hvis jeg ikke havde set katten der. Men jeg tænkte, at den, der var god imod den, også ville være god imod mig, og nu er jeg overbevist om det."

"Det er rigtigt. Ser De, jeg er en ensom fyr og holder af at have noget at kæle for; derfor tog jeg gamle Sally, og vi kommer udmærket ud af det med hinanden. Hun tillader ikke, at nogen af de andre rører ved hende, men kommer altid og sætter sig hos mig, når jeg er alene her om aftenen. Og det er forbavsende, så underholdende selskab hun er."

Han lo, mens han talte, som om han næsten skammede sig over sin elskværdige svaghed og dog inderligt ønskede, at hans

gæst skulle føle sig tryg. Han havde åbenbart held med sig; for hun strakte sine små medtagne støvler hen imod ilden og lænede hovedet tilbage mod en tilrøget stolpe, idet hun mat sagde:

"Det er meget behageligt; men varmen gør mig så løjerligt svimmel."

"Det er, fordi Deres kræfter næsten er udtømt; men nu skal jeg give Dem en slurk varm kaffe. Det vil bringe Dem til hægterne igen på et øjeblik. Det er på tide, at vi får noget aftensmad. Hvad Sally?"

Mens han talte, satte manden sin spand i den hede aske, pakkede et stykke smørrebrød og noget kød ud og bød den unge pige noget af det på et stykke rent papir med et gæstfrit:

"Vær så god, spis nu. De har haft en streng tur og trænger til noget at styrke Dem med."

Da de bøjede sig fremad, den ene for at række, den anden for at modtage, kom begges ansigter ind i det klare lys fra ovnen, og der glimtede så pludselig et udtryk af genkendelse i dem begge, at manden og den unge pige uvilkårligt udbrød:

"Men, det er jo den lille Letty!"

"Og De – De er jo min landstryger!"

I et nu foregik der en forandring med de to, der var så hurtig, at den næsten blev komisk. Hun glattede sit hår tilbage og skjulte sine medtagne støvler, men rettede sig i sædet, som om hun havde en slags ret til at være der og ikke følte mindste frygt mere. Han rev sin hue af med en morsom blanding af ærbødighed, overraskelse og tilfredshed i sit væsen, idet han i en halvt stolt, halvt ydmyg tone sagde:

"Nej, miss, takket være Dem er jeg nu en hæderlig mand."

"Så fik De altså arbejde og kom i vej?" udbrød hun med et glad, spændt ansigt, der rørte ham dybt.

"Fik De ikke mit brev?" spurgte han ivrigt. "Jeg sendte Dem den første dollar, jeg tjente, og fortalte Dem og den gamle dame, at jeg var kommet på ret køl."

Letty rystede på hovedet, og al glæden forsvandt fra hendes ansigt, der fik et rørende udtryk af tålmodig sorg.

"Tante Liddy døde en uge efter, at De havde været der, så pludseligt, at alt kom i den største forvirring, og jeg fik aldrig Deres brev. Jeg ville ønske, at hun havde fået noget at vide om det, for det ville have glædet hende meget. Vi talte ofte om Dem og håbede, at det ville gå Dem godt. Vi førte et så stille liv, må De vide, at enhver ubetydelig begivenhed interesserede os i lang tid."

"Det var en ubetydelig begivenhed for Dem, kan jeg nok tænke; men den frelste mig; ikke pengene og maden alene, men den gamle dames venlighed og – og udtrykket i Deres søde ansigt, miss. Jeg var sunket så dybt ved sygdom og uheld, at der ikke syntes at være andet tilbage for mig end enten at give mig Djævelen i vold eller tage livet af mig selv. Den dag gjaldt det plat eller krone, om jeg skulle begå den første den bedste slette handling, der tilbød sig, eller drukne mig selv ligesom min hund. Det syntes dog altid en slags udvej, og det forekom mig, at jeg på en måde ville hævne mig på verden, der havde været så hård imod mig."

Han holdt pludselig inde og trak vejret tungt, mens hans mørke øjne gnistrede, og hans kraftige hænder knyttede sig krampagtigt, så at Letty forskrækket trak sig tilbage; for det var,

som om ordene havde tvunget sig frem imod hans vilje, og som om mindet om hin tid havde sat sit mærke på hans liv.

"Men De gjorde ikke noget slet, det er jeg vis på, for tante Liddy sagde, at der var stof i Dem til en mand, fordi De var så let modtagelig for en smule venlighed og så villig til at tage imod et godt råd."

Den unge piges blide stemme syntes på ny at gøre sin vidunderlige virkning; der bredte sig et smil over hans ansigt, det forbitrede udtryk i hans øjne forsvandt, og den knyttede hånd åbnede sig for atter at tilbyde alt, hvad han formåede at give, idet han med en karakteristisk blanding af lune og dyb følelse sagde:

"Jeg kender ikke synderligt til engle, men jeg havde en fornemmelse af, at jeg havde mødt to den dag, for de frelste mig fra undergang. De kastede Deres brød i vandet, og nu kommer del tilbage til Dem i et øjeblik, da De måske trænger lige så meget til det, som jeg trængte til det dengang. Det er ikke nær så godt, som Deres var; men måske kan en velsignelse erstatte manglen af smør."

Letty tog imod det grove brød med en følelse af, at han havde læst den bedste bøn over det, og mens hun spiste, talte han videre, øjensynlig tilskyndet til at åbne sit hjerte ved erindringen om fortiden og ivrig efter at vise, at han mandigt havde stræbt efter at følge sin engels råd og føre et hæderligt levned.

"Det er nu snart to år siden, husker De nok, og jeg har lige siden hængt dygtig i. Jeg tog, hvad som helst der faldt for, og var glad ved at få det. Det var hattens skyld, tror jeg bestemt," sagde han med en kort latter og tilføjede derpå alvorligt: "Men i

begyndelsen tog jeg ikke fat på noget fast arbejde, for jeg havde været en landstryger og fandt behag i det liv, så det kostede mig mere end én hård kamp, inden jeg slog mig til ro. Hatten og" – han ville sige "kysset", men et blik på den ensomme lille skabning, der sad der så tillidsfuld, fik ham til at forandre det til – "pengene syntes at bringe lykke; og jeg fulgte den gode gamle dames råd og gjorde standhaftigt mit arbejde, til jeg kom til at lide det. Nu har jeg været her mere end et år, og det går mig så godt, at jeg inden lang tid bliver bestyrer. Jeg er kun opsynsmand for en kort tid. Gamle Sam er blevet svagelig, og de ønskede en, de kunne stole på, hvorfor de valgte mig."

Det var en ren fornøjelse at se ham skyde sine brede skuldre i vejret og knejse med hovedet, da han meddelte hende dette, og at se Letty nikke og smile med den oprigtigste glæde over hans held, idet hun sagde:

"Nu ser her mørkt og uhyggeligt ud; men jeg har set et støberi, når der blev støbt, og det var uhyre morsomt at se folkene arbejde ved ovnene og lave vidunderlige ting med store hamre og former og spande fulde af rødglødende, smeltet jern. Jeg kunne have lyst til rigtig at lære, hvordan De bærer Dem ad, og nu er jeg ikke bange mere. Jeg synes, der må være noget romantisk og storslået ved at arbejde på sådan et sted som dette, hvor man må være både stærk og kæk og dygtig for at blive til noget."

"Ja, det er netop det. Det er derfor, jeg synes om det, kan De nok forstå," sagde han, glad over hendes uforstilte ros. "Kom bare herhen en dag, når vi støber, så skal De få ting at se, som De ikke glemmer i en hast igen. Hvis der ikke var fare og strengt arbejde ved at tumle med ild og jern og ved at holde styr

på en flok rå krabater, blev jeg her ikke, for undertiden kommer vandrelysten over mig, og så er det, som om jeg måtte løbe min vej. Jeg er født med det, og det kan ikke blive anderledes. Det kunne det måske, hvis jeg havde noget, der bandt mig; men som De siger, ingen ville tage det synderligt nær, om jeg fandtes druknet i floden, og det er slemt for en fyr som mig."

"Jo, Sally vil tage sig det nær," sagde den unge pige ganske alvorlig; for nu følte hun en deltagelse med denne mands ensomme stilling, som hun ikke havde kunnet føle for to år siden.

"Ja, det ville hun; men jeg tager hende med, når jeg løber min vej – ikke for at springe i floden, vel at mærke; der er ingen fare for, at jeg skal begå den slags tåbeligheder nu. Men hvis jeg går på rejse, og det gør jeg måske, hvis lysten bliver mig for stærk –, så skal hun følge med."

Han sagde dette i en ligegyldig tone og klappede den buttede Sally med en snurrig blanding af drengeagtig sorgløshed og en mands bitre livserfaring udtrykt i sit ansigt.

"Nej, De må ikke rejse bort," bad Letty, der følte, at hun havde et vist ansvar i dette punkt. "Jeg ville tage mig det nær lige så vel som Sally, for når tante Liddy og jeg hjalp Dem til at komme på den rette vej, ville det være en skuffelse at se Dem forlade den igen. Bliv endelig her, så skal jeg se, om jeg en dag kan komme herhen og se Dem arbejde, hvis jeg får tid. Sandsynligvis vil jeg få mere end tid nok, er jeg bange for."

Hun havde begyndt ivrigt; men ved hendes sidste ord kom der et sådant præg af forsagthed over hele hendes skikkelse, at hendes ny ven glemte sig selv af medfølelse med hende.

"Jeg skal blive, på mit æresord. Og kom De engang imellem og se til mig. Det vil holde mig stadig, se blot ad. Men fortæl mig nu, hvordan De har det. Det lader ikke til at gå Dem allerbedst lige i øjeblikket, vel? Nu har jeg fortalt Dem min historie, fortæl mig nu Deres, og måske kan jeg give Dem en håndsrækning. Jeg skylder Dem en hel del, ved De nok, og jeg er en mand, der holder af at betale sin gæld, hvis han kan."

"Den har De betalt; men jeg fik aldrig Deres brev, for jeg kom bort, efter at tante var død. Jeg var ikke hendes rigtige niece, må De vide, – kun en fjern slægtning, og hun havde taget mig til sig, fordi mine egne nærmeste var døde. Hendes søn skulle have alt, hvad hun efterlod sig, – det var ikke meget; og hun sagde til ham, at han skulle være god imod mig. Men jeg mærkede snart, at jeg var til byrde, og så kunne jeg ikke holde ud at blive der. Derfor tog jeg bort for at sørge for mig selv. I begyndelsen syntes jeg, at det var helt rart; men nu i vinter er det sådan en dårlig tid, og det er så knapt med arbejde, at jeg slet ikke kan komme ud af det."

"Hvad er Deres bestilling, miss?" spurgte manden med forøget ærbødighed; for i hendes usle dragt og forandrede ansigtstræk læste han fortællingen om en kamp, som Letty var for stolt til at tale om.

"Jeg syr," svarede hun kort og glattede sit våde sjal med en hånd så lille og mager, at det kunne skære en i hjertet, når man tænkte på, at kun disse spinkle fingre med en nål holdt nød og synd fra døren.

Den venlige mand syntes at føle dette, og idet han lod sit blik vandre fra sin egen stærke arm til forhammeren, som den ofte svang, fik det beskyttende instinkt, der er så stærkt hos en ægte

mand, ham til at længes efter at stille sig mellem den stakkels Letty og den hårde verden, han kendte så godt. Sympatiens magnetisme drog uimodståeligt jernet til stålet, mens den lille nål følte sig forvisset om, at den store hammer ville kunne nedslå mange af de hindringer, der nu syntes uovervindelige, hvis hun blot turde bede om hjælp. Men hjælpen kom, uden at hun bad om den.

"De har været ude at søge arbejde, siger De? Det kunne vi give Dem masser af, hvis De ikke bryder Dem om, at det er simpelt og groft; denne slags her, ser De," sagde han, idet han rørte ved sin røde skjorte med en forretningsmæssig mine. "Alle vore folk bruger dem og holder nok af, at de skal være stærke i syningen. Det er de ikke altid, og knapperne falder af, når man bare ser på dem, så at det både kan få en til at rase og bande for et godt ord."

Men Letty rystede på hovedet, skønt hun ikke kunne lade være at smile ad den alvorlige måde, hvorpå han forklarede dette forhold og dets sørgelige følger.

"Jeg har prøvet den slags arbejde, og det betaler sig ikke. Seks cents for en skjorte, og undertiden ikke mere end fire, er ikke nok til logi, klæder, brændsel, selv om man syede et halvt dusin om dagen. *De* får dem ikke for det, og der er andre, der bliver rige, mens *vi* sulter ihjel."

"Jeg vil lade mig hænge, om jeg køber en eneste mere! Hør nu, De syr mig så mange, at jeg har nok for et år, og vi slutter en ærlig handel. Det vil sige, hvis De ikke har noget bedre og ikke har noget imod det," tilføjede han, idet han pludselig dæmpede sin varme og næsten syntes at undse sig over sit velmente forslag.

"Nej, jeg ville med glæde gøre det; men De må ikke give mig for høj betaling," sagde Letty, glad over at få, hvad som helst det end var, til at sysselsætte sine hænder og sine tanker med; for livet var netop nu meget tomt og trist for hende.

"Så er det godt. Jeg vil øjeblikkelig se at få det i orden og skal nok bære mig fornuftigt ad," svarede hendes ny arbejdsgiver, der i sit stille sind besluttede at bestille en balle rødt flonel den næste dag og betale sin lille veninde, der engang havde frelst ham fra noget værre end at dø af sult, en fabelagtig pris for hendes arbejde.

Det var ikke noget stort tilbud, og rødt flonel var ikke noget romantisk emne for samtale; men der var noget ved denne hurtige hjælp og mandens hjertelige velvilje, der rørte Lettys hjerte, som allerede var fuldt til randen af mange sorger og bekymringer. Hun forsøgte at takke ham, men formåede kun at skjule sit ansigt og hulke. Det var sådan en lindring at træffe nogen, der brød sig nok om hende til at løfte hende op af forsagthedens sump, der var en lige så farlig sindsstemning for hende, som den fortvivlelse, han engang havde været grebet af. Der var hænder nok, der ville vinke den livlige unge pige til den forkerte side af hængedyndet, hvor så mange går fejl og synker i; men dette var den rigtige side, følte hun, og det var en ærlig hånd, der blev rakt hende, om end strengt arbejde havde gjort den ru og barket. Derfor var det glade og taknemmelige tårer, hun fældede, og hun lod dem strømme og smelte den isskorpe, der havde lagt sig om hendes håb og hendes tro på Gud og mennesker.

Men den, der havde fremkaldt dem, kunne ikke udholde dette syn; modsætningen mellem denne forladte unge pige og

den livsglade, blomstrende Letty fra hin mindeværdige dag vakte hans inderligste deltagelse. Som en mand forsøgte han at udtrykke den såvel i gerning som i ord, og idet han hurtigt skænkede i en kop fra kaffekanden, nødte han hende til al tage imod den og klappede faderligt det bøjede hoved med et beroligende:

"Tag nu en slurk af dette, kære, og græd ikke mere. Vi skal nok klare sagerne, vær bare ved godt mod og lad mig give Dem en håndsrækning, hvor jeg kan."

Men sult og angst, træthed og kulde havde udtømt den stakkels Lettys kræfter; da hun ville hæve sit tårevædede ansigt for at takke ham, blev det mørkt for hendes øjne, og hun ville være faldet om på gulvet, hvis han ikke havde grebet hende.

Et øjeblik efter kom hun til sig selv igen, liggende på det gamle tæppe med sne på panden, mens en viftede hende med en avis.

"Jeg troede, jeg skulle dø," hviskede hun og så sig om med et omtåget blik.

"Nej, det er der ikke tale om! De skal bare sove. Det er det, De trænger til, og gamle Sally skal sidde ved siden af Dem imens. Det er en noget hård hovedpude; men jeg har lagt mit halstørklæde over den, og eftersom det er mandag, er det flunkende rent."

Letty smilede, idet hun lagde sin kind på det falmede silketørklæde, der var bredt over den sammenrullede vams under hendes hoved; for Sally havde sat sig til rette ved siden af hende, som om dens nærværelse både var en opmuntring og beskyttelse. Alligevel kom der tårer i den unge piges øjne, selv mens hun smilede; for da hun var allermest forladt, havde hun

truffet på en ven, og skønt det ansigt, der bøjede sig over hende, var mørkt og hårrigt, røbede hendes eget ingen frygt, idet hun halvt bedende, halvt tillidsfuldt sagde:

"Jeg tror ikke, jeg kunne gå, selv om jeg prøvede på det; jeg er så træt. Men De vil jo nok passe på mig og i morgen tidlig vise mig vej hjem?"

"Ja, jeg vil, med Guds hjælp!" svarede han så højtideligt, som om han aflagde en ed, og trak sig tilbage til den stol, hun havde forladt. "Jeg bliver her og læser min avis. De skal ikke blive forstyrret af noget, læg De Dem bare ganske roligt til at sove."

Mens han sad der, så han hende folde hænderne, som om hun bad en kort bøn; derpå vendte hun ansigtet bort fra lyset og faldt i søvn, dysset ind af sin venindes sagte spinden, til hvem hun selv i sine drømme klyngede sig. Han betragtede hende kun et øjeblik; for noget, der hverken var skinnet fra ilden eller sneens funklen, fik den rolige gruppe til at danse for hans øjne ligesom i en tåge, og idet han glemte sin avis, gav han sig til at tørre Lettys hat.

Det var både morsomt og fornøjeligt at se, hvor varsomt han tog på den bulede hoveddækning, med hvilken interesse han betragtede den, og hvor omhyggeligt han glattede båndene, øjensynlig i stor forlegenhed med, hvad der var for, og hvad der var bag. Til sidst opgav han at finde ud af det, hængte den på skaftet af den store hammer og gav sig med hagen støttet i hånden til at bygge luftkasteller og betragte de glødende emmer, som om han i dem så højst tiltalende fremtidssyner.

Urene i byen på den anden side af floden slog timeslag på timeslag, lygten brændte ud af sig selv, stormen lagde sig lidt efter lidt, og en mild stilhed afløste aftenens uro. Letty sov

fremdeles som et træt barn, fremdeles lå Sally, tro mod sin pligt, i den unge piges arm, og endnu stadig sad manden foran ilden og drømte vågne drømme, som han ofte tidligere havde gjort, men aldrig halvt så virkelige, behagelige og forhåbningsfulde som disse, der bredte en øm romantik over den uskyldige sovende kvinde, som han betalte en pligtskyldig taknemmelighedsgæld ved den ringe gæstfrihed, han var i stand til at vise hende.

Daggryet brød rødmende og klart frem i øst, og den første stråle fra vintersolen, der trængte ind i støberiet, faldt på Lettys rolige ansigt og fik hendes glinsende hår til at skinne som en glorie omkring det.

Næsten til mode, som om han imod sit vidende havde huset en engel, stod manden og nød det smukke billede, idet han på den ene side tøvede med at vække hende, men på den anden frygtede for, at et barsk Hallo fra Sam skulle gøre det for pludseligt. Hvordan det nu kunne være, så ville han nødigt, at hun skulle gå igen; for det skumle støberi forekom ham denne morgen som et fortryllet sted med en renere himmel og jord udenfor, og indenfor den "lille ledsagerinde", som han følte en stærk lyst til for bestandig at have "ved sin side", og det for noget bedre end lykkens skyld.

Han smilede ved sig selv over denne tanke, mens han dog halvvejs skammede sig ved at tilstå, hvilken styrke den havde vundet i løbet af en nat, da Letty slog et par øjne op, fulde af den fred, søvnen bringer, og af den milde glans, der følger efter tårer. Uvilkårligt trak manden sig tilbage og ventede i tavshed på, at hun skulle tale. Hun så sig et øjeblik forvildet om, derpå huskede hun, hvor hun var, og sprang op med en følelse af

tryghed og taknemmelighed, der kom med hendes første vågne tanke.

"Hvor længe jeg dog har sovet! Hvor De har været venlig imod mig! Nu kan jeg gå, hvis De vil vise mig på ret vej."

"De har været hjertelig velkommen! Jeg kan følge Dem hjem lige med det samme, med mindre De hellere vil vente på Sam," svarede han med et hurtigt blik hen imod døren, som om han allerede var skinsyg på den ærværdige Samuel.

"Jeg vil helst gå, før der kommer nogen. Men måske bør De ikke gå endnu? Jeg ville nødig være skyld i, at De svigtede Deres pligt," begyndte Letty og så sig om efter sin hat.

"Pokker i vold med pligten! Jeg vil se Dem i god behold hjemme, hvis De vil tillade mig det. Her er Deres hat. Jeg har tørret den, men den ser ikke rigtig fjong ud alligevel," sagde han, idet han tog den lille lurvede genstand ned og rakte hende den med en så ærbødig omhu, at der viste sig et glimt af den gamle lystighed i Lettys ansigt, da hun med et meget utilfreds blik på den sagde:

"Den er næsten lige så dårlig som den, jeg gav Dem; men den må gå."

"Jeg har den gamle tingest hjemme; jeg gemmer den, for at den skal bringe lykke. Jeg ville ønske, jeg havde en til Dem. Vent! Her er et tørklæde, det er pænt og varmt. Tag det i stedet for en kyse; De vil finde det koldt udenfor."

Han var så ivrig efter at gøre det godt for hende, at Letty ikke kunne afslå hans tilbud, men bandt tørklædet om hovedet, mens han atter fyldte koppen med varm kaffe, der omhyggeligt var gemt til hende.

"Lille Rødhætte! Skam om De ikke er!" udbrød han beundrende, da han vendte sig om imod hende igen og så hendes indtagende ansigt omgivet af sin ny hovedbeklædning.

"Men De er ingen ulv," svarede hun med et solskinsagtigt smil, idet hun bøjede sig for at drikke af den kop, han rakte hende.

Da hun hævede hovedet, vekslede de blå og de sorte øjne atter det betydningsfulde, sympatetiske blik, der en gang tidligere havde gjort dem til venner, kun var det nu de blå, der så op, fulde af taknemmelighed, og de mørke, der så ned med venlig medlidenhed. Ingen af dem talte; men Letty bukkede sig ned, tog den gamle Sally i sine arme og kyssede det venlige dyr, hvorpå hun fulgte sin vejviser til døren.

"Hvor det er smukt," udbrød hun, da hun så sneen, der dækkede alt mørkt og hæsligt med sit rene tæppe, glimre i solens stråler.

"Der er noget bryllupsagtigt ved det, ikke sandt?" sagde manden og strammede sig op, som om han ønskede at tage sig så meget, som muligt, ud til sin fordel ved dagens lys.

Han havde aldrig taget sig bedre ud trods sin gamle vams og røde skjorte; for skinnet fra ovnens ild syntes endnu at hvile over hans brune ansigt, nattens glade syner lyste endnu i hans øjne, og en ædel naturs beskyttende venlighed gav den simple skikkelse værdighed, da han trådte ud i sneen og rakte Letty hånden, idet han muntert sagde:

"Sneen ligger temmelig højt; men hold Dem til mig, så skal jeg nok bringe Dem igennem. De gør bedst i at tage min hånd; jeg har vasket den for det samme."

Letty tog den med begge sine små, hvorpå de vandrede afsted sammen gennem de øde gader med en følelse, som om de var de to eneste levende væsner i den stille, hvide verden, der tog sig så vidunderligt dejlig ud i den solklare morgen.

Den unge pige blev overrasket ved at opdage, hvor kort vejen forekom hende; for til trods for snedriverne kom hun rask fremad med en stærk arm til at hjælpe sig og en venlig stemme til at opmuntre sig. Men da de nåede det sidste hjørne, standsede hun og sagde med en undselighed, som han forstod, og som tiltalte ham:

"Nu er det bedst, at jeg går det sidste stykke alene; men jeg er Dem meget taknemmelig. Vil De ikke nok sige mig Deres navn? Jeg ville gerne vide, hvem min ven er, skønt jeg aldrig skal glemme hans venlighed."

"Jeg heller ikke Deres. Mit navn er Joe Stone; men jeg vil helst have, at De kaldte mig *Deres landstryger*, indtil vi får et bedre navn," svarede han, idet han bøjede sig hen imod hende for hjertelig at trykke den spinkle hånd, der var blevet varm i hans.

"Ja, det skal jeg. Farvel! Farvel!" sagde hun, og idet hun pludselig mindedes deres afsked ved en tidligere lejlighed, rødmede hun som en rose og skyndte sig bort, så hurtigt som snedriverne ville tillade hende.

"Og jeg skal en skøn dag kalde Dem min egen Letty, hvis jeg ikke tager meget fejl," sagde Joe til sig selv med et bestemt nik, mens han gik tilbage til støberiet med en følelse af, at verden så mere "bryllupsagtig" ud end nogen sinde.

Han tog ikke fejl; for da foråret kom, gik hans drøm i opfyldelse, og i den lille sypige, der havde bundet ham med en silketråd så blød og stærk, at den aldrig brast, fandt han et

anker, der bandt ham til et lykkeligt hjem. Og Letty hændtes der til sidst noget vidunderligt. Prinsen kom, da hun mest trængte til ham, og skønt hans krone, selv da tiggerpjalterne faldt af ham, kun bestod i den gamle hat, hans kongekåbe af rødt flonel og olmerdug, og hans scepter af en forhammer, kendte hun ham og elskede ham; for

"Ej des mindre manden var en mand."

Annas indfald

"Nej, se nu bare!" udbrød en ung dame og standsede pludselig i sin rastløse gang frem og tilbage i en af de store buegange, der hørte til et hotel ved søkysten.

"Hvilket?" spurgte en anden dame, der magelig gyngede i en hængekøje.

"Forskellen på de to hilsner. Det er rent ud en skændsel!" lød det harmfulde svar.

"Jeg så ikke noget, hvad var det?" sagde Clara og åbnede sine døsige øjne med pludselig interesse.

"Jo, den unge Barlow kom slentrende hen ad spadseregangen og mødte den smukke miss Ellery. Han tog hatten af, gjorde et sirligt buk, ofrede hende et nådigt smil og en forslidt kompliment og drev videre. Et øjeblik efter mødte Joe King ham, og øjeblikkelig vågnede Barlow op, lo højt som en glad dreng, gav ham et kraftigt håndslag og udbrød hjerteligt: "Hvordan har du det, gamle kammerat? Hvor det er fornøjeligt at se dig igen!" og arm i arm traskede de to så afsted med hinanden, formelig strålende af glæde."

"Jamen barn, King er Barlows bedste ven, Kate Ellery kun en af hans bekendte. Desuden ville det ikke passe sig at hilse en dame, som man hilser en herre."

"Jo, det ville, særlig i dette tilfælde, for Barlow tilbeder Kate og kunne i det mindste værdige hende noget bedre end det nonsens, han opvarter andre unge piger med. Men nu til dags er det passende at smile flovt og sige komplimenter, og det vil han blive ved med, indtil hans kærlighed får magt over flovserne og gør ham oprigtig og alvorlig."

"Det er et nyt lune af dig. Du ville sikkert ikke synes om, at en herre råbte til dig: "Hvordan har du det, Anna?" slog dig på skulderen og var nær ved at ryste hånden af dig, sådan som Barlow gjorde ved King," sagde Clara og lo ad sin veninde.

"Jo, jeg ville," svarede Anna påståelig, "hvis det virkelig var et udtryk af venskab eller glæde. Et godt håndslag og et ligefremt, hjerteligt ord ville jeg synes uendelig meget bedre om end alle de servile buk og alt det smigrende nonsens, jeg har fået i den sidste tid. Jeg er ingen tåbe, hvorfor skal jeg da behandles, som om jeg var det?" vedblev hun, idet hun rynkede sin smukke pande og gik frem og tilbage som en opbragt tigerinde. "Hvorfor behandler mandfolkene mig ikke som et fornuftigt væsen? – taler fornuftigt til mig, meddeler mig deres bedste ideer, deres planer og ærgerrige forhåbninger, lader mig glæde mig over det virkelig mandige hos dem og se, hvad der egentlig bor i dem? Jeg ønsker ikke at være en gudinde, som man sætter op på en piedestal, men en kvinde, der færdes mellem dem og hjælper vore bekendte og igen hjælpes af dem."

"Det tror jeg ikke vil gå. De vil ikke synes om det og anbefale dig at holde dig til dit eget køn."

"Ja, men mit eget køn interesserer eller hjælper mig ikke det mindste. Kvinderne har ingen andre forhåbninger end at blive gift, og det er snart sagt, ingen andre ideer end dem, der drejer sig om klædedragt og udseende, og jeg er led og ked af begge dele, ingen anden ærgerrighed end den at overstråle hinanden, og den foragter jeg."

"Tak, min bedste," mumlede Clara blidt.

"Det er sandt, og det ved du godt. Der eksisterer virkelig forstandige kvinder, men ikke i min omgangskreds, og det

lader ikke til, at jeg skal finde dem. Jeg har prøvet det liv, der er anvist unge piger som mig, og i tre år har jeg nydt det; nu er jeg ked af det; jeg længes efter noget bedre og har i sinde at skaffe mig det. Mændene vil nu engang følge, beundre, smigre og elske mig, for jeg behager dem, og de finder fornøjelse i mit selskab. Meget vel; men så er det rimeligt, at jeg også finder fornøjelse i deres, og det vil jeg gøre, hvis de vil lade mig få lov til det. Det er til at blive aldeles rasende over at have en skare af brave, forstandige unge mennesker omkring mig, der er i besiddelse af så meget tiltrækkende og så megen styrke, der kunne blive mig til hjælp, og så ikke at kunne få nogen del i det, fordi selskabet forbyder os fornuftig samtale og et ligefremt væsen og indskrænker os til det rene pjank."

"Ja, hvad skal vi gøre ved det, kære?" spurgte Clara, der morede sig over sin venindes tirade.

"Du vil underkaste dig og blive angrebet af åndelig dyspepsi ligesom alle de andre unge piger på moden; men jeg vil ikke underkaste mig, hvis jeg kan undgå det, selv om jeg skulle volde mrs. Grundy en rystelse ved mine bekendelser for at få lidt solidt brød og kød i stedet for sukkergodt."

Anna gik et øjeblik frem og tilbage i tavshed, og derpå udbrød hun med endnu større energi end før:

"Oh! Jeg ville ønske, jeg kunne træffe en fornuftig mand, der ville behandle mig, som han behandler sine mandlige venner – plumpt, om så skulle være, når han blot var ærlig og oprigtig, og ville anse mig for værdig til sin tillid, spørge mig til råds, så tage imod de gode og forstandige råd, jeg måske kunne give ham, og være mig en oprigtig og tro ven."

"Hm!" sagde Clara med en betydningsfuld latter, der opbragte Anna.

"Det kan ikke nytte, at du prøver på at gøre mig undselig ved din spot. Jeg ved, hvad jeg har i sinde, og det vil jeg holde fast ved, så kan du sige "hm!", så meget du lyster. Jeg bryder mig ikke om tilbedere, dem har jeg haft i dusinvis og er ked af dem. Jeg vil ikke gifte mig, før jeg kender vedkommende til bunds, og hvordan kan jeg lære ham at kende med dette forhæng imellem os? De har ingen anelse om, hvordan jeg egentlig er, og jeg har lyst til at vise dem og mig selv, at jeg besidder hjerne og hjerte såvel som "himmelske øjne", "en dronningeagtig skikkelse" og "en mund, der er skabt til kys.""

Den ringeagt, hvormed Anna udtalte de sidste ord, morede hendes veninde umådeligt; for den trodsige skønhed havde aldrig været smukkere end i dette øjeblik.

"Hvis en mand så dig nu, ville han love, hvad du forlangte, om det så var aldrig så urimeligt. Men bring ikke dig selv i affekt, kære barn, det er det alt for varmt til."

Anna lænede sig en stund til rækværket og så tankefuld ud over havet, og mens hun stod således, kom der lidt efter lidt et udtryk af blidt vemod over hendes indtagende ansigt i stedet for den tidligere heftige harme.

"Det er ikke blot og bart et lune. Jeg ved, hvad det er, jeg higer efter, for jeg har besiddet det engang," sagde hun med et suk. "Da jeg var en lille pige, havde jeg en barndomsven, og i adskillige år var vi som broder og søster. Ak! Hvilke lykkelige timer havde Frank og jeg ikke sammen! Vi legede og læste, skændtes og sluttede fred igen, drømte dejlige drømme og elskede hinanden på vor enfoldige, barnlige måde uden nogen

sinde at tænke på vort forskellige køn, på rivaler eller nogen af de former og tåbeligheder, der ødelægger venskaber i en modnere alder."

"Hvad blev der af ham? Døde han som en engel i sin tidlige alder eller voksede han fra sine platoniske følelser tillige med de runde trøjer?" spurgte Clara.

"Han kom til kollegiet, jeg kom til udlandet, for at min opdragelse kunne blive "fuldendt", og da vi traf hinanden for et år siden, var det gamle trylleri fuldstændig forsvundet, for vi mødtes i "selskabet" og havde vore masker på."

"Dét barndomsvenskab modnedes altså ikke til kærlighed, så at romanen fik en passende slutning."

"Nej, Himlen være lovet! Den smukke historie blev ikke spoleret ved fjas. Frank var for forstandig til det, og jeg var for optaget. Alligevel husker jeg, hvor glad jeg var ved at se ham igen, skønt jeg skjulte det sømmeligt og lod, som om jeg var mig fuldstændig ubevidst at være noget som helst andet end en skønhed. Jeg fik mit bedrageri betalt, for jeg så, at han trods sin beundring følte sig skuffet af mig. Det ville jeg ikke have taget mig så nær, hvis jeg også havde følt mig skuffet af ham; men jeg så snart, at han var i færd med at udvikle sig til en af de stærke, overlegne mænd, der påbyder respekt. Jeg ville i det mindste gerne bevare hans agtelse, men jeg syntes ikke at have andet end skønhed at give gengæld. Jeg har aldrig i mit liv følt mig så såret, tror jeg, som jeg følte mig over, at han efter et par ugers forløb endnu ikke havde besøgt mig, og især da jeg en aften, da jeg troede, at jeg tog mig særlig godt ud, hørte ham sige til en ven: "Hun er spoleret ligesom alle de andre."

"Jeg tror, at du elskede ham, og at det var derfor, at du ikke vil elske nogen anden," udbrød Clara, der tidligere havde bemærket slige anfald af misstemning hos sin veninde, som hun ikke havde forstået, men nu troede at have fundet nøglen til.

"Nej," sagde Anna og rystede roligt på hovedet. "Nej, jeg ville kun gerne have min barndomsven igen og kunne ikke finde ham. Gærdet imellem os var for højt, og jeg kunne ikke klavre over det, som når jeg i gamle dage sprang over havediget og klavrede op i et træ for at hjælpe Frank med hans lektier."

"Har den uhøflige tølper da aldrig søgt dig siden?" spurgte Clara, der nu følte mere interesse for sagen.

"Nej, aldrig. Han har alt for travlt med kækt at skabe sig en livsstilling, hvad han også har lykken med sig til, til at spilde sin tid på en ubetydelig sommerfugl som Anna West."

En lille, veltalende, ydmyg gestus gjorde hendes ord næsten rørende. Den godhjertede Clara blev bevæget ved at se tårer i "de himmelske øjne", fo'r op af hængekøjen og omfavnede den "dronningeagtige skikkelse", idet hun gav de "læber, der var skabt til kys", et sådant med deltagende varme, hvorved hun bragte adskillige herrer i nogen afstand derfra til randen af vanvid.

"Vær nu ikke bedrøvet, kære. Du har dog virkelig ikke noget at græde for. Ung, elskværdig, rig og tilbedt, hvad mere kan en ung pige ønske sig?" sagde Clara.

"Noget mere end beundring at leve for," svarede Anna og tilføjede med et skuldertræk, da hun så adskillige hatte flyve af og adskillige mandlige ansigter sende hende glødende øjekast:

"Men nok om det, nu er mit anfald ovre; lad os gå ind og klæde os på til aftensbordet."

Miss West tog sig gerne en rask rotur i sin egen båd før morgenmaden, en vane, der lokkede mange magelige herrer ud af deres senge til usædvanlig tid i håb om at opnå den ære at få våde fødder ved at hjælpe hende ud, det privilegium at turde ønske hende "lykkelig rejse" eller den fuldendte lyksalighed at ledsage hende.

Morgenen efter sit "anfald", som hun kaldte en ægte fin naturs utilfredshed med det tomme liv, hun førte, var hun usædvanlig tidligt på benene og ude, for hun havde tilbragt hele den foregående aften på sit værelse på grund af hovedpine og længtes nu efter frisk luft og motion.

Mens hun gjorde "*Mågen*" i stand til turen, tænkte hun ligegyldig på, hvem der vel den dag ville give afkald på sin morgenro og vise sig ivrig efter at opnå den attråede gunstbevisning, da der hørtes et højt og muntert:

"Goddag, Anna!" og en herre i sømandsagtig dragt kom til syne, svingende sin hat til hilsen.

Hun blev forbavset over dette uceremonielle tilråb og så sig tilbage. Derpå opklaredes hele hendes ansigt, og hun sprang op på toften, idet hun med en indtagende blanding af tøven og glæde sagde:

"Hvad, Frank, er det Dem?"

"Tvivler De om det?" svarede den nys ankomne og trykkede begge hendes hænder så kraftigt, at hun vred sig lidt ved det, idet hun leende sagde:

"Nej, jeg gør ikke. Det er det gamle håndtryk, kun endnu kraftigere."

"Hvordan har De det? Skal De ud at ro? Tag med mig og vis mig stedets mærkværdigheder, så er De rar."

"Med fornøjelse. Hvornår er De kommet?" spurgte Anna, mens hun ordnede det sorte bånd under matroskraven, der i høj grad fremhævede hendes hvide hals.

"I aftes. Jeg så et glimt af Dem ved aftensbordet, men da var De belejret og forsvandt et øjeblik derefter. Da jeg for et øjeblik siden så Dem hoppe over klipperne, satte jeg efter Dem, og her er jeg. Skal jeg tage en åre med?" spurgte Frank, da hun gav ham tegn til at gå ned i båden.

"Nej, tak, jeg foretrækker at ro alene og trænger ikke til hjælp," svarede hun med en lille bydende bevægelse med hånden; for hun glædede sig til at vise ham, at hun kunne noget mere end danse, pynte sig og kokettere.

"Vel, så vil jeg gøre mig det mageligt og nyde livet," sagde Frank, og uden at hjælpe hende i båden satte han sig selv til rette, lagde armene over kors, strakte sine lange ben fra sig og bemærkede roligt:

"Ro så væk, skipper."

Anna, der glædede sig over hans frimodige og venlige hilsen, havde en fornemmelse som om de gamle dage var kommet tilbage, og sprang i båden, beredt til at forbavse ham ved sin færdighed.

"Måtte jeg foreslå Dem" – begyndte Frank, da hun stødte fra.

"Der tillades ingen forslag eller råd om bord på dette skib. Jeg forstår mine sager, skønt jeg kun er en kvinde," lød det strenge svar, da båden gled bort fra bolværket.

"Vel, vel, sir!" sagde Frank spagfærdig med et skælmsk glimt i sine øjne, der hvilede bifaldende på den slanke skikkelse i en blå

rodragt og med det fortryllende ansigt under matroshatten.

Anna stagede sig behændigt ud mellem den flåde af både, der lå for anker i den lille bugt; derpå satte hun sig ned, lagde en åre til rette og så sig om efter den anden åregaffel. Den var ikke til at se nogetsteds, og efter nogen tids tavs søgen var hun så nådig at spørge:

"Har De set den tingest nogetsteds?"

"Ja, jeg så den i land."

"Hvorfor har De ikke sagt mig det før?"

"Jeg begyndte på det, men blev stoppet, og så adlød jeg ordre."

"De har ikke glemt at drille," sagde Anna fornærmet.

"Og De ikke at være egensindig."

Hun sendte ham et blik, der ville have gjort de fleste herrer utrøstelige, men kun fik Frank til at smile venligt, mens hun møjsommelig stagede tilbage, fik fat i åregaflen og kort efter genvandt sit humør, idet hun med kraftige åreslag roede ud på havet.

Da hun var kommet ud i strømmen lod hun båden drive og glemte snart tid og rum over den fængslende samtale, der påfulgte.

"Hvad har De taget Dem for, siden jeg så Dem sidst," spurgte hun, lige så rødmosset som en malkepige, idet hun holdt op med at ro og fæstede sit af vinden løsrevne hår.

"Jeg har arbejdet som en bæver. Ser De –" og dermed begyndte Frank til hendes største forbavselse på en omstændelig redegørelse for sine sager, ganske som om hun forstod det alt sammen, og som om hendes mening havde nogen betydning. Det var alt sammen mesopotamisk for hende,

men hun følte en overordentlig tilfredsstillelse derved; det var netop sådan, han som dreng havde meddelt hende sine små anliggender i de dage, da de havde en urokkelig tro til hinandens klogskab. Hun prøvede på at se ud, som om hun forstod alt, hvad han sagde om "penges anbringelse", "procenter" og "lang kredit"; men inden fem minutters forløb løb det fuldstændig rundt for hende, og hun turde ikke lukke munden op af frygt for at røbe sin beklagelige uvidenhed med hensyn til alle forretningssager. Hun reddede sig ud af forlegenheden ved snildt at lede samtalen hen på gamle dage, og snart var de optaget af deres ungdomserindringer.

Den svage, fjerne lyd af en gonggong mindede hende om, at der snart skulle spises frokost, og da hun vendte båden, blev hun forskrækket ved at se, hvor langt de var drevet. Hun holdt op med at tale og gav sig til at ro, det bedste, hun kunne; men vind og strøm var imod, hun var næsten afmægtig af sult, og hendes drabelige passager gjorde arbejdet dobbelt svært for hende. Han tilbød imidlertid ikke at hjælpe hende, men blev liggende mageligt slængt tilbage med blottet hoved og pjaskede med hænderne i vandet på en måde, der mest hindrer en bås fart.

Stoltheden bragte Anna til at forholde sig tavs, indtil hendes ansigt var højrødt, hendes hænder fulde af vabler, og hun næsten havde tabt vejret. Da, men også først da, nedlod hun sig til at sige med en stønnen, der kun ufuldkomment dulgtes af et elskværdigt smil:

"Har De lyst til at ro? Jeg burde have spurgt Dem om det før."

"Tak, jeg har det rigtig godt," svarede Frank; men da der fo'r et udtryk af fortvivlelse over den stakkels Annas ansigt, føjede

han plumpt til: "Men jeg er rasende sulten, så jeg har ikke noget imod at forkorte turen lidt."

Med et lettelsens suk rejste hun sig for at bytte plads med ham, og da hun ventede, at han ville hjælpe hende, rakte hun uvilkårligt hænderne ud, da hun kom forbi ham. Men Frank havde travlt med at smøge sine manchetter tilbage og rørte ikke en finger, så at hun ville have tabt ligevægten og være faldet over bord, hvis hun ikke havde grebet hans arm.

"Hvad er der i vejen, skipper?" spurgte han, idet han stod så støt som en mast for det pludselige greb.

"Hvorfor hjalp De mig ikke? De har ikke mere opdragelse end en bøffel!" udbrød Anna og sank ned på sædet med en forkælet skønheds krænkelse, der var vant til at blive opvartet og understøttet ved ethvert skridt.

"De syntes at føle Dem så uafhængig, at jeg ikke havde lyst til at komme i vejen."

"Hvis jeg var gået over bord, ville De altså formodentlig ikke have fisket mig op, hvis jeg ikke havde bedt Dem derom?"

"I så tilfælde er jeg bange for, at jeg ikke ville have ventet på ordre. Vi kan ikke afse Dem til havmændene endnu."

Der var noget i det blik, han sendte hende, der dæmpede Annas fortrydelse, og hun sad tavs og beundrede de kraftige, hurtige åreslag, der bragte "*Mågen*" til at fare skummende gennem vandet.

"Så kom vi alligevel ikke for sent til frokosten," sagde hun venligt, da de nåede bolværket, hvor adskillige morgenmænd blandt gæsterne afventede deres ankomst.

"Stakkel! De ser ud, som om De kunne trænge til den," svarede Frank; men han lod hende stige i land alene til rædsel

for de herrer Barlow, King og Co., og mens hun gjorde båden fast, stod Frank og ordnede sit hattebånd med den mest oprørende ubevidsthed om sin pligt.

"Hvad agter De at tage Dem for i formiddag?" spurgte hun, mens hun steg op ad klippestien uden at have nogen arm at støtte sig på.

"Fiske. Vil De være med?"

"Nej, tak. Man bliver jo formelig stegt af solen. Jeg vil søge til min hængekøje under grantræet," lød det nådige svar, der indeholdt et ikke utydeligt vink fra den unge dame, som nok holdt af at have en slave til at vifte eller gynge sig og sjældent manglede adskillige at vælge imellem.

"Så ser jeg Dem ved middagsbordet. Jeg bor i cottagen, derfor farvel så længe," svarede Frank med et nik, hvorpå han fjernede sig og overlod den elskværdige miss West at gå op ad trappen og gennem den store sal uden ledsagelse.

"Den kære fyrs væsen trænger til politur. Jeg må have ham under behandling, ser jeg. Og alligevel er han rigtig vakker til trods for sine plumpe manerer," tænkte Anna overbærende. Og mere end én gang denne formiddag mindedes hun hans temmelig uhøflige: "Hallo, Anna!" mens hun mat vuggede sig i sin hængekøje og uden at høre efter lod en af sine tilbedere med smeltende røst læse højt for sig af Tennyson.

Ved middagsbordet var hun ualmindelig livlig og holdt sin bordende i en uafbrudt latter ved sine vittige og satiriske bemærkninger i det stille håb, at hendes genbo skulle opdage, at hun kunne være underholdende, når hun satte sig det for. Men Frank var helt optaget af en politisk samtale og afhandlede en eller anden ny forholdsregel med en sådan alvor og

veltalenhed, at Anna, der havde holdt inde et øjeblik for at lytte, rent glemte sin livlige passiar over et af tidens brændende spørgsmål.

Hun sad og lyttede med tavs interesse, da Frank pludselig henvendte sig til hende, for at hun skulle bekræfte rigtigheden af en fremstilling, han just havde givet, og hun så sig med skam nødt til at indrømme, at hun kendte for lidt til den omhandlede sag til at turde afgive nogen mening. Ingen kompliment, hun nogen sinde havde modtaget, var mere smigrende end den måde, hvorpå han nu og da vendte sig til hende, som om det var en ganske naturlig ting, at hun blev draget med ind i samtalen, og hun havde aldrig beklaget noget bitrere, end hun ved denne lejlighed beklagede sin uvidenhed om en sag, som enhver mand og kvinde burde interessere sig for.

Hun gjorde sig al umage for at se intelligent ud, brød sin hjerne for at mindes kendsgerninger, som hun flere uger tilbage havde hørt afhandle uden at skænke dem nogen opmærksomhed, og takket være hendes hurtige forstand og kvindelige deltagelse lykkedes det hende at holde stillingen, idet hun kun sagde lidt, men lod sit ansigt tale så meget desto mere.

Aldrig så snart havde man rejst sig fra bordet, før hun sendte en tjener til læsesalen efter en bunke af de sidste aviser, hvorpå hun trak sig tilbage til en afsides krog og gennemlæste dem med en omhyggelighed, hvoraf resultatet ikke blot var klarere forestillinger om én genstand, men også en følelse af fortvivlelse over hendes mangelfulde kendskab til mange andre.

"Jeg må virkelig have et kursus i solid læsning. Jeg tror, det er det, jeg trænger til, og jeg vil spørge Frank, hvad jeg skal

begynde med. Han var altid en intelligent dreng; men det forbavsede mig, så godt han talte for sig, jeg var virkelig stolt af ham. Jeg gad ellers vidst, hvor han er henne; Clara vil gerne have, at jeg skal forestille ham for hende, og jeg havde nok lyst til at se, hvad indtryk han gør på hende."

Anna forlod sit skjulested for at søge efter dem og så mere end almindelig livlig og smuk ud, for hendes hemmelige studier havde virket tækkende på hende og givet hendes ansigt den højere ynde, det trængte til. Hun fandt først Clara. Den nyankomne var allerede blevet forestillet for hende, og hun erklærede, at hun var "ganske fortryllet". "Sådan en anselig mand! Aldeles udmærket finder jeg, og så elegant i sit væsen! Forekommende, yndefuld, aldeles bedårende."

"Du synes altså godt om hans væsen?" spurgte Anna og smilede over Claras begejstring.

"Ja, naturligvis, for det har al den politur, der følger med at have rejst i fremmede lande, og dertil kommer dette ubeskrivelige noget, som en virkelig ædel karakter meddeler enhver handling og ethvert ord, selv de ubetydeligste."

"Frank har aldrig været udenlands, og hvis jeg ville bedømme hans karakter efter hans væsen, så måtte jeg sige, at han ikke var nogen videre tiltalende person," sagde Anna, hvem Claras lovprisning bragte til at udtale sig nedsættende.

"Du er så kræsen, kære, at aldrig nogen falder i din smag. Jeg ventede ikke, at jeg ville synes om din gamle ven; men jeg indrømmer åbenhjertigt, at jeg synes overordentlig godt om ham, så hvis du er ked af ham, kan du overlade ham til mig."

"Tak; du må gerne tage stakkels Frank, hvis du kan vinde ham; men mændene er mere tilbøjelige til at vise stadighed i

venskab end kvinderne, og efter hvad jeg har set i formiddag, tror jeg ikke han har nogen hast med at ombytte gamle venner med ny."

Anna talte roligt, men i sit hjerte var hun slet ikke glad ved Claras beundring for hendes private ejendom, hvad hun betragtede "stakkels Frank" som, og i sit stille sind besluttede hun ikke at finde sig i noget indgreb på sin vildtbane.

Netop i det samme kom den unge mand til og sagde til Anna på sin korte måde:

"Alle de andre rider ud, og derfor kan jeg ikke få de bedste heste; men jeg har sikret mig to og vil gerne have følgeskab. Vil De være med til en god gammeldags galop?"

Anna tænkte på vablerne i sine hænder og betænkte sig, til et blik på Claras forhåbningsfulde ansigt bestemte hende til at modtage indbydelsen. Det gjorde hun da og red flere timer som en amazone trods hede og støv og en hårdmundet hest, der nær havde trukket hendes arme af led.

Hun havde håbet at finde en lejlighed til at rådspørge Frank angående sit påtænkte kursus i nyttig læsning; men han syntes kun at have tanke for den "gammeldags galop", og hun holdt stand, til turen var forbi, hvorpå hun trak sig tilbage til sit værelse, aldeles udmattet, men forsikrede med et heltemodigt smil, at det havde været en mageløs fornøjelse.

Hun indfandt sig ikke ved tebordet; men senere på aftenen, da en improviseret dans var i fuld gang, kom hun sejlende ind ved en distingveret gammel herres arm, "åbenbart beredt til at anrette et frygteligt nederlag", som den unge Barlow sagde, da han bemærkede den usædvanlige glans i hendes øjne og det omhyggelige toilette, hun havde gjort.

"Hun tænker på ulykker i aften. Hvem mon der er udset til offer?" sagde en anden herre, idet han satte sit øjeglas fast for at betragte den bedårende skønhed.

"Ikke han, der kom i aftes. Han er kun en gammel ven, siger hun."

"Han kunne gerne være hendes broder eller hendes mand, at dømme efter den anmassende måde, hvorpå han behandler hende. Jeg kunne have slået hovedet i stykker på ham i morges, da han lod hende ro båden alene," udbrød en ungdommelig tilbeder med et forbitret blik til misdæderen, der stod og lænede sig til en dørstolpe i nogen afstand.

"Hvis hun har sagt, at han var en gammel ven, kan De være vis på, at han er en begunstiget elsker. De kære væsner lyver alle sammen i det kapitel, så jeg vil vædde så meget det skal være, på, at denne glans er for hendes herre og mester og ikke beregnet på vor ødelæggelse," svarede Barlow, der forstod sig godt på kvinderne og var forsigtig som en myg, der havde brændt sine vinger mere end én gang i det samme lys.

Tilfældigvis hørte Clara disse behagelige bemærkninger, og fem minutter efter, at de var ytret, hviskede hun dem kærligt i Annas øre. Et hurtigt smil var alt det svar, hun fik; men skønheden voldte dette på en gang glæde og uro, og hun ventede med fordoblet interesse på, at den gamle ven, der blev antaget for en begunstiget bejler, skulle nærme sig hende. Han syntes ikke at have hastværk med at benytte sit privilegium, den ene dans endtes efter den anden, og imidlertid sad han og talte med den gamle general eller iagttog fraværende de menneskelige spindekoner, der snurrede rundt foran ham.

"Dette holder jeg ikke ud længere!" sagde Anna til sidst til sig selv og kaldte den troløse ridder hen til sig ved et bydende vink.

"Hvorfor danser De ikke, sir?"

"Jeg har glemt det, miss."

"Efter al den umage, jeg gjorde mig med Dem, da vi fik undervisning sammen for adskillige år siden?"

"Jeg har haft for meget at bestille til at give mig af med den slags narrestreger."

"Elegante fuldkommenheder er ikke narrestreger, og ingen, som bryder sig om at gøre sig behagelig, burde forsømme dem."

"Ja, men det bryder jeg mig ikke om sådan i almindelighed."

"Men De burde bryde Dem om det, og til bod for den uhøflige ytring må De danse denne dans med mig. Jeg kan ikke lade Dem glemme alle Deres fuldkommenheder for forretningers skyld, og derfor vil jeg gøre min pligt som veninde og tage mig af Dem," sagde Anna strengt.

"Det er meget venligt af Dem; men er det umagen værd?"

"Vær nu ikke drilagtig og utaknemmelig, Frank. De ved, at De gerne vil volde andre glæde og gøre Deres venner ære og også gerne vil have, at man skal bryde sig om Dem; læg Dem derfor efter lidt pænere væsen og vær lige så velopdragen, som De er forstandig, retskaffen og god."

"Tak, jeg skal prøve på det. Må jeg have den ære, miss West?" svarede han og bukkede dybt for hende med et smil på læberne, der på én gang behagede hende og satte hende i forvirring.

De dansede den dans, og Frank skilte sig respektabelt fra det, men faldt tilbage til sit forkastelige væsen, så snart denne prøve var overstået; for det første, han sagde med et lettende suk, var:

"Kom med og lad os tale sammen, for jeg kan sandfærdig ikke holde det ud mere i denne bagerovn."

Anna fulgte føjeligt med ham og efter at have taget plads i en kølig krog ventede hun på at blive underholdt. Men Frank syntes at have forglemt denne behagelige pligt; for han satte sig op på rækværket langs buegangen og gav sig blot til at tænde en cigaret uden så meget som at sige: "Med Deres tilladelse," men bød endog hende ganske roligt en.

"Hvor tør De!" sagde hun, højligt fornærmet over denne adfærd. "Jeg hører ikke til de emanciperede unge piger, der gør den slags ting, og de mishager mig i allerhøjeste grad."

"I gamle dage røg De bregneblade og majskolber, husker De nok, og disse her er ikke meget stærkere," svarede han og stak roligt det afslåede forfriskningsmiddel i lommen igen.

"Jeg gjorde mange tåbelige ting dengang, som jeg ønsker at glemme nu."

"Og også nogle meget tiltalende og fornuftige. Nå, det kan formodentlig ikke være anderledes."

Anna sad en stund tavs og grundede på, hvad han vel mente, og da hun så op, fandt hun ham tankefuldt stirrende på sig i en røgsky.

"Hvad er det?" spurgte hun; for hans blik syntes at søge efter noget.

"Jeg prøvede på, om jeg kunne opdage noget spor af den lille Anna, jeg engang kendte. Jeg troede, jeg havde fundet hende igen i morges i den unge pige med den runde hat; men i aften kan jeg slet ikke finde hende nogetsteds."

"Jeg er virkelig ikke så forandret, Frank, som det ser ud til; i det mindste er jeg over for Dem den samme, så vidt som jeg kan

være det. Tro mig, og lad os være venner, jeg trænger så meget til en ven!" udbrød Anna, der glemte alt undtagen ønsket om at genvinde hans gode mening. Mens hun talte, vendte hun ansigtet mod lyset og udstrakte halvvejs sin hånd som for at fordre og holde fast på hans agtelse fra de gamle dage, som hun syntes i begreb med at miste.

Frank bøjede sig lidt ned og betragtede det opadvendte ansigt med et forskende blik. Det rødmede i månelyset, og læberne skælvede som et ængsteligt barns; men hendes øjn, mødte hans med et både stolt og alvorligt, oprigtigt og indtagende blik, – et blik, som kun få fik at se i disse dejlige øjne eller nogen sinde glemte, når de én gang havde set det. Frank gav et lille nik som af tilfredshed og sagde med sit forvirrende smil:

"De fleste ville kun se den smukke miss West i en sjældent smagfuld dragt; men jeg synes, jeg ser et glimt af den lille Anna, og er meget glad over det. De trænger til en ven? Vel; jeg skal gøre mit bedste for Dem; men De må tage mig, som jeg er, med tornene og det hele."

"Ja, det skal jeg og ikke bryde mig om, om de også undertiden sårer. Jeg har fået roser så længe, at jeg er ked af dem trods deres liflige duft."

Mens Frank talte, havde han oprigtigt trykket den hånd, hun rakte ham, og holdt nu et øjeblik fast på dette vidunder af hvidhed, idet han så fra de små vabler i den fine håndflade til ringene, der skinnede på adskillige af hendes fingre.

"Læser De min skæbne?" spurgte Anna, der tænkte på, om han måske var i færd med at blive følsom og ville kysse hendes hånd.

"Ja, på en måde; jeg ser nemlig efter, om der et eller andet sted skulle være en mistænkelig diamant. Er det ikke på tiden, at der var en?"

"Det er ikke et spørgsmål for Dem at komme med," svarede Anna og trak sin hånd tilbage, som om hun pludselig var blevet stukket af en af de torne, han havde talt om.

"Hvorfor ikke? Vi plejede jo altid at fortælle hinanden alle ting, og hvis vi skal være venner som i gamle dage, må vi vise hinanden fortrolighed, indser De nok."

"Så kan De selv gøre begyndelsen, og jeg vil da se, hvordan jeg synes om det," sagde Anna i stærk spænding trods sine jomfruelige betænkeligheder ved dette nye arrangement.

"Ja, det skal jeg, og det af ganske hjerte. For at tilstå sandheden, så har jeg længtes efter at fortælle Dem noget; men jeg var ikke vis på, at De ville føle nogen interesse for det," begyndte Frank, idet han i en påfaldende forvirring gav sig til at tygge på nogle rosenblade.

"Jeg kan tænke mig, hvad det er," sagde Anna roligt, mens hendes hjerte begyndte at banke af nysgerrighed; for disse fortrolige meddelelser lod til at blive spændende. "De har fundet Deres lykke og brænder af begærlighed efter at lade alle vide, hvor glad De er."

"Jeg tror, jeg har fundet den; men jeg er alligevel ikke glad. Jeg pines af en frygtelig uro, for jeg kan ikke komme på det rene med, om det er et klogt eller et tåbeligt valg, jeg har gjort."

"Hvem er det?"

"Navnet gør intet til sagen. Jeg har ikke udtalt mig endnu og vil måske aldrig gøre det, så jeg gør bedst i at beholde det hos mig selv, – i det mindste for øjeblikket."

"Så fortæl mig, hvad De selv synes, og jeg skal ikke komme med flere spørgsmål," sagde Anna køligt; for denne mandlige forsigtighed ærgrede hende.

"Ja, ser De, den unge pige er meget rig, talentfuld og beundret, unægtelig lidt forkælet, men til trods for det meget indtagende. Det, jeg er i tvivl om, er nu, hvorvidt det er klogt at fri til en kvinde af den slags, for det jeg ønsker, er en, der kan dele alt med mig, og ikke blot en smuk kæledægge eller en yndefuld herskerinde i mit hjem."

"Jeg skulle tro, at det *ikke* ville være klogt," begyndte Anna i en afgørende tone; derpå skyndte hun sig mere rolig at tilføje: "Men måske ser De kun den ene side af den unge piges karakter. Måske ligger der megen styrke og andre gode egenskaber skjult under hendes livlige væsen, som venter på at kaldes frem, når den rette viser sig."

"Det tænker jeg ofte selv og længes efter at erfare, om jeg er manden; men så lægger en eller anden letfærdig handling, et tankeløst ord eller en af de moderne dårskaber fra hendes side en dæmper på min iver og bibringer mig en fornemmelse af, at jeg gjorde bedst i at rejse min vej, inden det er for silde."

"De er altså ikke dødelig forelsket?"

"Ikke endnu; men jeg ville blive det, hvis jeg så meget til hende, for når jeg er sammen med hende, er jeg nær ved at tabe hovedet og føler mig fristet til at kaste mig på knæ for hende uden hensyn til tid eller sted eller de følger, det ville drage efter sig."

Der var en pludselig klang af kærlighed og længsel i Franks røst, da han sagde dette, og tillige udstrakte han armene med en betydningsfuld gestus, at Anna blev forskrækket. Men han

nøjedes med at plukke en rose af de klynger, der hang rundt omkring, og Anna slog så kraftigt efter en indbildt myg, som om det havde været den ubekendte dame, som hun følte en pludselig og uforklarlig uvilje imod.

"Så De tror, at jeg gør bedst i, ikke at sige til genstanden for min kærlighed, som den gale herre til mrs. Nickleby: "Bliv min, bliv min"?" var Franks næste spørgsmål, mens han sad og vederkvægede sig ved duften af den afplukkede rose.

"Ja, det gør De absolut. Efter hvad De siger om hende, er jeg overbevist om, at hun ikke er god nok til Dem, og Deres lidenskab kan ikke være synderlig dyb, når De i et sådant øjeblik kan citere Dickens' tossede indfald," sagde Anna mere oprømt.

"Da vokser den med en rivende fart, mærker jeg, og jeg forsikrer Dem, at hvis jeg tilbragte en uge i denne elskværdige sommerfugls selskab, ville det være ude med mig lørdag aften."

"Så skal De ikke gøre det."

"Ja, men jeg har en rasende lyst til det. Sig, at jeg må, blot for at nippe for sidste gang til fristelsen, inden jeg følger Deres råd og igen tager fat på mit pebersvendeliv," bad han bønligt.

"Tag ikke fat på det igen, kast Deres kærlighed på en anden og bliv lykkelig. Der er nok af fortræffelige kvinder i verden, som netop vil passe for Dem. Jeg er overbevist om, at De vil blive en fremragende mand, og De *må* have en god kone, – ikke et tåbeligt lille væsen, der vil blive en klods om benet på Dem hele Deres liv igennem. Følg derfor mit råd og lad mig hjælpe Dem, hvis jeg kan."

Anna talte i alvor, og hendes ansigt skinnede formelig af venskabelig iver, mens hendes blik røbede tavs beundring for denne ven, der syntes at vakle på randen af en afgrund. Hun

ventede et alvorligt svar – i det mindste tak for den interesse, hun viste, og stor var derfor hendes overraskelse ved at se Frank læne sig tilbage mod den af vinløv omslyngede pille, han havde i ryggen, og briste i en latter, der bragte en plaskregn af rosenblade ned over begges hoveder.

"Jeg ser ikke, at der er den ringeste grund til sådan en upassende lystighed," lød hendes værdige bebrejdelse efter denne ny forseelse mod god tone.

"Jeg beder Dem om forladelse. Jeg kunne virkelig ikke lade være, for den komiske modsætning mellem Deres vise råd og Deres friske, ungdommelige ansigt var alt for overvældende. Deres væsen var fuldstændig moderligt og gjorde stærkt indtryk på mig, til jeg kom til at se på Deres franske pynt, så kunne jeg ikke mere," sagde Frank i en angerfuld tone, skønt hans øjne stadig spillede af lystighed.

Komplimenten dæmpede Annas vrede, og idet hun lagde sine runde hvide arme over kors på rækværket foran sig, så hun op på ham med en lige så munter latter som hans egen.

"Ja, jeg var vistnok urimelig alvorlig og vigtig; men jeg skal sige Dem, det er så længe siden, jeg har haft en virkelig alvorlig tanke i mit hoved eller følt en virkelig oprigtig interesse for nogen andens anliggender end mine egne, at jeg gjorde for meget ud af det. Hvis De ikke bryder Dem om mit råd, tager jeg det tilbage, og De kan gå hen og gifte Dem med Deres sommerfugl, når De vil."

"Ja, det tror jeg også, jeg vil," sagde Frank langsomt, "for jeg bilder mig ind, at hun har et skjult Jeg, som De antydede, og jeg kunne nok have lyst til at opdage det. Man bedømmer folk så meget efter det ydre, at ens dom bliver ubillig. De nu, for

eksempel, hvis De tillader mig at sige det, viser ikke halvdelen af Deres gode sider, og en blot tilfældig iagttager ville antage Dem for ikke at være andet end en dame på moden, – elskværdig, men overfladisk."

"Som De gjorde sidste gang, vi mødtes," faldt Anna ham skarpt i talen.

Hvis hun ventede, at han ville benægte det, blev hun skuffet; for med tirrende oprigtighed svarede han:

"Ja, netop; og det bedrøvede mig meget, for i gamle dage holdt jeg meget af min lille legekammerat og troede, at hun ville blive en udmærket kvinde. Det glæder mig at have truffet sammen med Dem igen, for jeg ser nu, at jeg tog fejl i min første dom, og denne opdagelse giver mig håb om, at jeg måske også kan have taget fejl med hensyn til – nå, lad mig kalde hende min flamme."

"Blot han dog ville glemme den person et eneste minut og tale om noget mere interessant," sukkede Anna ved sig selv; men hun svarede spagfærdig nok: "Jeg vidste, at De følte Dem skuffet af mig, og det undrede mig ikke; for takket være min tåbelige opdragelse og det liv, jeg har ført i det sidste par år, er der ikke meget ved mig; men det er mit oprigtige ønske at blive noget mere af en kvinde, jeg har bare ingen til at sige mig, hvordan jeg skal bære mig ad med det. Alle smigrer mig og –"

"Jeg ikke," udbrød Frank hurtigt.

"Nej, det er sandt," indrømmede Anna og måtte midt i sine bekendelser le ad den tone af dydig tilfredshed, hvormed han afviste beskyldningen. "Nej, De er ærlig nok, og det synes jeg godt om, skønt det somme tider forbløffer mig, det er så nyt."

"Jeg håber ikke, jeg er uhøflig," sagde Frank og gav sig ivrigt til at pille tornene af stilken på den blomst, han sad med.

"Oh, nej, ikke just det, men De behandler mig meget nær som en søster eller en – mandlig ven." Anna havde haft i sinde at citere det udtryk, Clara havde rapporteret; men hvordan det nu kunne være, så faldt det hende vanskeligt at udtale ordet "kone", og hun gav derfor sætningen en anden slutning.

"Og det kan De ikke lide?" spurgte Frank og hævede rosen for at skjule det skalkagtige smil, der lurede om hans mund.

"Jo, jeg kan – uendelig meget bedre end den sentimentale hyldest, andre mænd yder mig, eller deres forslidte nonsens. Jeg har godt af at blive behandlet med en smule skødesløshed, og jeg bryder mig ikke om at blive det af Dem, fordi De gør det mere end godt igen ved at tale til mig, som om jeg kunne forstå en mands tanker og selv havde nogle."

"De afskyr mig altså ikke rent ud for mit plumpe væsen og min egoistiske fortrolighed?" spurgte Frank, som om han pludselig blev grebet af samvittighedsnag over dagens små synder.

"Nej, jeg kan snarere godt ude det, for det ligner gamle dage, da De og jeg legede sammen. Kun kunne jeg dengang hjælpe Dem på mange måder, ligesom De hjalp mig; men nu synes jeg ikke at forstå noget og kan ikke være Dem eller nogen anden til nogen nytte. Jeg vil så gerne være det, og hvis De vil være så venlig at give mig nogen anvisning på, hvilke bøger jeg skal læse, hvilke mennesker jeg skal gøre bekendtskab med, og hvilke evner jeg skal uddanne, så tror jeg, jeg kan blive mere end en "dame på moden, elskværdig, men overfladisk."

Der var en svag skælven af bevægelse i Annas stemme, da hun udtalte de sidste ord, hvilket ikke undgik Franks skarpe øre. Men han fæstede kun sit buk på rosen med et inderlig tilfreds smil og svarede alvorligt:

"Ja, det er udmærket idé, og det vil jeg med fornøjelse gøre. Jeg har ofte undret mig over, hvorledes forstandige unge piger dog kunne være tilfreds med at føre sådan et tomt liv. Vi unge mandfolk er fuldt så tåbelige til en tid, det ved jeg nok, – langt værre i vore udskejelser; men vi må tage os sammen og arbejde, og det gør os til mænd. Ægteskab burde gøre det samme for kvinderne, men det synes ikke at være tilfældet nu til dags, og jeg kar den inderligste medlidenhed med de stakler."

"Nu er jeg parat til at "tage mig sammen og arbejde". Vis mig, hvordan jeg skal tage fat, Frank, og jeg vil forvandle Deres medlidenhed til respekt," sagde Anna og kastede sit kniplingssjal til side, som om hun beredte sig til øjeblikkelig at tage fat; for den tone af mandlig overlegenhed, han talte i, var ikke fri for at ærgre hende.

"Hør, jeg vil slutte en overenskomst med Dem. Jeg giver Dem noget stærkt og solidt at styrke Deres ånd ved, og til gengæld filer De på mit væsen, tager Dem af min moralske opdragelse og bevarer mit hjerte fra at kaste sig bort til falske afguder. Skal vi gøre dette for hinanden, Anna?"

"Ja, Frank," svarede hun hjerteligt, og da Clara bemærkedes at nærme sig, tilføjede hun spøgende: "Alt dette *sub rosa*, forstår De nok."

Uden at sige et ord rakte han hende blomsten, som om dette sindbillede på tavshed var den bedste pant, han kunne byde hende. Mange blomster var blevet budt skønheden; men ingen

blev bevaret så længe og omhyggeligt som den torneløse rose, hendes gamle ven gav hende med et hjerteligt smil, der opvarmede hendes hjerte.

Der kan hændes meget i en uge, og de syv dage, der fulgte efter hin samtale i måneskinnet, forekom Anna at være de righoldigste og lykkeligste, hun nogen sinde havde oplevet. Hun havde aldrig i sit liv arbejdet så strengt; for hendes ny lærer gav hende fuldt op at bestille, og desuden studerede hun i al hemmelighed for at udfylde adskillige mangler, som hun var for stolt til at tilstå. Nu var der ikke mere tale om at læse noveller eller sentimentale digte, mageligt henslængt i en hængekøje; hun sad ret op og ned på en hård klippeblok og læste Buckle, Mill og andre af den slags forfattere med en iver, der forskrækkede de bandlyste dagdrivere, der ellers før havde hjulpet hende med at slå dagen ihjel. Der foretoges tidlige roture, anstrengende ture til hest og vandringer over høje og dale, som hun vendte tilbage fra, støvet, solbrændt og træt, men så lykkelig, som om hun havde opdaget noget endnu smukkere og herligere end vilde blomster eller oceanet i dets vekslende stemninger. Mens andre nød deres siesta, holdt de to eftermiddagskoncerter i de kølige opholdsværelser, og Anna sang for sin eneste tilhører, som hun aldrig havde sunget før. Men det bedste af alt var dog samtalerne mellem roserne i de måneklare aftener; for da vekslede de fortrolige meddelelser fulde af interesse og sværmede om disse farlige, men tillokkende emner, hvortil der hører en midsommeraftens trylleri for at gøre tillokkelsen fuldstændig.

Det var Annas hensigt ærligt at opfylde sin del af overenskomsten; men hun glemte snart at rette på sin elevs

væsen; hun havde så meget at gøre med at passe på hans hjerte. Hun gjorde snart den opdagelse, at han overfor andre kvinder opførte sig som andre mennesker, og i begyndelsen ærgrede det hende, at hun var den eneste, der fik lov til selv at tage sin vifte op, spadsere uden at have en arm at støtte sig til, ro, ride og sørge for sig selv, som om hun havde været en mand. Men hun opdagede også, at hun var den eneste kvinde, han talte til som til sin lige, hos hvem han syntes at finde sympati, indskydelser og hjælp, og for hvem han ufordulgt lagde ikke blot beundring, men også agtelse, tillid og deltagelse for dagen.

Dette gjorde savnet af en smule ydre høflighed for ubetydeligt til, at hun skulle beklage sig derover eller gøre ham bebrejdelser; det ansporede og glædede hende, og i sin bestræbelse for at fortjene og bevare det glemte hun alt andet, stoltere af at være én mands sande veninde end en halv snes tilbederes afgud.

Hvad indflydelse den ny pagt havde på den anden part var mindre tydeligt; for da han hørte til det forbeholdne køn, beholdt han sine iagttagelser og opdagelser og den tilfredsstillelse, han følte ved dem, hos sig selv uden noget tegn på særlig interesse undtagen nu og da en begejstret hentydning til sin flamme, som om adskillelsen gav hans lidenskab forøget næring.

Anna forsøgte at dæmpe hans hede, da det, som hun sagde, efter hendes overbevisning var et fejlgreb at spilde så megen kærlighed på én, der var så fuldstændig uværdig til den. Men i dette ene punkt syntes Frank blind, og det voldte Anna mangen en kval, eftersom hun dag efter dag opdagede en eller anden ny dyd eller tiltalende egenskab hos denne forstokkede mand, der

syntes bestemt på at kaste sit værdifulde Jeg bort. Hun gjorde sig umage for at glemme det, undgik denne genstand så meget som muligt, og ignorerede fuldstændig dette ubelejlige væsens tilværelse. Men da ugen nærmede sig sin ende, røbede hendes blik den hemmelige uro, der greb hende, og hvert øjeblik syntes at blive mere og mere kostbart og fuldt af en bittersød fryd, hun aldrig før havde kendt.

"I morgen må jeg af sted," sagde Frank lørdag aften, da de spadserede sammen på stranden, mens solen gik glimrende ned, og de store bølger med en musikalsk brusen brødes mod sandet.

"Så kort en ferie efter så mange måneders arbejde!" svarede Anna og så til en anden side, for at han ikke skulle bemærke, hvor alvorlige hendes forræderske øjne var.

"Jeg tager mig muligvis en længere ferie, den gladeste, en mand kan have, hvis en bestemt person vil rejse med. Anna, jeg har besluttet at prøve min lykke," tilføjede han heftigt.

"Jeg har advaret Dem; jeg formår ikke mere," sagde hun, hvilket var fuldstændig sandt, for hjertet sank på den stakkels pige ved hans ord, og et øjeblik var hele den gyldne himmel gråt i gråt for hendes øjne.

"Tak; men jeg vil ikke lade mig advare, for nu er jeg fuldt overbevist om, at jeg elsker hende. Der er intet, der har kunnet bringe det punkt på det rene, sådan som adskillelse. Jeg har forsøgt det, og jeg kan ikke leve uden hende, så jeg vil sætte min lykke på spil og vinde eller tabe alt."

"Hvis De virkelig elsker hende, vil jeg håbe, at De må vinde og i hende finde den hustru, De fortjener. Men betænk Dem vel,

før De lægger Deres lykke i nogen kvindes hånd," sagde Anna, der kækt bestræbte sig for ikke at tænke på sig selv.

"Gud velsigne Dem! Jeg har næppe tænkt på noget som helst andet i denne sidste uge; imidlertid har jeg alligevel nydt livet, og jeg er Dem meget taknemmelig, fordi De har gjort mig opholdet her så behageligt," svarede Frank med varme.

"Har jeg? Hvor det glæder mig!" sagde Anna så ligefrem som et fornøjet barn; for virkelig kærlighed havde forjaget hele hendes smule koketteri, forfængelighed og affektation, ligesom solskin forjager tågerne, der skjuler et yndigt landskab.

"Ja, De har sandelig. Belæringen har ikke helt og holdent været fra min side, forsikrer jeg Dem, og jeg er ikke for stolt til at tilstå, at jeg skylder en kvinde forbindtlighed. Vi ensomme fyre, som hverken har en moder, søster eller hustru, trænger til en venlig sjæl, der kan bevare os fra at blive egenkærlige, hårdhjertede og verdslige; og få er så lykkelige som jeg, at have en veninde som Dem."

"Oh, Frank, hvad har jeg gjort for Dem? Jeg har ikke dristet mig til at belære en, der er så meget klogere og stærkere end jeg selv. Jeg har kun ønsket, at jeg kunne det, og været bedrøvet, fordi jeg var så uvidende, så svag og tåbelig," udbrød Anna, hvis ansigt dækkedes af en indtagende rødme af overraskelse og glæde ved denne uventede åbenbaring.

"Deres beskedenhed gjorde Dem blind; men denne Deres ubevidsthed var ikke det mindst tillokkende. Jeg skal sige Dem, hvad De har gjort for mig, kære. En mands moralske følelse sløves ved at færdes omkring i denne rå og hårde verden, hvis første grundsætning er: "Enhver sørger for sig, og Djævelen tager den, der kommer sidst." Således er det gået mig, og i

mange af vore samtaler om forskellige emner, i hvilke det tilsyneladende var mig, der belærte Dem, gjorde Deres uskyld og renhed min verdslige kløgt til skamme, udpegede Deres fine instinkt det rette, der er højere end al verdensklogskab, mildnede Deres kvindelige medfølelse mine hårde domme, og vakte Deres enfoldige tro på det gode og skønne og på sand retskaffenhed de ophøjede og lykkeligste forestillinger, som lå, ikke døde, men sovende i min sjæl. Alt dette har De gjort for mig, Anna, og endnu mere; for da De viste mig den skjulte side af Deres natur, så jeg, at den var så indtagende og dyb og fortjente en sådan agtelse, at den gengiver mig min tro på kvinderne og viser mig alle de elskelige muligheder, der kan ligge skjult under en verdensdames ubetydelige ydre."

Annas hjerte var et øjeblik så fuldt, at hun ikke kunne få et ord frem; men derpå kom den tanke som en spand koldt vand over hende: "Og alt, hvad jeg har gjort, har kun bragt ham længere bort fra mig, siden det har givet ham mod til at elske og stole på denne kvinde." Hun bestræbte sig for kun at vise glæde over hans ros; men om det så skulle have kostet hendes liv, kunne hun ikke forhindre, at der kom en bitter tone i hendes stemme, da hun taknemmelig svarede:

"De er alt for venlig, Frank. Jeg kan næppe tro, at jeg besidder så mange dyder; men hvis det er tilfældet, og de ligesom Deres har ligget i dvale, så må De huske på, at De har hjulpet mig med at få dem vækket, så De skylder mig intet. Spar Deres søde ord til den dame, De har i sinde at fri til; jeg er tilfreds med ærlighed uden smiger."

"Den skal De få," svarede Frank, og der gik et hurtigt smil over hans ansigt, som om han fattede, hvad det var for en torn,

der just i dette øjeblik stak hende, og ikke var misfornøjet over denne opdagelse. "Men hvis jeg ikke vinder min elskede, er jeg da vel vis på, at min gamle veninde ikke vil svigte mig?" spurgte han med en oprigtig ængstelse, der var balsam for Annas sårede hjerte.

Hun svarede intet, men rakte ham hånden med et blik, der sagde meget. Han tog den i tavshed, trykkede den varmt og beholdt den, mens han førte hende hen til en kløft mellem klipperne, hvor de ofte havde siddet og set på de store brændinger, når de kom drønende ind. Da hun satte sig, svøbte han sin plaid om hende så omhyggeligt, at hun fik en fornemmelse, som om en venlig arm dækkede hende mod den friske kuling, der blæste ind fra havet. Det var en usædvanlig opmærksomhed fra hans side, og ved at den vistes hende netop nu, gjorde den et så ejendommeligt indtryk på hende, at hun, da han satte sig ved siden af hende, følte en inderlig trang til at lægge sit hoved på hans skulder og hulke: "Rejs ikke! Forlad mig ikke! Der er ingen, der elsker Dem halvt så højt som jeg, eller trænger halvt så meget til Dem."

Naturligvis gjorde hun ikke noget sådant, men begyndte at synge, idet hun hemmeligt aftørrede en oprørsk tåre. Frank afbrød imidlertid snart hendes sang med et dybt suk og ledsagede det med den højtidelige erklæring:

"Anna, jeg har noget frygteligt at meddele Dem."

"Hvad er det?" spurgte hun med den resignation, som den viser, der allerede har hørt det værste.

"Det er så slemt, at jeg ikke kan se Dem i ansigtet, mens jeg siger det. Hør roligt efter, til jeg er færdig, og så får De kaste

mig over bord, hvis De vil, for jeg fortjener det," lød den opmuntrende begyndelse.

"Bliv ved," sagde Anna og beredte sig til med mandig fasthed at modtage en eller anden rystende oplysning.

Frank trak sin hat ned over øjnene, og idet han vendte ansigtet bort fra hende, sagde han med en underlig klang i stemmen:

"Den aften, jeg kom, blev jeg vist ind i et værelse, der vender ud imod buegangen langs bagsiden af hotellet, og mens jeg lå der for at hvile og afkøle mig efter rejsen, hørte jeg to damer tale sammen. Jeg sparkede til mine støvler for at gøre dem opmærksom på, at jeg var i nærheden, men de tog ingen notits af det, og så lyttede jeg. De fleste kvinders snak ville have bragt mig til at sove i løbet af få minutter; men denne samtale var temmelig original og vakte min interesse, især da jeg af de navne, der blev nævnt, opdagede, at jeg kendte den ene af dem. Jeg har i hele denne uge prøvet på at udføre Deres eksperiment. Hvordan synes De om det, Anna?"

Hun sad et øjeblik uden at svare, optaget af hurtigt at tænke sig om; men derpå rødmede hun lige op til sin hatteskygge med et udtryk, der i løbet af samme minut vekslede mellem vrede, forargelse, tilfredshed og skamfuldhed, og sagde langsomt, idet hun mødte hans smilende blik:

"Bedre, end jeg troede, jeg ville."

"Det er godt! Så tilgiver De mig altså min luren, min uopdragenhed og mine mangfoldige misgerninger? Det var afskyeligt af mig; men jeg kunne ikke modstå fristelsen til at prøve, hvor oprigtigt De mente det. Det var overmåde

morsomt; men jeg er ikke vis på, at det ikke, når alt kommer til alt, vil blive mig en dyr spas," sagde Frank, pludselig alvorlig.

"De har drevet så mangen spøg med mig i gamle dage, at jeg ikke finder det vanskeligt at tilgive Dem denne ene, skønt jeg nok synes, det var temmelig lavt af Dem at narre mig således. Imidlertid har det voldt mig fornøjelse og også gjort mig en hel del gavn, så jeg beklager mig ikke og agter ikke derfor at kaste Dem over bord," svarede Anna ædelmodigt.

"De har altid været en overbærende engel," sagde Frank og ordnede atter plaiden endnu omhyggeligere end før.

"Det var altså derfor, De var så kort, så besynderlig og uopmærksom mod mig alene? Jeg kunne ikke forstå det, og det sårede mig i begyndelsen; men så tænkte jeg, at det var, fordi vi havde været børn sammen, og glemte det snart, for De viste mig så megen tillid og var alligevel så venlig, hjælpsom og ligefrem. Det var virkelig "overmåde morsomt", for jeg var altid vis på, at De mente, hvad De sagde, og det var mig en usigelig trøst i denne verden af smiger, og falskhed. Ja, nu må De gerne le ad mig, Frank, og overlade mig til mig selv igen; nu kan jeg bære det, for det har vist sig, at mit indfald lod sig udføre. Nu ser jeg vejen for mig og kan gå videre alene til et sandere, lykkeligere liv end det, De traf mig i."

Hun talte så kækt og så ud over den flade strandbred og over det aldrig hvilende hav, som om hun havde fundet noget, der var værd at leve for, og ikke frygtede fremtiden. Frank betragtede hende en stund; for hendes ansigt havde aldrig før haft så ædelt et indtryk. Der var kommet både noget sorgfuldt og stærkt i de indtagende træk, og såvel smerte, som tålmodigheden havde givet dem en ny skønhed. Der foregik en

forandring i hans eget ansigt, mens han betragtede hende, som om han gav efter for en eller anden dyb og øm følelse, der længe havde været trængt tilbage, men nu rejste sig for at gøre sit krav gældende.

"Anna," sagde han i en angerfuld tone, "jeg har endnu en frygtelig bekendelse at aflægge, så vil min samvittighed være helt lettet. Jeg vil gerne lade Dem vide, hvem min elskede er. Her er hendes billede. Vil De se det?"

Der fo'r en let gysen igennem hende; men hun vendte sig fast om og så i den retning, i hvilken han pegede. Men alt, hvad hun så, var hendes eget forbavsede ansigt, genspejlet i en lille vandpyt bag ved dem. Et eneste blik på Frank gjorde enhver forklaring overflødig, og hun fik heller ikke tid til at gøre noget spørgsmål, før noget omsluttede hende endnu tættere end plaiden, noget endnu varmere end tårer berørte hendes kinder, og en stemme, endnu lifligere end vindens og bølgernes lyd, hviskede ømt i hendes øre:

"Hele denne uge har jeg studeret og frydet mig langt mere end De; jeg har læst i en kvindes hjerte og lært at stole på og ære, hvad jeg har elsket, lige siden jeg var dreng. Det bragte fraværelsen mig til at følge, derfor kom jeg for at se efter den lille Anna og fandt hende bedre og kærere end nogen sinde. Giver De mig lov til at spørge hende, om hun fremdeles vil give mig undervisning, om hun vil dele mit arbejde med mig såvel som min fritid og være mig den oprigtigste veninde, en mand kan have?"

Og Anna svarede uden betænkning: "Ja!"

Overspændte ideer

Et kapitel af en uskreven roman.

Den 1. juni 184- bevægede en stor vogn, trukket af en lille hest og med et meget blandet indhold, sig tungt over nogle høje i New England med den behagelige ledsagelse af storm, regn og hagl. En tilfreds mand med et tilfreds barn på skødet kørte vognen eller rettere blev kørt; for den lille hest gjorde ganske, hvad den selv ville. En solbrændt dreng med et ansigt som William Penn sad ved siden af ham med armene fast slynget om en buste af Sokrates. Bag dem sad en kvinde med et energisk udtryk i sit velvillige ansigt, en satirisk mund og øjne, der lyste af håb og mod. På hendes skød lå et lille pattebarn, et spejl stod lænet op mod hendes knæ, og en kurv med levnedsmidler dansede omkring ved hendes fødder, mens hun havde besvær med at holde en stor, uregerlig paraply. Under et gammelt sjal sad to små blåøjede piger med hænderne fulde af barnlige skatte og sladrede fornøjet sammen.

I spidsen for dette livlige selskab spankede en høj mand med skarpe ansigtstræk i en lang blå kappe, og en fjerde pige traskede af sted ved siden af ham gennem mudderet, som om hun fandt fornøjelse i dette.

Vinden peb over de mørke høje, himlen nedsendte en mistrøstende støvregn, og tusmørket begyndte at falde på. Men den rolige mand stirrede frem i tågen, som om han så den grå himmel overspændt af en strålende bue, der varslede lutter lykke. Den muntre kvinde bestræbte sig for at dække alle andre end sig selv med den store paraply. Den solbrændte dreng

hvilede sit hoved på Sokrates' skaldede isse og slumrede sødeligt. De små piger sang vuggeviser for deres dukker med en sagte moderlig nynnen. Den skarpnæsede fodgænger marcherede trøstigt fremad med den blå kappe flagrende bag sig som et banner, og det livlige barn ved siden af ham plaskede gennem pytterne med en højst fornøjelig tilfredshed, som om hun kunne have været en and.

Således rejste disse moderne pilgrimme fulde af håb bort fra den gamle verden for at finde en ny i ørkenen.

Udgiverne af "Den transcendentale Trefod" havde fra d'hrr. Lion og Lamb (to af de omtalte pilgrimme) modtaget en meddelelse, hvoraf følgende er et uddrag:

"Vi har truffet en overenskomst med ejerne af en strækning på omtrent hundrede acres, der frigør den for menneskelig ejendomsret. Her vil vi fortsætte vore bestræbelser for at grunde en familie i overensstemmelse med menneskets oprindelige instinkter.

Det er ikke vor agt at drive agerbrug på almindelig, verdslig vis. Træfrugter, korn, bælgfrugter, urter, hør og andre planteprodukter vil, når vi yder dem stadig pasning, skaffe vore hænder rigelig beskæftigelse og levere rene midler til at tilfredsstille vor legemlige nødtørft. Vi har tænkt at pryde græsgangene med frugthaver og lade spaden og havekniven træde i stedet for okser og heste.

Indviet til menneskelig frihed venter landet på gudfrygtige mænds ubesmittede dyrkning. Da der begyndes med små pengemidler, må der ved dette foretagende stoles på hjælp fra et aldrig svigtende forsyn, hvis indflydelse i livet betrygges ved denne forening af ufordærvet jord og uverdslige mennesker,

hvorved et vindesygt livs bekymringer og uretfærdigheder undgås.

Det indre bliver ikke til nogen tid forsømt hos noget af familiens medlemmer. Vor plan tager hensyn til enhver slags undervisning, dannelse og øvelse, der øjensynlig bidrager til større renhed hos beboerne.

Da grundlæggerne har helliget sig udelukkende til åndens tjeneste, venter de ikke nogen hurtig eller stærk forøgelse af medlemmernes tal. Fredens rige betrædes kun gennem selvfornægtelsens porte, og lyksalighed er både vidnesbyrdet om og belønningen for troskab mod kærlighedens uforanderlige lov."

Dette fremtidige Eden bestod for øjeblikket af et gammelt rødt våningshus, en forfalden lade, mange acres eng og en lund. Ti gamle æbletræer var foreløbig alt, hvad der kunne levere "rene midler"; men i fast tro på, at der snart ville fremvokse frugtbare haver, hvor der nu intet var, havde disse sangvinske grundlæggere døbt deres ejendom "Frugtlandet".

Her agtede Timon Lion at grunde en koloni af de sidste dages hellige, som under hans patriarkalske ledelse skulle genføde verden og forherlige hans navn for stedse. Her ønskede Abel Lamb i den oprigtigste tro på det høje ideal, der for ham var en levende sandhed, at plante et paradis, hvor skønhed, dyd, retfærdighed og kærlighed kunne leve lykkeligt sammen, og hvor det var umuligt, at nogen slange kunne snige sig ind. Og her håbede hans hustru, uomvendt, men tro til enden, efter mange vandringer over jordens overflade at finde hvile for sig selv og et hjem for sine børn.

"Det er vor ny bolig," forkyndte entusiasten smilende med en tilfredshed, der aldeles ikke lod sig dæmpe af de dråber, der dryppede fra hans hatteskygge, da de til sidst drejede ind på en kørevej, der langs en stejl bakkeside førte ind i en dal med et ufrugtbart udseende.

"Lidt besværligt at komme til," bemærkede hans praktiske hustru, der havde møje med at hindre sine forskellige sager fra at gå over bord, hver gang den vel lastede ark krængede.

"Ligesom alt godt. Men de, der alvorligt ønsker det og tålmodigt søger, vil snart finde os," svarede filosoffen roligt fra det mudder, han nu bestræbte sig for at lede den hårdt medtagne hest igennem.

"Sandheden ligger på bunden af en brønd, søster Hope," sagde broder Timon, idet han standsede for at hjælpe sin lille ledsagerske ned fra et led, hvorpå hun var krøbet op for at få en videre udsigt over fremtiden.

"Det er sagtens derfor, vi så sjældent når den," svarede mrs. Hope, idet hun gjorde et forgæves greb efter spejlet, som et pludseligt stød slyngede ud af hendes hænder.

"Lad os være fri for falske refleksioner her," sagde Timon med et barsk smil og knuste brudstykkerne med sin fod, mens han fortsatte sin gang.

Søster Hope forholdt sig tavs og så længselsfuldt gennem tågen efter det forjættede hjem. Det gamle, røde hus, fra hvis vinduer der lyste et gæstfrit skin, frydede hendes øjne og var i betragtning af vejret et mere tillokkende tilflugtssted end de løvhytter i skoven, som nogle af de mere begejstrede sjæle måske ville have foretrukket.

De nyankomne blev modtaget af en af de udvalgte – en genfødt farmer, hvis forestillinger om reform hovedsagelig bestod i at gå med hvide bomuldsklæder og sko af ugarvet læder. Denne dragt tillige med et hvidt skæg gav ham et ærværdigt og til samme tid noget bryllupsagtigt udseende.

Da Samfundets gods ikke var ankommet, satte den trætte familie sig til hvile foran ilden på træblokke, mens broder Moses White beværtede dem med ristede kartofler, groft brød og vand ved hjælp af to tallerkener, en blikspand og et enkelt bæger, da hans bordstel var noget begrænset. Men da de havde kastet en fordærvet verdens former og forfængeligheder bag sig, hilste de ældre medlemmer besværligheder med ny banebryderes begejstring, og børnene nød hjerteligt denne forsmag på, hvad de troede skulle blive et uafbrudt gilde.

Under dette tarvelige måltid viste sig endnu to brødre. Den ene var en mørk, melankolsk mand, klædt i hjemmegjort tøj, hvis særegne mission bestod i at vende sit navn om med det sidste foran og bruge så få ord som muligt. Den anden var en mild, skægget englænder, der ventede at blive frelst ved at spise ukogt føde og gå uden klæder. Han havde imidlertid ikke endnu antaget det primitive kostume, men nøjedes med eftertænksomt at tygge tørre bønner, som han tog i en kurv.

"Ethvert måltid burde være et sakramente, og de kar, man benyttede, burde være smukke og symbolske," bemærkede broder Lamb mildt, idet han igen stillede blikspanden, der var i færd med at glide ned af hans knæ, til rette. "Jeg spurgte om prisen på et sølvservice, da jeg var i byen; men det var for kostbart, derfor købte jeg nogle smagfulde bægre og kar af Britannia-metal."

"Det er noget af det allervanskeligste at holde blankt. Vil det blive tilladt at bruge pudsekridt i vort samfund?" spurgte søster Hope med en husmoders interesse for, hvad der ville spare arbejde.

"Sådanne ubetydelige spørgsmål vil blive drøftet til en mere passende tid," svarede broder Timon skarpt, idet han brændte sine fingre på en meget varm kartoffel. "Hverken sukker, sirup, mælk, smør, ost eller kød vil blive brugt blandt os; for intet vil blive tilladt, som har voldet mennesker eller dyr krænkelse eller død."

"Vi må gå med linnede klæder, til vi lærer at avle vor egen bomuld, der kan træde i stedet for uld," tilføjede broder Abel, der lyksalig solede sig i en indbildt fremtid, lige så varm og skinnende som det liflige bål, der brændte foran ham.

"Hvordan skal det gå med skoene?" spurgte broder Moses og kastede et betænkeligt blik på sine egne.

"I det punkt må vi give efter, indtil vi kan finde på et uskyldigt stof at lave dem af i stedet for læder. Med tiden finder vi nok på at forfærdige dem af bark, træ eller et andet holdbart materiale. Imidlertid kan de, der ønsker at gennemføre vor idé i fuldeste udstrækning, gå barfodede," sagde Lion, som yndede yderliggående forholdsregler.

"Det vil jeg aldrig, og heller ikke lade mine pigebørn gøre det," mumlede den oprørske søster Hope for sig selv.

"Hvordan har I tænkt jer at behandle den ti acres lod? Hvis tingene ikke bliver ordentlig passet, får vi slet ingen høst," bemærkede den praktiske patriark i bomuld.

"Vi vil grave den," svarede Abel i så fuldkommen god tro, at Moses ikke sagde mere, skønt han tillod sig at ryste på hovedet,

idet han kastede et blik på de hænder, der i mange år ikke havde taget på noget tungere end en pen. Han var en faderlig gammel sjæl og betragtede de yngre mænd som lovende drenge ved en ny slags løjer.

"Hvad skal vi gøre med lamperne, hvis vi ikke må bruge noget som helst animalsk materiale? Jeg håber da, vi skal have en eller anden slags oplysning," sagde mrs. Lamb bekymret; for i hine dage eksisterede der ikke stenolie eller camphin, og gas kendtes ikke i ørkenen.

"Vi må hjælpe os uden, indtil vi opdager en eller anden slags vegetabilsk olie eller voks, som vi kan betjene os af," svarede broder Timon i en bestemt tone, der foranledigede den beslutning hos søster Hope, at hendes private lampe altid skulle stå færdig til brug, om ikke brændende.

"Ethvert medlem skal udføre det arbejde, der bedst passer til hans erfaring, kræfter og smag," vedblev diktator Lion. "På den måde vil slideri og uorden undgås, og der vil komme til at herske harmoni. Vi vil stå op ved daggry og begynde dagen med badning efterfulgt af musik, og derpå et rent måltid af frugter og brød. Enhver finder så en passende beskæftigelse til middagsmåltidet, efter hvilket alvorlig og grundig samtale yder legemet hvile og bidrager til åndens udvikling. Sundt arbejde optager os så igen til det sidste måltid, ved hvilket vi samles i selskabelig forening, og når vi har trukket det ud til solnedgang, søger vi den søde hvile for at være rede til den næste dags gerning."

"Hvilken del af arbejdet har De selv lyst til?" spurgte søster Hope med et humoristisk glimt i sine skarpe øjne.

"Jeg vil vente, til det bliver mig klart. At *være* frem for at *handle* er det store mål, og det når vi snarere ved resigneret villighed end ved gensidig virksomhed, der er en hindring for al guddommelig vækst," svarede broder Timon.

"Det tænkte jeg nok," sagde mrs. Lamb med et lydeligt suk; for i det år, han havde tilbragt i hendes familie, havde broder Timon så troligt gennemført sin idé om "at være og ikke at handle", at hun havde fundet, at hans "guddommelige vækst" var en både bekostelig og utilfredsstillende proces.

Her blandede hendes mand sig i samtalen med et ansigt, der strålede af lys og glæde ved de glimrende drømme og ophøjede idealer, der foresvævede ham:

"På dette trin af vor reform sætter vi ikke så meget vor lid til videnskabelige betragtninger eller fysiologisk kundskab som til åndens indskydelser. Den største del af menneskets pligt består i at lade være med meget af det, han nu gør. Skal jeg stimulere mig selv med te, kaffe eller vin? Nej. Skal jeg spise kød? Ikke, hvis jeg sætter pris på renhed. Skal jeg underkue kvæget? Skal jeg gøre fordring på ejendomsret over noget som helst skabt? Skal jeg drive handel? Skal jeg antage en bestemt form af religion? Skal jeg interessere mig for politik? På hvor mange af disse spørgsmål, hvis vi kunne stille os selv dem alvorligt nok og opfatte dem i forhold til vor evige velfærd, ville svaret da ikke lyde: "Afhold dig derfra"!"

En sagte snorken syntes at give ekko til Abels sidste ord; broder Moses var nemlig bukket under for en verdslig slummer og sad og nikkede som et legemligt spøgelse. Forest Absalon, den tavse mand, og John Peace, det engelske medlem begav sig nu ud i laden, mens mrs. Lamb førte sin flok til en midlertidig

fold og overlod stifterne af "den forenede familie" at bygge luftkasteller, til ilden gik ud, og symposiet endte i røg.

Næste dag ankom bohavet og var snart anbragt; for samfundets væsentligste ejendom bestod i bøger. Det bedste værelse i hele huset blev indrømmet til dette sjældne bibliotek, og de få buster og malerier, der havde overlevet en mængde flytninger, blev føjet til for at udsmykke helligdommen; for her skulle familien samles til underholdning, undervisning og gudsdyrkelse.

Enhver husmoder kan tænke sig søster Hopes følelser, da hun tog et stort, forfaldent køkken i besiddelse, der indeholdt en gammel ovn og de ejendommelige forråd, hvoraf der skulle tilvejebringes føde for hendes lille familie på elleve personer. Der var kager af ahornsukker, tørrede æbler og bønner, byg og majsgrød, alle sorter mel, kartofler og tørrede frugter, men ikke spor af mælk, smør, ost, te eller kødvarer. Selv salt blev betragtet som en unyttig luksus, og krydderier var aldeles forbudt hos disse yndere af spartansk simpelhed. Ti års erfaring i vegetarianske griller havde været en god øvelse til dette nye indfald, og hendes sans for det komiske havde hjulpet hende gennem mange prøvelser.

Usyret brød, melsuppe og vand til frokost; brød, urter og vand til middag; brød, frugter og vand til aften var den spiseseddel, der blev fastsat af de ældre. Ingen tepotte vanhelligede den hellige ovn, ingen blodig steg råbte højt om hævn fra hendes rene rist, og kun en brav kvindes smag, tid og gode humør ofredes på dette huslige alter.

Det vanskelige spørgsmål med hensyn til belysningen blev afgjort derhen, at der blev indkøbt en mængde myrtevoks til lys,

og da man opdagede, at ingen forstod at lave dem, indførtes granspåner til brug i påtrængende nødstilfælde. Det var sommer og aftenerne ikke lange, og det trætte broderskab fandt det ikke synderlig svært at gå til ro med fuglene. Det indre lys var tilstrækkeligt for de fleste af dem. Men mrs. Lamb gjorde oprør. Aftenen var den eneste tid, hun havde for sig selv, og mens hendes trætte fødder hvilede, bødede hendes flittige fingre sønderrevne bluser og små strømper, eller glemte hendes bekymrede hjerte sin byrde over en eller anden bog.

Således brændte "moders lampe" stadig, mens filosofferne opbyggede en ny himmel og jord ved månens skin; og under alle denne tids metafysiske tåger og filantropiske fyrværkerier sørgede søster Hope på sin egen måde for "oplysning", hvoraf ingen andre end møllene havde skade.

Et sådant agerbrug var sandsynligvis aldrig set før, siden Adam gravede. Brødrene begyndte med at bruge spaden i have og mark; men efter få dages forløb tog deres iver forbavsende af. Vabler i hænderne og værkende rygge bibragte dem den forestilling, at det kunne være hensigtsmæssigt at tillade benyttelsen af kvæg, indtil arbejderne havde levet det ny liv en sommer og var blevet bedre skikket til ædelt arbejde.

Broder Moses hentede et spand okser fra sin farm, – i det mindste troede filosofferne det, indtil det blev opdaget, at det ene dyr var en ko; og Moses tilstod, at de "kunne lige så gerne lægge ham i jorden straks, for han kunne ikke leve af havesager alene."

Stor var diktator Lions harme over dette frafald fra dyden. Men tiden trængte på, arbejdet måtte gøres, og så fik den blide ko lov til at bære åget, og den frafaldne broder nød fremdeles

den forbudne drik i laden, hvilket mørkets gerning fik børnene til at betragte ham som en, der var overgiven til fortabelse.

Såningen var ikke mindre ejendommelig; for de tre brødre, der helligede sig dette smukke arbejde, opdagede, da de omtrent var halvt færdige, at de hver især af en fejltagelse havde fået en forskellig sort korn i den samme mark; en fejltagelse, der satte dem i betydelig forlegenhed, da der ikke kunne rådes bod på den; men efter en langvarig rådslagning og en god del latter blev man enig om ikke at sige noget og se, hvad der ville komme ud af det.

I køkkenhaven blev der plantet en rigelig mængde rødder og urter; men da det var utilladeligt at vanhellige den jomfruelige jord ved gødning, kom kun få af disse vegetabilske skatte op. Portulak var langt det overvejende, og de skuffede plantere spiste den med filosofisk ro i den tanke, at naturen vidste, hvad der var bedst for dem, og rigeligt ville tilfredsstille deres trang, hvis de blot kunne lære at fordøje dens salater og vilde rødder.

Frugthaven blev anlagt, der blev podet lidt og plantet ny træer og vinstokke uden hensyn til den upassende årstid og den fuldstændige ukyndighed hos landbrugerne, der i al oprigtighed troede, at de til efteråret ville gøre en rig høst.

Lidt efter lidt kom tingene i orden, og hurtigt spredte rygtet om det ny eksperiment sig og lokkede mange fremmede dertil; for i hine dage var det mode at danne samfund, og transcendalismen rasede vildt. Nogle kom for at se til og le, andre for under poetisk ørkesløshed at få deres underhold, og nogle få i oprigtig tro for at arbejde alvorligt. Ethvert medlem fik lov til at ride sin egen kæphest efter hjertens lyst, og nogle af

rytterne var meget besynderlige, og nogle af kæphestene meget balstyrige.

En yngling, der mente, at sproget var temmelig ligegyldigt, når kun ånden var den rette, forbløffede nyankomne ved venligt at hilse dem med et: "God morgen, Fanden tage Dem," og andre bemærkninger af en lige så blandet beskaffenhed. Et andet udæmpeligt individ holdt på, at man frit skulle give alle sjælens rørelser udtryk, og illustrerede sin teori ved naragtigheder, der ville have bragt ham på en sindssygeanstalt, hvis han ikke allerede, som en ugenfødt spøgefugl sagde, havde været i en sådan. Når hans ånd hævede sig til høj flugt, klavrede han op i træer og udstødte fryderåb; når han blev hjemsøgt af tvivl, lagde han sig på jorden og stønnede ynkeligt. I sine glade perioder løb, sprang og sang han, i sine tungsindige græd han højt, og når han pludselig fik en stor tanke under nattevagterne, galede han som en oprømt hanekylling til stor fornøjelse for børnene og stor plage for de ældre. En musikalsk broder spillede på violin, når han var i en sådan stemning, sang følsomme sange for de fire små piger og anbragte en spilledåse på gærdet, når han gik og hyppede.

Broder Peace nød stadig sin ukogte føde eller opgravede syre, mynte, grønne frugter og ny urter. Lejlighedsvis gjorde han længere udflugter i en luftig dragt, bestående af en ubleget bomuldsponcho, hvilken var den største tilnærmelse til det oprindelige kostume, der blev tilstedt ham. Ved midsommers tid trak han sig tilbage til øde steder for at prøve på at gennemføre sin plan der, hvor murmeldyrene ikke havde fordomme, og hvor der var overflod af blåbær. Uheldigvis tilintetgjorde et anfald af solstik hans plan, og han vendte

tilbage til den halvciviliserede verden som en tungsindigere og mere erfaren mand.

Forest Absalon bevarede sin pythagoræiske tavshed, plejede sine smukke mørke lokker og arbejdede som en bæver, mens han ved sin retskafne vandel gav et smukt eksempel i retning af broderlig kærlighed, retfærdighed og troskab. Det var ham, der hjalp den overlæssede søster Hope med den besværlige vask, æltede dejen til de uendelige masser af brød, passede på børnene og udførte de mange arbejder, der blev forsømt af brødrene, som havde så travlt med at afhandle og fastsætte de store pligter, at de glemte at opfylde de små.

Moses White, der med sit sølvhvide hår og bølgende skæg lignede en af oldtidens patriarker, gik stilfærdigt omkring og puslede, som han selv kaldte det, og afværgede ved sin yankeekløgt mangt et uheld for samfundet.

Broder Lion ledede uindskrænket det hele foretagende; for da han havde sat de fleste penge i denne spekulation, var han fast bestemt på, at det skulle betale sig, – som om andre end entusiaster kunne vente dette af noget som helst foretagende, der er grundet på en idealistisk basis.

Abel Lamb svælgede ligefrem i nyheden i den faste tro, at hans drøm ville blive til den skønneste virkelighed, og at med tiden ikke blot det lille Frugtland, men hele jorden ville blive forvandlet til et paradis. Under sit arbejde anspændte han hver en muskel, thi for ham var det den fuldeste alvor, og gav han undervisning, var alle hans tanker og hele hans hjerte med; han lagde planer og ofrede, prædikede og profeterede med sjælen opfyldt af de reneste længsler, de uegennyttigste hensigter og ønsker om at vie sit liv til Gud og menneskene, følelser, der var

for ophøjede og kærlige til at tåle denne verdens ublide medfart.

Det var ganske mærkeligt, at kun en eneste kvinde blev medlem af dette samfund; for mrs. Lamb fulgte kun efter, hvorhen hendes mand gik i forvejen, – "som ballast for hans ballon", som hun på sin forstandige måde udtrykte sig.

Miss Jane Gage var en fyldig dame af moden alder, følsom, elskværdig og lad. Hun skrev vers i mængde og følte en ubestemmelig længsel og higen efter det ubekendte, der fremkaldte den tro hos hende, at hun hørte hjemme i en højere sfære end nogen af dem, hun hidtil havde forskønnet.

Da hun havde været lærerinde, blev hun sat til at undervise børnene i de almindelige fag. I øvrigt ydede hvert af de voksne medlemmer sit bidrag til børnenes oplysning, og da hver underviste på sin egen måde, var resultatet en vedvarende kaotisk forvirring i de uskyldige små staklers hjerner.

At sove, spise og have lov til at hengive sig til poetiske drømmerier var den kære Janes livsformål, og hun skyede enhver pligt som en hindring for åndens flugt. Det faldt hende aldrig med en tanke ind at give en håndsrækning til noget som helst husligt arbejde, og da mrs. Lamb engang, da der blev spurgt, om de havde arbejdsdyr på stedet, med et højst talende ansigt svarede: "Kun en eneste kvinde," fremkaldte det ingen skamfølelse hos miss Jane, hun lo kun ad spøgen og lod den uforsagte søster fremdeles slide alene.

Uheldigvis længtes den stakkels dame efter kødgryderne og bestræbte sig for at holde kræfterne vedlige ved i al hemmelighed at vederkvæge sig ved mælk, tvebakker og ost, og

ved en ulykkelig lejlighed nød hun endog et stykke fisk ved en nabos bord.

Dette sørgelige fald fra dyden blev rapporteret af et af børnene, og Jane modtog en offentlig irettesættelse af Timon.

"Jeg tog kun et lille stykke af halen," hulkede den angergivne digterinde.

"Ja, men hele fisken havde måttet pines og dræbes, for at De kunne friste Deres kødelige attrå med den ene bid af halen. Ved I ikke, I, som spiser kød, at I nærer ulven og tigeren i jeres egen barm?"

Dette frygtelige spørgsmål og en skoggerlatter fra nogle af de yngre brødre, foranlediget ved den komiske virkning, som den velnærede synderinde, den strenge dommer og den ungdommelige angivers ondskabsfulde tilfredshed frembragte, fik den stakkels Jane til skyndsomst at flygte ud af stuen, pakke sin kuffert og vende tilbage til den verden, hvor fiskehaler ikke var forbuden frugt.

Overspændte ideer blev sået med rund hånd det år, og rygtet om dem har ikke endnu tabt sig; for hvor værdiløs afgrøden end forekom udenforstående, vandtes der dog en usynlig høst af stor værdi for dem, der arbejdede i alvor. Da intet af dette ejendommelige samfunds medlemmer nogen sinde har bekendtgjort deres erfaringer, vil det måske ikke være af vejen at meddele enkelte af dem, siden interessen for den slags forsøg aldrig ganske er død hen, og Frugtlandet var det mest ideale af disse luftkasteller.

Der blev opfundet en ny dragt, eftersom bomuld, silke og uld var forbudt som produkter, der skyldtes slavearbejde, myrderi på orme og rov fra får. Tunikaer og benklæder af brunt linned

var den eneste tilladelige dragt. Kvindernes skørter var længere og skyggerne på deres stråhatte bredere end mændenes, det var den eneste forskel. En smule forfølgelse gav dette kostume en vis tillokkelse, og de langhårede, linnedklædte reformatorer nød ligefrem det milde martyrium, de måtte lide, når de kom udenfor deres hjem.

Man havde forsvoret brugen af penge som roden til alt ondt. Jordens produkter kunne tilfredsstille de fleste af deres fornødenheder eller omtuskes med de få ting, de ikke kunne avle. Denne idé medførte sine ubehageligheder; men selvfornægtelse var på moden, og det er forbavsende, så mange ting man kan undvære. Når de ønskede at rejse et eller andet sted hen, gik de, hvis det var muligt, tiggede sig et køretøj til låns eller steg dristigt uden videre ind i en jernbanewaggon eller hyrekaret, fremsatte deres principper for vedkommende betjent eller kusk og tog følgerne. Som oftest skaffede deres dragt, deres alvorlige frimodighed og milde bestemthed dem fri befordring; men undertiden mødte de også hård medfart og havde da den tilfredsstillelse at lide for deres principper.

På en af disse pilgrimsfarter uden penge gik de om bord på en dampbåd, og da der blev afkrævet betaling, tilbød de som den naturligste ting af verden at tale i stedet for at betale. Båden var allerede kommet et godt stykke på vej, og de var virkelig ikke i besiddelse af en hvid, så der var intet at gøre ved den ting. Brødrene Lion og Lamb udfoldede da deres største veltalenhed for de forsamlede passagerer, og den måtte dog have gjort nogen virkning; for tilhørerne følte sig opfordrede til at foranstalte en indsamling til disse inspirerede afsindige, der med tomme lommer så alvorligt prædikede fred på jorden og

velvilje mod medmenneskene. Der blev samlet en ikke ubetydelig sum; men da kaptajnen ville overrække reformatorerne den, viste de, at de var faste selv i deres galskab; ikke en penny ville de modtage og sagde med et blik på de omkringstående, hvis ligegyldighed eller ringeagt havde forvandlet sig til interesse eller respekt: "De ser jo, hvor godt vi kommer ud af det uden penge", og fortsatte så fornøjet deres vej med deres luftige linnedbluser flagrende for den kolde oktobervind.

De prædikede vegetarianisme ved alle lejligheder og modstod alle kødets fristelser, spiste med tilfredshed kun æbler og brød selv ved det mest indbydende bord og gjorde gæstfri husmødre ulykkelige ved at rejse anklage mod deres mad og berøvede dem appetitten ved at snakke om "slagterhusenes rædsler", "dyrets inkorporation i mennesket" og om "ren afholdenhed som kendemærke på en ren sjæl". Men når de ængstede eller fornærmede damer spurgte, hvad de da skulle spise, fik de til svar en spiseseddel, der bestod af "morgenrøde til frokost", "solstråler fra himmelsfæren", "retter fra Plutarchs rene bord" og andre fødevarer, der var lige så vanskelige at finde på noget torv i nutiden.

Ved alle slags reformmøder indfandt disse brødre sig, der sagde mange vise ting og gjorde mange tåbelige. Uheldigvis kom disse vandringer i kollision med høsten hjemme; men da forskriften lød, at man skulle gøre, hvad ånden tilskyndede til, overlod de deres høst til Forsynet og drog ud for at høste på videre og, lad os håbe; frugtbarere marker end deres egne.

Til al lykke var det jordiske forsyn, der vågede over Abel Lamb til rede til at opsamle den sparsomme afgrøde, der blev

indvundet af den "ufordærvede jord", der, "indviet til menneskelig frihed", havde modtaget "gudfrygtige mænds ubesmittede dyrkning".

Ved den tid, da kornet var færdigt til at bringes i hus, forsvandt alle mandfolkene pludselig i følge et kald fra den højeste ånd. Der begyndte at rejse sig en østenstorm, og det syntes afgjort ude med de gule stakke. Da samlede søster Hope sin styrke. Tre små piger, én dreng (Timons søn) og hun selv spændte sig for klædekurve med sejldug over, og det var de eneste køretøjer, hun havde til sin rådighed; men med disse tarvelige midler fik den ubetvingelige kvinde kornet ind og reddede føde til sine børn med samme instinkt og energi som en fugl, der har en flok sultne unger i reden.

Dette genfødelsesforsøg havde sin tragiske såvel som sin komiske side, skønt verden kun så den sidste.

Ved den første kulde tog sommerfuglene, som i sommertiden havde solet sig i det ny lys, flugten og overlod de få bier at se til, hvor meget honning de havde indsamlet til vinteren. Det var grumme lidt foruden den tilfredsstillelse at have levet et helligt liv i nogle få måneder.

I begyndelsen lod det til, at de også havde udsigt til at dø en hellig død. Timon, der tog sig det mislykkede udfald af sin plan meget nær, besluttede at trække sig ud af det hele og slutte sig til shakerne, der syntes at være det eneste samfund, der lod til at have held med sig.

"Hvad skal der så blive af os?" spurgte mrs. Hope; for Abels mod var ganske knust, nu da hans skønne sæbeboble syntes at briste.

"I kan blive her, hvis I vil, til der findes en forpagter. Der må imidlertid ikke fældes flere træer eller males mere korn. Alt, hvad jeg har, må sælges for at betale den gæld, der er gjort for dette foretagendes skyld, eftersom det er mig, der er den ansvarlige," var det opmuntrende svar.

"Hvem skal da betale os vort tab? Jeg gav alt, hvad jeg ejede, bohave, tid, kræfter, et halvt år af mine børns liv, – og det er alt sammen spildt. Abel gav sig selv med legeme og sjæl og er næsten ødelagt af strengt arbejde og skuffelse. Skal vi ingen anden erstatning have for dette end tilladelse til at dø af sult og kulde i et gammelt hus med vinteren for døren, uden penge og så godt som uden en eneste ven; for denne forrykte plan har næsten skilt os ved alle dem, vi havde? I snakker så meget om retfærdighed; vis os en lille smule, siden der ikke bliver andet tilbage."

Men kvindens appel mødte ikke andet svar end det gamle: "Det var et forsøg. Vi risikerede alle sammen noget og må bære vort tab, så godt vi kan."

Med denne kolde trøst drog Timon bort med sin søn og blev optaget i shakernes broderskab, hvor han snart opdagede, at der var vendt op og ned på tingene, og at der var lutter arbejde og ingen fornøjelser.

Nu begyndte der en ulykkelig tid for den lille forladte familie. Abel blev grebet af trøstesløst mismod. Det var, som hans kone havde sagt, hans ny tro havde fjernet mange af deres venner fra dem. Nogle anså ham for gal, andre for blottet for principper. Selv de, der var venligst stemte imod ham, anså ham for en sværmer som det var frugtesløst at hjælpe, før han fik et mere

praktisk syn på livet. Alle holdt sig borte og sagde: "Lad ham kun gennemføre sine ideer og se, hvad de er værd."

Han havde prøvet det; men det var mislykkedes. Verden var ikke endnu skikket til et Utopia, og de, der forsøgte at finde det, høstede kun latter til løn for deres møje. I gamle dage kunne folk sælge al deres ejendom og give den til de fattige, føre et liv indviet til hellighed og ophøjede tanker og så, når forfølgelsen var forbi, finde sig ærede som helgener eller martyrer, men i vore dage er den slags ting gået af brug. At leve for sine principper, hvad det så skal koste, er en farlig spekulation, og et forfejlet ideal, ligegyldigt hvor menneskekærligt og ædelt det end er, finder vanskeligere tilgivelse og glemsel hos verden end et bankbedrageri eller samvittighedsløse politikeres storartede svindlerier.

Abels stilling var fortvivlet og en tid lang syntes der ikke at gives nogen udvej. Hans legemlige og åndelige kræfter var udtømt ved strengt arbejde og alt for megen tænkning. Modet svigtede ham, da han så sig om efter hjælp og ikke øjnede noget deltagende ansigt, nogen hånd udstrakt for at hjælpe ham eller hørte nogen opmuntrende røst sige: "Vi begår alle fejl og man må gøre mange erfaringer, inden det lykkes at forme et nyt liv. Prøv igen, og lad os hjælpe dig."

Alle døre var lukkede, alle øjne bortvendte, alle hjerter kolde, og der åbnede sig ingen udvej for ham til at tjene brødet til sine børn. Hans principper forbød ham at gøre mange ting, som andre gjorde, og hvem ville på de felter, hans samvittighed tillod ham at arbejde inden for, benytte en mand, der i den grad havde budt samfundet trods som han?

Da besluttede denne drømmer, hvis drøm var hans livs alt, at føre sin idé igennem lige til den sørgelige ende. Der syntes ingen plads at være for ham her, – intet arbejde, ingen ven. At gå omkring og tigge om at blive taget i tjeneste var lige så uædelt som at tigge om penge. Det var bedre at omkomme af mangel end at sælge sin sjæl for at opholde legemet. Han lå tavs på sin seng med ansigtet vendt imod væggen og ventede med rørende tålmodighed på at døden skulle overskære den knude han ikke kunne løse. Dage og nætter gik uden at der kom hverken føde eller vand over hans læber. Sjæl og legeme førte en tavs kamp, men intet klagende ord røbede, hvad de begge led.

Da tårer og bønner intet nyttede, satte hans hustru sig ned og ventede på enden med en hemmelighedsfuld ærefrygt og underkastelse; for denne hans fuldstændige opgivelse af alt, havde en veltalende betydning for hende, der kendte ham som intet andet menneske.

"Overlad alt til Gud", var jo hans trosbekendelse, og i denne afgørende stund klyngede den kærlige sjæl sig til denne tro, overbevist om, at den alvise fader ikke ville forlade dette barn, der bestræbte sig for at leve ham så nær. Hun samlede sine børn om sig og ventede på slutningen af den tragedie, der foregik i det ensomme kammer, mens den første sne faldt udenfor uden at mærkes af en eneste vens fodspor.

Men englene, som opretholder og belærer forvirrede og foruroligede sjæle, kom og gik uden at efterlade spor udenfor, men bevirkede vidundere indenfor. Da alle andre følelser havde tabt sig i sløvhed, alle forhåbninger var fuldstændig opgivet, da dødens bitterhed næsten var overvundet, da legemet ikke mere følte sultens og tørstens kvaler, og sjælen var rede til at svære

bort, vægrede kærligheden, som overlever alt, sig ved døden. Hovedet havde bøjet sig for de knusende slag, hånden var blevet træt af det alt for svære arbejde; men hjertet kunne ikke engang, da døden berørte det, blive koldt over for dem, det gemte i sit kærlige indre.

"Min trofaste hustru, mine små piger, – de har ikke forladt mig, dem er jeg bundet til ved bånd, som ingen kan bryde. Hvad ret har jeg til at lade dem blive ene tilbage? Hvad ret til at unddrage mig den byrde og sorg, jeg har bidraget til at bringe over dem? Denne pligt kan jeg ikke kaste fra mig, men må mandig stræbe at opfylde den. For deres skyld vil verden med tiden tilgive mig; for deres skyld vil Gud nu opholde mig."

For svag til at rejse sig op famlede Abel efter den føde, der altid var stillet indenfor hans rækkeevne, og i hin mindeværdige nats mørke og ensomhed spiste og drak han, hvad der for ham var som brød og vin ved en ny altergang, en ny indvielse af hans hjerte og liv til de pligter, der var blevet tilbage, da drømmene flygtede.

Da den bedrøvede hustru i det tidlige daggry angstfuld listede sig hen for at se, hvad forandring, der var foregået med det lidende ansigt, så hun det smile til sig, så en hentæret hånd udstrakt imod sig og hørte en svag stemme kalde hende ved navn.

Hvad der foregik i det lille kammer, skal ikke fortælles, mindet derom skal kun gemmes i deres hjerter, som led og udholdt meget for deres kærligheds skyld. Det er nok for os at vide, at den blege skygge af en mand, der snart viste sig, støttet til den arm, som aldrig svigtede ham, blev modtaget med de

ømmeste kærtegn af børnene, der aldrig glemte denne tids oplevelser.

"Hope" var nu feltråbet, og da de sidste brændeknuder blussede på ildstedet, det sidste brød og de sidste æbler stod på bordet, sagde det ny overhoved med genoplivet mod til sin mand:

"Overlad alt til Gud – og mig. Han har gjort sit, nu vil jeg gøre mit."

"Ja, men vi har jo ingen penge, kære."

"Jo, vi har. Jeg har solgt alt, hvad vi kunne undvære, og har nok til at hjælpe os bort fra denne snedrive."

"Hvor kan vi gå hen?"

"Jeg har lejet fire værelser hos vor gode nabo Lovejoy. Der kan vi bo for en billig pris til foråret. Så finder vi med Guds hjælp nok på noget, så vi kan få vort eget hjem."

"Ja, men din smule penge vil ikke holde ret længe ud, Hope, og vi har ingen venner."

"Jeg kan sy og du kan hugge brænde. Lovejoy tilbyder dig den samme betaling, som han giver sine andre folk; min gamle veninde, mrs. Truman, vil sende mig alt det arbejde, jeg ønsker, og min velsignede broder står os bi til det sidste. Vær derfor ved godt mod, kære mand; så længe der er arbejde og kærlighed i verden, vil vi ikke komme til at lide nød."

"Og så længe jeg har min gode engel Hope, vil jeg ikke fortvivle, selv om det skulle vare tredive år endnu, inden jeg forlader den lille hellige verden, hvori jeg endnu har en plads at udfylde."

En råkold decemberdag forlod da de landflygtige deres Eden og vendte atter ansigtet mod verden med deres få ejendele

pakkede på en slæde, trukket af okser, mens de rødmossede børn sad oven på læsset, og forældrene traskede bagefter arm i arm.

"Ak, mine lykkelige drømme! Hvor meget lader jeg ikke tilbage, som jeg aldrig kan få igen!" sagde Abel og så sig tilbage efter det tabte paradis, der lå hvidt og koldt i sin ligdragt af sne.

"Ja, kære; men hvor meget tager vi dog ikke med os!" svarede hans kække hustru og så fra sin mand til sine børn.

"Stakkels Frugtland! Det navn var lige så stort et fejlgreb som alt det andet," vedblev Abel med et suk, da et frosset æble faldt fra en bladløs gren ned foran hans fødder.

Men hans suk forvandledes til et smil, da hans hustru i en halvt kærlig, halvt satirisk tone med hentydning til hans navn tilføjede:

"Synes du ikke, kære ven, at "Abildsumpen" ville være et mere passende navn til det?"

En sommerdags roman

"Hvad skal vi gøre ved Rosa? Vi har prøvet Saratoga; men det hjalp ikke at opmuntre hende; vi har prøvet søkysten og det slog også fejl; nu har vi prøvet bjergene og det lader til at nytte lige så lidt som alt det andet. Se, om Deres kvindelige opfindsomhed, Milly, ikke kan hitte på noget, der kan hjælpe det kære barn."

"Tid og kærlig behandling vil nok kurere hende, og hun vil have stor gavn af de erfaringer, hun nu har gjort, håber jeg."

"Det håber jeg også. Men jeg gør ikke påstand på at forstå mig på disse nervøse svagheder, så hvis frisk luft, motion og forandring i omgivelser ikke kan kurere hende for hendes griller, opgiver jeg det. Den slags led unge piger ikke af i mine dage."

Og den gamle herre rystede på hovedet som om nutidens onder bragte ham i den største forvirring.

Men Milly smilede med det betænksomme kløgtige smil hos en, der har lært en del af erfaring, blandt andet, at der er visse lidelser, som man gør klogest i at lade helbrede sig selv.

"Har barnet udtalt noget som helst ønske? Hvis så er, så sig det blot, at det skal blive opfyldt, hvis det er muligt," begyndte onkel Ben efter et øjebliks tavshed, mens de sad og betragtede måneskinnet, der gjorde den dejlige sommeraften endnu skønnere.

"Hendes sidste ønske er et, vi let kan opfylde, hvis De ikke bryder Dem om den anstrengelse, der følger med. Den uro, der har grebet hende, indgiver hende stadig ny indfald. Megen bevægelse gør hende godt, og det er et fortræffeligt middel til at

få bugt med denne hvileløshed. Hun holder meget af at blive rigtig træt, for så kan hun sove, den lille stakkel."

"Vel, vel, hvad ønsker den lille stakkel?" spurgte onkel Ben hastigt.

"Hun sagde i dag, at hun i stedet for de udflugter, vi ellers har gjort, kunne have lyst til en smuk morgen at vandre ud på lykke og fromme, hvorhen tilfældet ville føre hende og opleve de små eventyr, der måske ville møde hende, ligesom heltene i Richters historier."

"Ja, jeg forstår; hvide sommerfugle, morgenrøde, forklædte grever, filosofiske bønder og alt det andet romantiske stads. Gud velsigne barnet, venter hun at finde den slags ting andre steder end i en tysk fortælling?"

"Når der blot er nok af sommerfugle og morgenrøde, onkel, så vil en ung piges indbildningskraft gøre romanen fuldstændig. Måske kan vi tilvejebringe en lille overraskelse, der kan give dagens eventyr den rette duft," sagde Milly, der var gunstigt stemt for planen; for hendes rolige hjerte gemte endnu en hel del romantik.

"Hvor skal vi gå hen? Hvad skal vi tage os for? Jeg har intet begreb om, hvordan den slags ting arrangeres."

"De skal ikke gøre andet end følge med os. Lad hende vælge vejen, og vi vil blot passe på hende og sørge for, at hun får noget mad og hvile og så megen fornøjelse, som vi kan skaffe hende ved så simple midler. Det vil være hende en tilfredsstillelse at få lov til at følge sit eget hoved, og en dag i fri luft vil gøre hende godt. Skal vi forsøge det, sir?"

"Med den største fornøjelse, hvis den grille varer til i morgen. Jeg skal lade noget proviant pakke ind og give Jim ordre til at

følge bag efter os med vognen med regnslag og så videre for det tilfælde, at vi skulle opgive det. Jeg synes egentlig ganske godt om den idé, nu jeg rigtig tænker over den," svarede onkel Ben og skinnede af interesse og velvilje; for der havde aldrig levet nogen mand med et venligere hjerte, og trods sine halvtredsindstyve år satte han lige så megen pris på eventyr som nogen dreng.

"Da vi altså skal meget tidligt op i morgen, vil jeg sige godnat, sir," sagde Milly og rejste sig for at gå, vel tilfreds med det heldige udfald af det vink, hun havde givet.

"God nat, kære," svarede onkel Ben og rejste sig også, kastede sin cigar bort og rakte hende hånden med den gammeldags høflighed, han altid viste sin nieces veninde; Milly kaldte ham nemlig kun onkel for at fornøje ham.

"Men er De nu også vis på, at denne forfløjne idé ikke vil være for meget for Dem? De er sådan et opofrende menneske, at jeg er bange for, at min lille pige skal stille alt for store fordringer til Deres kræfter," sagde han og så på hende med et faderligt udtryk, der var højst klædeligt for hans kønne ansigt.

"Det vil ikke gøre mig det mindste, sir. Det falder ret i min smag, og jeg ville gerne gøre, hvad det skulle være, for at glæde og hjælpe Rosa. Jeg holder så meget af hende, og det er mig en sand fornøjelse at rette mig efter hende og søge at gøre det godt for hende. Jeg står så alene i verden, at jeg klynger mig til de få venner, jeg har, og har en følelse af, at jeg ikke kan gøre nok for dem."

Der var noget i Millys ansigt, der fik onkel Ben til et øjeblik at beholde hendes hånd tæt indesluttet i begge sine med et udtryk, som om han ville bukke sig ned og kysse hende. Men

det lod til, at han kom på bedre tanker; for han indskrænkede sig til at trykke den bløde hånd varmt og sige i sin hjertelige tone:

"Jeg begriber ikke, hvordan vi skulle komme ud af det uden Dem, kære. De er en af de kvinder, der er skabt til at hjælpe og trøste andre uden at forlange anden løn end kærlighed."

Da de første striber af daggryet viste sig på den østlige himmel, kom tre ansigter til syne i tre forskellige vinduer på det store hotel. Det ene var et mandligt, rødmosset, velvilligt ansigt med et par venlige øjne, gråsprængt hår, der strittede fornøjeligt i vejret, og et smil om læberne, mens de sagte fløjtede den gamle melodi til:

"En skyfuld himmel, vind fra syd
os varsler en heldig jagt."

Det andet var et af disse rolige, indtagende ansigter, der udøver en ædlere tiltrækning end skønhed, med et blik, der altid var fuldt af tavs deltagelse, undertiden lidt alvorligt, men aldrig bedrøvet, og et udtryk af fred og tålmodighed, der talte om udståede kampe og vundne sejre. En glad og hjælpsom sjæl lyste ud af dette ansigt og gjorde det elskeligt, skønt dets første blomstringstid var forbi, og der lå en ensom fremtid for det.

Det tredje var rigt på den ynde, hvormed ungdom og skønhed forlener ethvert ansigt. Men til trods for de runde kinders blomstrende rødme, de friske læber, de blide, smukke øjne var det dog ikke et glad ansigt, der tittede ud gennem det prægtige brune hår, der bølgede i vinden. Utilfredshed, uro og et hemmeligt savn syntes at formørke alle dets træk og gøre

dem skarpe, så at det måtte røre enhver, der forstod at læse et utilfredsstillet hjertes sprog.

Stakkels Rosa ventede, som alle kvinder må, på den gode gave, der gør livet lyst, og mens hun ventede, førte tålmodighed og lidenskab en tavs, men hård kamp i hendes stolte hjerte.

"Det bliver en prægtig dag, mine damer," råbte onkel Ben med sin muntre stemme.

"Det tænkte jeg nok," svarede Milly med et smil og et nik.

"Jeg er vis på, at det øser ned inden aften," tilføjede Rosa, som just da så alt gennem mørke briller.

"Frokosten er færdig. Kom nu, ellers går I glip af morgenrøden," råbte onkel Ben og trak sig leende tilbage.

"Jeg gik glip af min for et halvt år siden," sukkede Rosa, mens hun ligegyldigt samlede de brune lokker, der tidligere var hendes skønhed.

"Hør lærken synger ved Himmelens port," lød det inde fra Millys værelse med hendes glade røst.

"Den tossede lille fugl! Hvorfor bliver den ikke i sin rede og opmuntrer sin mage?" mumlede Rosa, der ikke ville lade sig opmuntre.

"Før du nu an, min pige, vi andre skal følge efter, til vi styrter," sagde onkel Ben kækt, da de en halv time senere stod i buegangen, hvor der kun fandtes en søvnig opvarter til at overvære og undre sig over den tidlige afrejse.

"Jeg har så tit tænkt på, hvor den ensomme vej der vel fører hen, og nu vil jeg opdage det," svarede Rosa med en bydende gestus, idet hun gik foran. De andre fulgte så langsomt bagefter, at det var for hende, som om hun var alene, hvilket uvilkårligt glædede hende.

Det var den mest tiltalende time på dagen, alt var så skønt, så friskt; intet virkede forstyrrende på øje eller øre, og verden syntes at byde hende velkommen med sit mest smilende ansigt. Vejen snoede sig gennem en skov med den grønne dunkelhed, som ingen maler nogen sinde kan gengive. Det hviskede i granerne, birkenes blade bævrede, ahorntræerne kastede behagelige skygger, og en lille flod ilede skummende og funklende forbi for at bringe sin melodiske hilsen fra bjergene til havet. Nu og da viste der sig glimt for hende af hvidlige bjergtoppe, spættede med skygger eller halvt indhyllede i tåger, der bølgede og svandt hen som røgelsesskyer fra altre i en domkirke, der ikke var bygget af menneskehænder. Løvrige udsigter åbnede sig fristende til begge sider, modne bær rødmede i græsset, køernes klokker klang lystigt oppe fra bjergsiderne, og de muntre små fugle fløj uophørligt kvidrende fra gren til gren.

Morgenens friske skønhed og vederkvægende fred virkede oplivende som dug på den unge pige. Den menneskelige Rosa løftede sit bøjede hoved og smilede igen til det muntre solskin, som om hun til trods for sine egne torne fandt at verden var et behageligt opholdssted. I dette øjeblik fløj en gul sommerfugl forbi, og hun fulgte den på dens flugt, idet hun i sin ungdommelige fantasi morede sig med at gøre den til et symbol på sig selv.

Først flagrede den planløst snart til den ene, snart til den anden side, nu satte den sig på en rød tidselblomst, nu svang den sig hen på en dugsprængt bregne, og derpå forsvandt den mellem de lavt hængende grene ovenover for endelig at sætte sig i støvet på vejen, hvor en lysstråle, der ikke brød sig om den

lave plads, den indtog, bragte dens vinger til at skinne som guld.

"Den lille Psyche søger over alt efter sin Amor, som jeg har søgt efter min. Jeg gad vidst, om hun nogen sinde har fundet ham og mistet ham igen således som jeg. Hvis hun finder ham igen, vil jeg modtage det som et godt varsel."

Opfyldt af denne fantasi gik Rosa hurtigt efter sin luftige vejviser og lod sine ledsagere langt tilbage. En kærlig ånd ledede sikkert sommerfuglens flugt; for den fløj aldrig langt bort, men svævede stadig foran den unge pige, indtil den kom til en vild rosenbusk, fuld af indbydende blomster. Oven over den dansede en sky af gule sommerfugle i solskinnet, og ud fra denne sværm fløj en den nyankomne i møde. Et øjeblik flagrede de sammen omkring de røde blomster, men hævede sig derpå i yndefulde kredse og forsvandt i skoven.

Rosa fulgte dem med øjnene, der formørkedes af glædestårer; for i sin uskyldige sjæl troede hun taknemmeligt på det varsel, hun havde modtaget.

"Han kommer," sagde hun sagte til sig selv, mens hun fæstede en buket af de vilde roser i sit bryst, hvorpå hun satte sig ned for at hvile sig og vente på de andre.

"Er du træt, min pige?" spurgte onkel Ben, der kom til med lange skridt, temmelig forbavset, men glad over denne pludselige slappelse af hendes energi.

"Nej, jeg er virkelig ikke! Det var dejligt!" svarede Rosa og så op med et gladere ansigt, end man i mange uger havde set hos hende.

"På min ære, tror jeg ikke, vi endelig har fundet det rette," sagde onkel Ben afsides til Milly. "Hvad har du taget dig for, så

oplivet som du ser ud?"

"Jeg har jaget efter sommerfugle," var alt, hvad Rosa svarede; hun kunne ikke få sig til at fortælle den tåbelige indbildning, der havde ydet hende så megen trøst.

"Så vil jeg bede dig om at hengive dig til den forlystelse, min ven. Jeg har aldrig hørt den anbefale før; men den lader til at virke overordentlig velgørende; bliv derfor bare ved med den, Rosa, bliv bare ved."

"Ja, det vil jeg også, sir," svarede Rosa og rejste sig straks og gik videre, som om hun ville søge efter nok en sommerfugl.

Et par timers tid vandrede hun frem ad skovvejen, plukkede hindbær, hvorpå dugperlerne endnu sad, pyntede sin hat med duftende blomsterkranse, betragtede bækkene, der rislende snoede sig mellem træerne, og sendte de små skovdyr, der i deres travle virksomhed frygtløst løb hid og did, en venlig morgenhilsen. Ved enhver omdrejning af vejen sendte hun et spejdende blik fremad, som om hun håbede at se en eller anden længselsfuldt ventet person komme sig i møde. Ved hver lyd af fodtrin løftede hun hovedet som en hind og lyttede og ventede, til vedkommende var kommet forbi, og hver gang der viste sig en åbning ind mellem de grønne træer, sendte hun længselsfulde blikke derind, som om den vakte minder hos hende om lykkelige timer, tilbragt under lignende omstændigheder.

Pludselig drejede vejen af og gik over en bro, under hvilken der flød en bred, sagte strømmende flod, på hvis vand solskin og skygge vekslede med hinanden.

"Nej, hvor det er smukt! Den må jeg et lille stykke hen ad. Det begynder at blive varmt, og jeg er træt; men alligevel har jeg

ikke lyst til at standse her eller vende om endnu," sagde Rosa og tilføjede efter at have ladet sit blik strejfe til alle sider: "Der ser jeg en båd henne med en doven mand, der ligger og læser. Den vil jeg leje eller låne. Fremad."

Derpå gik hun over en eng hen til det sted, hvor den omtalte mand lå i skygge, og rettede sin begæring til ham.

"Jeg tjener mit brød om sommeren ved at ro folk ned til faldene. Det er ikke ret langt. Har De lyst til at komme derned, miss?" svarede han og smilede over hele sit solbrændte ansigt, idet han betragtede det smukke syn, der pludselig viste sig for ham.

Rosa gik straks ind på hans forslag, men fortrød det næsten et øjeblik efter, da manden rejste sig, og hun opdagede, at han havde et træben.

"Jeg er bange for, at vi bliver for tung en last for Dem," begyndte hun, da han gav sig til at humpe omkring og gøre båden i stand.

Den unge mand lo og trak på sine brede skuldre med et hurtigt blik, der takkede hende for det medlidende øjekast, hun havde sendt ham, og svarede i en godmodig, but tone:

"Det skal De ikke være bange for. Jeg kan ro et dusin som Dem. Jeg ser nok temmelig simpel ud; men min gamle moder anser mig så noget nær for den stærkeste mand her i staden. Nå, ræk mig blot Deres hånd, miss, så går det."

Dermed hjalp han hende i båden. De andre fulgte lydigt deres lunefulde førerske, og et øjeblik efter gled de ned ad floden, hvor den friske vind afkølede deres ophedede ansigter.

"De har sagtens været soldat, formoder jeg?" begyndte onkel Ben på sin indladende måde, mens han betragtede manden,

der roede med lange, rolige tag.

"Ja, omtrent under hele krigen, sir," lød svaret med et nik ned imod træbenet.

Onkel Ben løftede på sin hat, og Rosa vendte med pludselig interesse sit blik fra den fjerne krumning af floden til det ærlige ansigt foran hende.

"Oh! fortæl os om det. Jeg holder så meget af at høre tapre mænd fortælle om de slag, de har været med i," udbrød hun med et halvt bedende, halvt befalende og helt fortryllende blik.

"Å, jeg har ikke meget at fortælle, ikke mere end alle de andre, og ikke så meget som nogle af dem. Jeg gjorde mit bedste, mistede mit ben, fik et par kugler hist og her og duer nu ikke til ret meget."

Der gik en skygge over mandens ansigt, mens han sagde dette, og det var ikke så underligt; for det må være hårdt at blive berøvet sin førlighed i en alder af fem og tyve år med et langt liv i delvis hjælpeløshed for sig. Onkel Ben, der styrede, glemte i sin medfølelse ganske sin pligt og gav sig til at betragte træbenet med tavs interesse.

Milly, der sad bag ved manden, viste sin deltagelse ved at vifte ham sagte med en grøn gren for at holde myggene borte fra ham, men Rosas milde øjne, der lyste af interesse, sendte ham et overtalende blik, og det var en ejendommelig ærbødig tone, hvori hun med en soldatermæssig hilsen sagde:

"Vil De ikke nok fortælle os om det sidste slag, De var med i? Jeg havde en fætter med i krigen og betragter fra den tid af enhver soldat som en ven og kammerat."

"Tak, miss. Jeg skal med fornøjelse fortælle Dem om det; men det er, som sagt, ikke meget," svarede den unge mand, og efter

at have skubbet hatten tilbage satte han sig til at hvile på årerne, mens han fortalte sin lille historie.

"Det sidste slag, jeg var med i, var –" her nævnede han et af de sidste og blodigste i hele krigen. "Vi gjorde vort bedste, da der kom en bombe, som smed seks-syv stykker af os til alle sider. Jeg styrtede lige på næsen; men jeg følte mig ikke såret, bare rasende, og ville springe op for at slå løs på dem igen, men faldt øjeblikkelig om med krampagtige vridninger og en følelse af, at jeg havde mistet begge mine ben."

"Var der ingen, der standsede for at hjælpe Dem?" udbrød Rosa.

"Det havde de alt for travlt til, miss. Soldater kan ikke standse for at samle deres kammerater op, når der er rebeller foran, som skal hugges ned. Jeg vidste, at jeg ikke mere kunne komme med til at slås, og lå blot stille, mens kuglerne peb omkring mig, og tænkte på, hvem der vel ville blive den næste, de ramte."

"Hvordan var De til mode?" spurgte den unge pige ivrigt.

"Først havde jeg en forfærdelig masse tanker, for det var, som om alt, hvad jeg i mit liv havde sagt, set eller gjort, fo'r gennem mit hoved, til jeg blev så forvirret ved at prøve på at holde på min samling, at jeg rent tabte den. Jeg kom ikke til den igen, før der var nogen, der greb fat i mig. Det var to af mine kammerater, der var i færd med at slæbe mig tilbage; men de måtte hvert øjeblik springe bag ved gærder og bukke sig og så rejse sig igen, for kampen var i fuld gang rundt omkring os. Den ene blev ramt i skulderen og den anden i ansigtet, men ikke slemt, og det lykkedes dem da at få mig ind i en slags hulvej og uden for fare. Der tiggede jeg dem om at lade mig

blive liggende. Jeg tænkte, at jeg snart ville bløde mig ihjel, og ønskede blot at dø i fred."

"Men de lod Dem da ikke blive liggende?" spurgte Rosa, hvis ansigt nu var lutter liv, i den grad interesserede fortællingen hende.

"Nej, det gjorde de rigtignok ikke," svarede manden, idet han tog et par tag med årerne og så ud, som om han fandt det fornøjeligt at fortælle sin historie for så opmærksom en tilhørerinde. "Just som de slet ikke mere vidste, hvad de skulle gøre med mig, stødte vi på en ung læge, der sneg sig omkring der for at se på fægtningen eller finde sig et skjul – jeg ved ikke hvilket. Der var han imidlertid og så ud til at være halvdød af skræk. Tom Hunt, min kammerat, fik ham til at standse og se på mig. Mit ben var knust og burde sættes af lige straks, sagde han. "Gør det så!" siger Tom. Han var en rigtig hugaf, var Tom; men i sit hjerte var han så kærlig som en – nå, som en kvinde!"

Her sendte den unge mand sin tilhørerinde et nik og et smil.

"Tak, men fortæl videre; det er frygtelig spændende," sagde Rosa og lod alle sine blomster falde ned i bunden af båden, idet hun lagde hænderne sammen og bøjede sig forover for at lytte.

"Det var måske lige så godt, at jeg ikke fortalte det sidste; det er ikke fornøjeligt," begyndte manden.

"Jo, De skal. Jeg vil gerne høre det hele. Jeg har godt af at høre om sådanne skrækkelige ting, og andre folks lidelser lærer mig, hvordan jeg skal bære mine egne," sagde Rosa på en bydende måde.

"De ser ud, som om De burde have nogle," sagde manden med sit blik hvilende på hendes ansigt, der udtrykte en

indtagende blanding af beundring og beskyttende medlidenhed.

"Ja, men det har jeg, de er blot ikke af samme slags som Deres. Å, men fortæl nu videre!"

"Ja, ja, da; når De vil have det, så skal jeg. Lægen var tvær og sagde, at han kunne ingen ting gøre – havde ikke sine instrumenter og sådan noget. "Jo, De har, frem med dem!" siger Tom og slår på et futteral, som han ser i fyrens brystlomme. "Jeg kan ikke gøre det uden noget til bandager," siger han så. "Her er det, og der er mere, hvor det kom fra," siger Tom og river i et snuptag sine skjorteærmer af og laver strimler af dem. "Jeg må have hjælp," siger den fordømte læge, der spildte tiden, mens jeg lå og stønnede livet af mig ved hans fødder. "Her er hjælp, – mere end hjælp nok," siger Tom og lægger mit hoved i sin arm, mens Parkes forbandt mit sårede hoved og stod færdig til at give en håndsrækning. Da lægen så, at han ikke kunne slippe, gav han sig i færd med det, men, du gode Gud, hvor det var frygteligt!"

Den blotte erindring fik fortælleren til at lukke øjnene med en gysen, som om han atter følte de forfærdelige smerter, som knuste ben, sønderflænget kød og den ubarmhjertige kniv havde voldet ham.

"Tal ikke om det; fortæl os, hvordan De kom Dem igen," sagde Milly og rystede på hovedet af Rosa.

"Jeg kom mig ikke igen i tre måneder, miss, og jeg har ikke noget imod at tale om det, for Tom bar sig så smukt ad, og jeg er stolt af ham," sagde den unge mand med funklende øjne. "Den slags ting er hårde nok, når de bliver gjort godt, og man har kloroform og alt, hvad der skal bruges, ved hånden; men at

ligge på den bare jord, uden at noget er, som det skal være, og have en forskræmt dreng af en læge til at hakke løs i sig, det er en pinsel, kan De stole på. Jeg havde aldrig holdt det ud, hvis Tom ikke havde været. Han holdt mig så fast som i en skruestik, men græd hele tiden som et barn, og det gjorde mig godt; jeg ved ikke hvorfor, men det gjorde det. Parker derimod, han kunne pludselig ikke mere og rendte sin vej for at hente hjælp. Om jeg så bliver hundrede år, glemmer jeg aldrig den plet. Det er, som om jeg kunne se selv det græs, jeg rev op, den mudrede bæk, de havde lagt mig ved, den stejle bred, Parker kravlede op ad, Toms ansigt, vædet af tårer og ganske hvidt, men så fuldt af medlidenhed, lægen med sine blodige hænder, og alt imens lød der sådan en dundren af kanoner, at jeg knap kunne høre mig selv jamrende bede om, at en ville skyde mig og befri mig fra min elendighed."

"Hvordan kom De på lazarettet?" spurgte onkel Ben, ivrig efter at blive færdig med denne del af historien; for Rosa var nu så bleg, som om hun virkelig så den skildrede scene.

"Det ved jeg ikke, sir. Der kom et øjeblik, da jeg ikke kunne udholde mere, og hvad der så skete, har jeg aldrig haft rigtig rede på. Jeg var ikke ret meget ved bevidsthed i et par dage, men så kom jeg til den ved at blive sendt med i et transportskib. Jeg blev pakket sammen med en hob stakkels kammerater og begyndte næsten at ønske, at jeg var blevet ved at være forvirret, indtil jeg hørte Toms stemme sige: "Det er lige meget, gutter; læg mig, hvor I kan, og tag jer af de andre; det kan vente med mig." Det bragte mig til at rejse mig. Jeg udstødte et glædesskrig, og de stuvede ham hen ved siden af mig. Der var så mørkt dernede, at jeg næppe kunne se hans ansigt; men hans

stemme og væsen var lige så kærlig og opmuntrende som sædvanlig, og han forstod vidunderligt at holde mit mod oppe den dag. Jeg var meget svag og faldt hvert øjeblik hen i en døs; men hver gang jeg vågnede op igen, følte jeg efter Tom, og han var der altid. Han fortalte mig, at da Parker kom tilbage med hjælp, ventede han, til han havde set mig vel afsted, og gik så tilbage for på ny at slås med rebellerne; men så fik han en kugle i brystet, og nu var det temmelig dårligt fat med ham, troede han nok. Han kunne ikke ligge ned, men sad ved siden af mig og lænede sig tilbage med hånden på min pude, så at jeg let kunne finde den. Han talte til mig, så meget han kunne, indtil stemmen svigtede ham, for han blev meget svag, og der lød en frygtelig stønnen rundt omkring os."

"Jeg kender det, jeg kender det. Jeg gik om bord på et af disse transportskibe for at være til hjælp, men kunne ikke holde det ud, det var så frygteligt," sagde onkel Ben og stønnede ved den blotte erindring om det.

"Det var en lang dag, og jeg troede, det var min sidste, for da natten kom, følte jeg mig så mat, at jeg tænkte, jeg næsten var halvvejs inde i evigheden. Jeg gav Tom mit ur til en erindring og bad ham bringe kammeraterne mit farvel. Jeg havde ingen, der stod mig nær, så det var ikke hårdt for mig at dø. Tom derimod havde en kæreste, en gammel moder og mange venner; men han ytrede ikke et utilfreds ord, han sagde kun: "Hvis du kommer over det, Joel, så fortæl blot min moder, at jeg gjorde mit bedste, og hils Hetty fra mig." Det lovede jeg og faldt i søvn, idet jeg holdt fast ved Tom, som om han var mit nødanker. Og det var han også; men jeg kan ikke fortælle alt, hvad han på forskellige måder var for mig."

Et øjeblik roede Joel i tavshed, og ingen stillede ham noget spørgsmål; men så skubbede han sin gamle hat tilbage igen og vedblev, som om han længtes efter at blive færdig:

"Så snart jeg vågnede den næste morgen, så jeg mig om efter Tom for at takke ham, for hans tæppe lå over mig. Han sad, som jeg sidst havde set ham, med sin hånd på min pude og ansigtet vendt imod mig og så så rolig og glad ud, at jeg ikke kunne tro, at han var død; men det var han, og jeg har aldrig haft nogen kammerat siden."

"Hvor havde han hjemme?" spurgte Rosa så mildt, som om hun talte om en, hun havde kendt og elsket.

"Der ovre," svarede Joel og pegede på et lille hus, der lå på en skrænt.

"Bor hans moder og Hetty der?"

"Hetty blev gift for flere år siden; men den gamle kone bor der."

"Og De besøger hende vel?"

"Jeg bor hos hende. Tom var alt, hvad hun ejede, må De vide, og da Hetty forlod hende, var det naturligt, at jeg prøvede på at indtage Toms plads. Jeg kan naturligvis aldrig udfylde den; men jeg gør, hvad jeg kan, og hun har det godt."

"Nå, det er altså den "gamle moder", der har så høje tanker om Dem? Det har hun også grund til," sagde Rosa og sendte ham et af sine lyseste blikke.

"Ja, hun er alt, hvad jeg har nu. Jeg kunne ikke gøre mindre; kunne jeg vel, når jeg tænkte på, hvor meget Tom havde gjort for mig?" svarede manden med en øjeblikkelig skælven i sin barske stemme.

"De er en knop," sagde onkel Ben med eftertryk.

"Tak, sir. Styrbord med roret, om De behager. Jeg holder ikke af at komme ned i strømmen her."

Joel syntes kun ugerne at fortælle denne del af sin historie; men hans tre tilhøreres ansigter røbede en sådan deltagelse og beundring, at han tog sin tilflugt til årerne og roede af alle kræfter, til de kunne høre larmen af vandfaldet.

"Hvor skal jeg nu sætte Dem i land, sir?"

"Lad os spise frokost på øen der," foreslog Rosa.

"Jeg ser et telt, så der er formodentlig allerede nogen der," sagde Milly.

"Ja, der har været nogle unge mennesker der i de tre sidste dage," sagde Joel.

"Så ror vi videre og går i land i skoven oven for vandfaldet," kommanderede onkel Ben.

Ak, hvor det var slemt for Rosa! Den afgørelse forhalede hendes lykke en hel halv dag; for på hin ø lå den Gabriel, som denne nutids Evangeline [Note 1)] ventede på, mageligt i det høje græs og læste "*Lotusspiserne*". Hun drømte ikke om, at han var så nær, og den brunskæggede yngling løftede ikke engang hovedet, da båden gled forbi, som bar hans hjertes udkårne.

"Jeg vil gerne give ham noget mere end hans betaling; derfor vil jeg stikke mit cigarfutteral i lommen på den jakke der," hviskede onkel Ben, mens Joel var beskæftiget med at hale båden ind og finde et par sten for at hjælpe damerne til at komme tørskoede i land.

"Jeg lader min bog blive tilbage til ham. Han lå og stirrede i en gammel avis, som om han længtes efter noget at læse, og den vil nok more ham," sagde Rosa og skrev i en fart hans navn i bogen, hvorpå hun stak den ind under jakken.

Men Milly, der lagde mærke til, hvor gammel denne jakke var, sluttede deraf, at han gav sin fortjeneste til den gamle kone, for hvem han trådte i søns sted. Hun skrev på et kort: "Til Toms moder og kammerat", svøbte en femdollarseddel om det, fæstede den med et perlekors, hun tog fra sin egen hals, og lagde den ind i bogen.

Derpå steg de alle i land og med et hjerteligt håndtryk og mange taksigelser lod de Joel ro tilbage, der ikke anede, at han var en helt i de smukke damers øjne, før han fandt de tegn på deres agtelse og ærbødighed, hans passagerer havde efterladt til ham.

"Det var et eventyr, jeg kunne lide," sagde Rosa, mens de vandrede hen ad stien til den tågesky, der hang over vandfaldet.

"Vi har ikke andet end smørrebrød og sherry til frokost, med mindre vi finder et hus, hvor vi kan få vort forråd forøget," sagde onkel Ben, der begyndte at føle sult og tænkte på, hvor langt det, han havde med, ville strække.

"Der går en lille pige og plukker bær. Kald på hende og køb nogle af hende," foreslog Milly, der nærede nogen ængstelse med hensyn til smørrebrødets tilstand, eftersom ranslen, hvori de gemtes, havde tjent til sæde.

På et råb fra onkel Ben kom den lille pige hen imod dem, – først langsomt, men da en dreng havde sluttet sig til hende, voksede hendes mod, og da det gik op for dem, at der var tale om en "handel", glemtes al frygt, og yankee'en kom frem i dem.

"Hvad koster potten?"

"Otte cents, sir."

"Men den tingest der af birketræ er ikke fuld."

"Jo, nu er den," sagde den barfodede dreng, der havde hørgult hår, og fyldte den lille piges kurv fra sin egen.

"Det kan man kalde ridderlighed," sagde Rosa og betragtede børnene med interesse; for den lille pige var smuk, og drengen åbenbart ikke hendes broder.

"Du plukker ikke så hurtigt som hun," sagde Milly, mens onkel Ben søgte pengene frem.

"Han har plukket sit mål og hjalp mig. Jeg må plukke en slump endnu, før jeg har tjent min kvartdollar," sagde pigen, der trods sin undselighed måtte forsvare sin ven.

"Skal I tjene hver en kvart dollar?"

"Ja. Vi behøver det ikke, men vi vil gerne, for at vi kan komme til den cirkus, der kommer i morgen. Han tjente sin ved at fange foreller, og nu hjælper han mig," forklarede pigen.

"Hvor fanger du dine foreller?" spurgte onkel Ben og snusede, som om han allerede lugtede dem blive stegt.

"I bækken. Jeg har ikke solgt dem, jeg har, endnu. Vil De købe dem? Seks store for en kvart dollar," sagde drengen, der så sult i den gode mands blik og en hob penge i hans velspækkede pung.

"Ja, hvis du vil gøre dem rene."

"Ja, men vi kan jo ikke koge dem, onkel," bemærkede Milly.

"Jo, det kan jeg. En gammel kriger kan nok stille en sigøjnerfrokost på benene. De ønskede en overraskelse; nu skal jeg skaffe Dem en. Kom så med dine fisk, Billy."

"Jeg hedder Daniel Webster Butterfield Brown," svarede drengen med værdighed og tilføjede med en komisk forandring i tonen. "Fiskene er gjort rene, ellers kunne De have fået dem billigere."

"Meget vel. Hent dem så."

Afsted løb drengen til bækken, og den lille pige fulgte lidt sky bag efter dem, da Rosa sagde:

"Vil du sælge mig den smukke kurv, du har der? Jeg kan bruge den til mine blomster."

"Nej, miss, det tror jeg ikke, jeg vil."

"Jeg vil give dig en kvart dollar for den; så kan du gå til cirkus uden at behøve at arbejde mere."

"Dan har lavet den til mig og gjort sig megen umage med den, og derfor vil jeg slet ikke sælge den. Han vil ikke gå til cirkus uden med mig, og jeg vil plukke flittigt hele dagen og tjene penge. Det skal De nok få at se," svarede barnet og trykkede sin skat tæt ind til sig.

"Her har vi en roman i dens første knop," sagde onkel Ben og bestræbte sig for ikke at le.

"Det er smukt," sagde Rosa alvorligt. "Hvad hedder du, min ven?"

"Gusta Medders."

"Dan er altså ikke din broder?"

"Nej, miss; han bor i fattighuset; men han er en rigtig flink dreng, og vi leger sammen. Han og jeg skal hen til forestillingen i morgen. Han passer altid på mig, og moder kan rigtig godt lide ham, og det kan jeg også," svarede barnet i et anfald af fortrolighed.

"Lykkelige, lille Gusta!" sagde Rosa til sig selv.

"Tredobbelt lykkelige Dan!" tilføjede onkel Ben og trak atter sin tykke lommebog frem, åbenbart i den hensigt at skænke det lille par en formue.

"Ødelæg ikke den smukke lille roman. Berøv den ikke den selvopofrelse og enfold, der gør den så tiltalende. Lad dem tjene

deres penge, så vil de have mere fornøjelse af dem," udbrød Milly og holdt hans hånd tilbage.

Onkel Ben gav efter og betalte Dan, hvad han skulle have, uden at lægge en penny til.

"Damen ville gerne købe min kurv; men jeg ville ikke sælge den, Dan, fordi du har givet mig den til en erindring," hørte de Gusta sige, da børnene havde vendt sig om for at gå deres vej.

"Det var ret af dig, Gusta, men jeg vil sælge min," sagde Dan og kom tilbage for at afhænde sin for den attråede kvartdollar. "Nu er vi ovenpå, og du behøver ikke at samle et eneste elendigt bær mere. Vi har halvtreds cents til cirkus og otte oven i købet til nødder og brystsukker. Nå, hvor vi skal more os!"

Efter dette glade udråb slog Dan en kolbøtte, og derpå forsvandt det lille par med strålende ansigter i skoven for at svælge i glimrende drømme om, hvad morgendagen ville bringe.

"Nu har du da fået, hvad du ønskede, hvad vil du så gøre med det?" spurgte Rosa, da de gik videre, hun med sin smukke kurv på armen med bær, og hendes onkel med en slump fisk indsvøbt i blade.

"Vent bare, så skal du få det at se."

Onkel Ben førte dem hen under skyggen af et stort ahorntræ på en grøn skråning, hvorfra der var udsigt til det larmende fald, der styrtede fra klippe til klippe, indtil floden atter roligere fortsatte sit løb gennem de udstrakte, grønne enge nedenunder.

"Hvil jer nu og afkøl jer, mens jeg laver middagsmaden," sagde den brave mand og skyndte sig afsted for at opfylde sine pligter som vært.

Der lå fuldt op af tørt pindebrænde rundt omkring, som floden havde ført med sig, og snart flammede et lystigt bål på klipperne ikke langt fra. Flade sten tjente som tallerkener og tilspidsede pinde som gafler, hvilket syntes at passe ganske til det landlige gilde; og da spisevarerne blev serveret på grønne blade, blev de unge damer henrykte og roste forellerne, varme som de kom fra kullene, så oprigtigt, at selv den ophedede kok blev tilfreds.

"Jeg kunne have lyst til at leve sådan altid. Det er så morsomt at samle sin føde op på vejen og spise den, når og hvor man finder for godt. Jeg tror, jeg kunne være fuldstændig lykkelig ved at føre sådan et vildt liv som dette," sagde Rosa, der lå i græsset og lod det ene bær efter det andet falde i sin mund.

"Du ville snart blive ked af det, miss Lunefuld; men når det morer dig for en enkelt dag, er jeg tilfreds," svarede Milly med sit moderlige smil og klappede det smukke hoved, der lå i hendes skød, overbevist om, at megen lykke var forbeholdt så megen ungdom og skønhed.

Dysset ind af de blide kærtegn og vandfaldets larm faldt Rosa i søvn og drømte i en times tid lykkelige drømme, mens ahorntræet kastede sin skygge over hendes rolige ansigt, og alle stedets velgørende indflydelser udøvede deres helbredende trylleri på sjæl og legeme.

"Der kommer en tordenbyge op i vest, mine damer. Vi må se at komme i ly et sted, med mindre vi vil betragte det at blive gennemblødt som en del af dagens fornøjelser," sagde onkel Ben og rejste sig hurtigt efter selv at have taget sig en lur.

"Jeg ser intet hus nogetsteds, men en stor lade dernede ved skoven og en slump folk, der er i færd med at bjerge deres hø.

Lad os se at komme derhen og lægge os i de duftende høstakke, til bygen kommer," foreslog Milly.

Mens de gik ned ad den stejle sti, begyndte Rosa at synge, og ved denne uvante lyd vekslede hendes onkel og veninde tilfredse blikke; for i adskillige uger havde hun ikke sunget så meget som en eneste node. Det lod til, at hun var kommet i en glad stemning, og da de nåede hen til stedet, vandt hun den gamle farmers hjerte ved at gribe en rive og give sig til at arbejde af alle kræfter, til de første tunge dråber begyndte at falde. Derpå kørte hun hen til laden oven på et duftende læs og blev så indtaget af stedet, at hun afslog hans indbydelse til at "følge med hen og besøge hans gamle kone og forhekse hende" og erklærede, at hun ville nyde tordenvejret, hvor hun var.

Farmeren og hans folk gik deres vej, og Rosa var just ved at sætte sig til rette ved den øverste luge, hvor høet var blevet stukket ind, da et langt tog af røde rustvogne kom raslende hen ad vejen, efterfulgt af andre køretøjer og forgyldte karrer, elefanter og kameler, smukke heste og livlige ponyer, alle mere eller mindre urolige på grund af det sig nærmende uvejr.

"Det er beriderne; hvor jeg ville ønske, Gusta og Dan kunne se dem!" udbrød Rosa og klappede i hænderne som et barn. "Jeg tror, de kommer herhen. Nej, hvor det vil blive mageløst! Det bliver det bedste eventyr af dem alle!" føjede hun til, da adskillige af vognene drejede ind på den markvej, der førte til laden.

Et par elefanter luntede langsomt bag efter tilligemed et par kameler og den smukkeste forgyldte karre. Resten raslede videre i håb om at nå byen i rette tid. På et øjeblik var den rolige

landlige scene forvandlet og den store lade omdannet til et babelsk teater.

Vort selskab trak sig tilbage til loftet og sad der og iagttog, hvad der gik for sig nedenunder, hvilket morede dem i høj grad, særlig Rosa, der var til mode, som om hun pludselig var blevet hensat i et østerlandsk eventyr. Uvejret brød løs, mørkt og voldsomt, regnen strømmede ned, tordenen rullede, og lynene kastede deres spøgelsesagtige skær over de besynderlige omgivelser.

Elefanterne stod og åd hø i ro og mag; de trætte kameler havde lagt sig ned og udstødte nogle besynderlige stønnende lyde, ledsaget af en heftig prusten, mens løven i sin ensomme vogn nu og da opløftede sit kongelige brøl, og tigrene snerrede og ruskede i deres bur som hvileløse dæmoner.

Den store forgyldte karre ligesom lyste op i mørket, og i den sad eller lå en svær mørk mand og en lille blond skabning med et smukt, træt, sminket ansigt. Dette vakte snart Rosas nysgerrighed; for de var øjensynlig kærestefolk, og der var et vist naivt teatralsk præg over dem, som fængslede hendes indbildningskraft. Den mørke mand lå på en rød pude og røg tobak uden at røre sig, mens den unge kvinde puslede om ham og viste ham alle hånde små opmærksomheder. Lidt efter lidt syntes han at falde i søvn uden at lade sig forstyrre af tordenen udenfor eller af støjen indenfor. Derpå glattede kvinden sin livlige, men lurvede dragt og gav sig til at flette sit hår lige så roligt som om hun havde været i sit eget værelse. Da det var gjort, så hun sig om efter noget, der kunne hjælpe hende at fordrive tiden, og da hun opdagede Rosas opmærksomme ansigt, der kiggede ned på hende oppe fra loftet, nikkede hun

ad hende og råbte i en næsvis tone: "Hvad synes De om os? Skal jeg komme op og aflægge Dem en visit?"

"Ja, gør det," svarede Rosa, skønt Milly advarende kneb hende i armen.

Op sprang den lille beriderske, og idet hun foragtede at benytte stigen, entrede hun op på den forgyldte kuppel over karren, og derfra gjorde hun et dristigt spring op på loftet og stod leende i nærheden af dem.

Et øjeblik betragtede hun dem med et pudsigt køligt og tøvende blik, som om hun pludselig var blevet overrasket ved at opdage, at det ikke var landsbypiger, som hun kunne blænde ved sin dristighed. Milly så og forstod denne tøven, der indtog hende for den unge kvinde, og sagde lige så høfligt, som om hun talte til en fin dame i sin egen dagligstue:

"Der er mere end plads nok til os alle sammen. Vær så god at sidde ned og nyd dette smukke syn med os. Uvejret er ved at drive over nu, og det bliver snart smukt vejr igen."

"Tak," sagde den unge kvinde og lagde sig ved siden af dem i høet med sine kække, klare øjne, fulde af beundring, fæstede på Rosa, der smilede og hurtigt sagde:

"De hører formodentlig med til truppen?"

"Jeg er første beriderske," svarede hun med en stolt bevægelse af hovedet.

"Det må være meget romantisk at føre et sådant liv og køre fra det ene sted til det andet på den måde."

"Det er i ethvert tilfælde et strengt liv, og der er ikke meget romantisk ved det, må De tro."

"Ikke engang for Dem?" spurgte Rosa og sendte et blik ned til den sovende nedenunder.

Den unge kvinde smilede. Hendes kække øjne rettedes på ham med et mildt udtryk, og den naturlige rødme skinnede gennem sminken på hendes kinder, idet hun med en mere dæmpet stemme sagde:

"Jo, for mig gør Joe nogen forskel. Vi har kun været gift i tre uger."

"Hvad er hans bestilling?"

"Han er løvetæmmer," svarede hun med et blik, der røbede hendes kvindelige stolthed over hendes mands mod.

"Oh, fortæl mig noget om det!" udbrød Rosa. "Jeg beundrer i høj grad mod."

"Så skulle De se ham give Daniel i løvekulen eller hans forestilling med tigrene, når han lægger fire af dem oven på hinanden og sig selv oven på dem igen. Det er ligefrem glimrende."

"Ja, men det må være meget farligt. Er han aldrig bange for dem? Og gør de ham aldrig fortræd?"

"Han er ikke bange for noget i verden," sagde den unge kvinde, der fuldstændig glemte sig selv i sin begejstrede lovprisning af sin mand. "Løven Cæsar elsker ham som en hund, og Joe stoler lige så fast på den som på mig. Men tigrene er nogle lumske bæster, som man ikke kan tro et eneste øjeblik. Judas anfaldt en gang Joe og rev ham halvt ihjel. Nu lader den til at være tam nok; men jeg hader den, for de siger, at når en tiger først har smagt et menneskes blod, dræber den ham tidligere eller senere. Derfor er jeg ikke et øjeblik rolig, når Joe er inde i det bur," sagde hun og gyste af uforstilt angst ved tanken på den fare, hendes mand udsatte sig for.

"Og skønt han ved det, udsætter han sig for den fare hver dag. Hvilket liv dog!" sagde onkel Ben og så ned på den intet anende Joe.

"Et kækt liv, onkel, og fuldt af spænding. De øjeblikke, han er inde i buret, må være mageløse. Jeg ville ønske, jeg engang kunne få ham at se derinde!" udbrød Rosa, og nu havde hendes øjne atter det urolige udtryk.

"Han ville vise Dem det, hvis han havde sine sager her. Han gør alt, hvad jeg beder ham om," sagde den unge kvinde, øjensynlig stolt af sin magt over løvetæmmeren.

"Vi vil komme og se ham i morgen. Kan De ikke fortælle os, hvordan han bærer sig ad med at tæmme de vilde dyr? Jeg har altid haft stor lyst til at få noget at vide om det," sagde Rosa og tænkte på, om hun ikke skulle kunne få et og andet vink med hensyn til, hvordan man tæmmer mænd.

"Det skal Joe fortælle Dem," hvorpå hun vækkede den sovende ved et tilråb fra sit ophøjede stade og beordrede ham op for at underholde de fine folk.

Den svære mand kom nu op med komisk ydmyghed, og efter også at have taget plads i høet besvarede han beredvilligt de spørgsmål, der regnede ned over ham. Rosa morede sig overordentlig; for de historier, Joe fortalte, var fulde af mærkelige eventyr, farlige situationer, hvorfra vedkommende kun med yderste nød var undsluppet, og heltegerninger, der vidnede om styrke eller kløgt, så at de holdt hans tilhørere halvt åndeløse af interesse. Den lille hustrus nærværelse forøgede det tiltrækkende ved disse historier; for løvetæmmeren var åbenbart fuldstændig underkuet af den lille kvinde. Der kom et mildt udtryk i hans brune, arrede ansigt, når han vendte det

mod hende. Mens han talte, klappede de stærke hænder, der greb løver i struben, blidt det blonde hoved ved hans side; og da han fortalte om sin frygtelige kamp med Judas, blev han så veltalende, da han kom til skildringen af, hvorledes Kitty havde plejet ham, at det var let at se, at han var stoltere af erobringen af hendes hjerte end af den dyrekøbte sejr over den troløse tiger.

Mandens mod spredte noget romantisk over hans simple liv, og hans kærlighed forædlede for en tid hele hans natur. Kitty sad og spiste nødder, mens han fik sine tilhørere til at gyse ved beretningen om sine heltebedrifter; men hendes ansigt var hele tiden så fuldt af stolthed og kærlighed, at ingen lagde mærke til, hvad hun tog sig for, og selv Milly glemte de sminkede kinder og dragten af bomuldstøj for det kvindelige hjertes skyld, der bankede under den.

Da uvejret var forbi, kom der bevægelse mellem beriderne, og efter et par minutters forløb var de færdige til at fortsætte deres rejse. Joe og Kitty tog så hjertelig en afsked med vort selskab, som om denne halve time havde gjort dem til venner, og efter at have taget plads i den lille vogn fo'r de afsted så glade og muntre, som om deres snurrige bryllupsrejse lige var begyndt. Den forgyldte karre, elefanterne og kamelerne, de livlige ponyer og de røde rustvogne forsvandt som stykker af et prægtigt skuespil langs den bugtede vej og lod den gamle lade blive tilbage i en stilhed, der kun forstyrredes af svalernes forargede kvidren mellem sparrerne.

"Jeg er til mode, som om jeg havde oplevet et af eventyrene i "*Tusind og én Nat*"," sagde Rosa, da de steg ned for at begive sig på hjemvejen.

"Ja, det var meget interessant, og jeg håber, at den brave Joe ikke bliver ædt af tigrene. Hvad skulle der så blive af den stakkels Kitty?" sagde Milly med varme.

"Det ville være frygtelig sørgeligt; men hun ville dog have den trøst at vide, hvor højt han havde elsket hende," svarede Rosa og føjede til hos sig selv: "Der er de kvinder, der ikke engang har den."

"En prægtig fyr og en nysselig lille kone. Vi vil tage ind og se på dem i morgen, skønt jeg bilder mig ind, at når jeg ser mrs. Kitty i flor og flitterstads på ryggen af en hest springe gennem tøndebånd og over flag, vil jeg ikke synes halvt så godt om hende, som jeg syntes om hende oppe på høloftet. Og jeg vil sidde i en dødelig angst til Joe er kommet velbeholden ud af tigerburet," sagde onkel Ben, der havde været lige så optaget som en dreng af de frygtelige historier, de havde hørt.

I en times tid vandrede de tilbage langs med floden og nød skovduften, der var blevet kaldt frem af tordenbygen, den glimrende aftenhimmel og en prægtig regnbue, en løftets bue for dem, der under den syntes at gå fra det gamle liv til et nyt, der lovede at blive rigt på kærlighed.

"Jeg ser en pæn gammel kone der inde i køkkenet og vil gerne bede hende om et glas mælk. Måske kan vi få aftensmad hos hende og så gå videre i måneskin," sagde Rosa, da de kom til et vejrslaget hus, der stod under en gammel elm, med døren gæstfrit åbnet, mens en bedstemoderlig skikkelse sås at sysle derinde.

Rosas anmodning blev forekommende opfyldt; for den gamle kone lod til at betragte deres komme som en velkommen opmuntring i hendes ensomhed og tog imod dem med en

smittende hjertelighed, der øjeblikkelig bragte dem til at føle sig hjemme.

"Nej, tænk! Overraskede af bygen? Ja, den kom også så pludselig, at jeg nok tænkte, at der var nogle, der ville blive dyppet. De har naturligvis ikke spist til aften endnu. Det vil ikke gøre den bitteste ulejlighed, hvis De vil tage til takke med simple retter. Enos og jeg bor alene her, og han er ikke nogen stærk spiser; men på denne tid af året sørger jeg altid for at være velforsynet med fødevarer; der kommer så mange fremmede her rundt omkring til bjergene. Bordet er ellers dækket og jeg vil bare sørge for en smule te og et par postejer. Tag De kun straks for Dem og spis af hjertens lyst."

Den livlige gamle sjæl var en så venlig værtinde, at hendes nærværelse gjorde hendes tarvelige bord højst indbydende og hendes simple retter velsmagende. Onkel Bens øjne blinkede, da han så den kræsne Rosa spise mælkebrød af en gul skål med en appetit som en malkepige, og Milly glædede sig også over det glade ansigt, hun havde lige over for sig, og ønskede, at det altid måtte have dette selvforglemmende udtryk.

Enos var en gammel svag, sengeliggende mand, der lå i et kammer, der stødte op til køkkenet. Han lod til at være en gnaven invalid, som det var vanskeligt at gøre tilpas, og som var meget tilbøjelig til at beklage sig. Men den kærlige gamle kone tabte aldrig tålmodigheden med ham; og det var smukt at se, hvor ufortrøden hun travede frem og tilbage og bestræbte sig for at efterkomme ethvert af hans vink uden et bebrejdende ord eller mindste tegn på fortrædelighed.

Efter aftensbordet gav onkel Ben sig, da Rosa ønskede at blive til månen stod op, i passiar med invaliden; Milly gjorde

påstand på at ville vaske kopperne af for den gamle kone, og Rosa lyttede til deres samtale, mens hun sad på dørtrinet og iagttog, hvorledes tusmørket lidt efter lidt bredte sig over dalen; men snart blev hendes opmærksomhed fængslet af noget, den gamle kone sagde til svar på en rosende bemærkning af Milly om hendes sirlige køkken.

"Ja, kære, jeg har levet her alle mine dage. Jeg blev født i det sovekammer der inde og forlanger ikke noget bedre end at dø der, når min tid kommer."

"Det er ikke ret mange, der får lov til at blive i deres gamle hjem, når de gifter sig. Det må være en stor glæde for Dem at have tilbragt Deres liv både som ung pige og som gift kone her," sagde Milly, hvis levende interesse hendes værtinde havde vakt.

"Ja, ser De vel, mit liv som ung pige varede tresindstyve år, og mit ægteskabelige liv er først begyndt for nylig," svarede den gamle kone med en latter så lystig som en ung piges.

Da hun læste nysgerrighed i det hurtige blik, Milly sendte hende, blev den snaksomme gamle sjæl ved, som om det var hendes største lyst at passiare, og hendes sent vundne lykke endnu var så ny, at det var en glæde at tale om den.

"Det lyder sagtens underligt for sådan en ung en; men ser De, skønt jeg og Enos blev forlovede, da vi var en snes år eller så, blev vi ikke gift før for to år siden. Alting gik så rent kontrært, og vi blev ved at vente og vente, indtil jeg virkelig, så sandt jeg står her, begyndte at tro, at jeg skulle dø som gammel pige," sagde den gamle kone og brast igen i latter, som om hun fandt det grumme morsomt, at hun havde undgået den omtalte skæbne.

"Og De ventede fyrre år?" udbrød Rosa med sine store øjne vidt åbne af forundring.

"Ja, kære. Jeg fik nok andre tilbud; men enten var det ene eller andet i vejen, og jo uheldigere det gik Enos, desto mere kom jeg til at holde af ham. Han var en af dem, der altid prøver på noget nyt, men syntes aldrig at have lykken med sig til nogen ting. Han forsøgte det ene efter det andet, fordi han ikke havde noget og ikke ville gifte sig, før han sad godt i det. Min moder var død og havde efterladt en flok børn, som der skulle sørges for. Jeg var det ældste af pigebørnene, og så var det jo i sin orden, at jeg styrede huset for fader, til han også døde, og de andre pigebørn var blevet voksne og gifte. Jeg havde på den måde nok at bestille alle de år og havde det rigtig godt og ventede bestandig, at lykken skulle vende sig for Enos. Men det gjorde den ikke, – de kopper skal stå i krogen til højre, miss –, og så blev jeg ved at vente og håbe."

"Hvor kunne De dog det?" sukkede Rosa fra skumringen henne i døren.

"Det er, som om man får en vidunderlig styrke til at udholde prøvelser, når man bærer dem ydmygt. Jeg troede heller ikke, jeg kunne have holdt det ud, dengang jeg blev alene tilbage her, og Enos rejste til Californien; og i de syv år vidste jeg hverken, om han var død eller levende. Hans egen familie opgav ham; men det gjorde jeg aldrig og blev ved at håbe og bede for ham, til han kom tilbage."

"Så blev De da rigtig glad," udbrød Rosa, som om hun hjerteligt kunne dele denne glæde.

"Nej, jeg blev ikke, kære. Det var det hårdeste ved det, for Enos var blevet gift med et stakkels hjælpeløst væsen, som var

en byrde for ham i ti år."

"Ja, det var sandelig hårdt," sagde Rosa og stønnede, som om hun pludselig var blevet grebet af en ny bekymring.

"Jeg gjorde, hvad jeg kunne, for dem under alt, hvad der tilstødte dem, indtil de rejste til vesten. Så slog jeg mig til ro her i den tanke at ende mine dage her som en enlig kvinde. Alle de, der hørte til mig, var enten døde eller langt borte, og det faldt mig hårdt at være så ene; men jeg hang så stærkt ved det gamle sted og havde en fast tro til, at Enos ville komme tilbage igen en gang med tiden. Jeg ville gerne have, at han skulle finde mig her, rede til at række ham en hjælpsom hånd, når og hvordan så han kom."

"Og han kom til sidst?" spurgte Rosa med en deltagende dirren i stemmen, der rørte den gamle kones hjerte.

"Ja, kære, han kom til sidst," sagde hun i en tilfreds tone, der næsten lød højtidelig. "En morgen for to år siden bankede han på døren der som en stakkels nedbrudt gammel mand uden hustru eller børn eller penge eller hjem – uden andet i hele den vide verden end mig. Han tænkte ikke, jeg ville tage imod ham, så elendig som han var; men, Gud velsigne ham, hvad andet havde jeg ventet på i de fyrre år? Det var ikke den Enos, jeg først havde elsket; men det gjorde ikke det bitterste, og da han sad og hulkede i stolen der og sagde, at han ingen andre venner havde end mig, svarede jeg ham kun: "Mit hjem er dit, Enos, og jeg tilbyder dig det lige så hjerteligt, som jeg tilbød dig det, da du for første gang friede til mig under syrenbuskene i baghaven. Bliv her, min stakkels ven, og lad Rebecca pleje dig, til hun dør"."

"Og så blev han her?" spurgte Milly med gråd i stemmen, mens Rosa havde skjult sit hoved i sine hænder, så rørende havde hun fundet den gamle kvindes lille fortælling om trofast kærlighed.

"Ja, det gjorde han rigtignok; og vi giftede os, for at ingen skulle have noget at snakke om. Folk sagde, at det var et rædsomt jammerligt parti og tog på veje, fordi jeg ville gøre det, for jeg sad godt i det, og Enos ejede ikke en hvid. Men vi var tilfredse, og jeg har aldrig fortrudt, hvad jeg gjorde den dag, for han måtte kort efter lægge sig til sengs og vil ikke komme op af den igen, siger doktoren, før han bliver lagt i sin grav."

"De kære sjæl, jeg må kysse Dem for Deres opofrende handling og takke Dem for den undervisning i troskab, De har givet mig," udbrød Rosa, og idet hun gav efter for en uimodståelig tilskyndelse, slyngede hun armene om den gamle kones hals og trykkede med uforstilt ærbødighed og kærlighed et kys på hendes rynkede kind.

"Nej, nu har jeg aldrig set mage til blødhjertet lille væsen. Det, jeg gjorde, barn, var jo en ren fornøjelse for mig! Vi fruentimmere er jo så løjerlige, vi bryder os ikke om, hvor længe vi skal vente, når vi bare til sidst får vor vilje."

Mens den gamle kone sagde dette, omfavnede hun den unge pige med en moderlig varme, som kunne fryde ens hjerte; men det længselsfulde udtryk i hendes blik og den nølen, hvormed hun slap hende, røbede, hvor megen pris hun ville have sat på selv at have et barn, som hun havde kunnet trykke til sit kærlige gamle hjerte.

I dette øjeblik indfandt onkel Ben sig, og den tidligt opstående måne, der kiggede over bjergtoppen, gav vort selskab

et tydeligt vink om, at det var på tide at begive sig på hjemvejen. De bød deres gæstfri værtinde god nat og slog atter ind på skovvejen, hvor den faldende dug gav græsset et sølvagtigt skær og træerne kastede deres bløde skygger. Bækkene sang vuggeviser, granerne hviskede melodisk i vinden, så hist, så her trængte det klare månelys igennem, og over alt var der bredt en midsommeraftens eventyragtige skønhed.

"Vil I ikke nok gå i forvejen og lade mig gå bagefter alene? Jeg vil gerne tænke over denne fornøjelige dag og slutte den i vågne drømme, mens jeg vandrer gennem denne fortryllende skov," sagde Rosa, hvis sind var opfyldt af smukke, men alvorlige tanker; for mens hun sorgløs havde plukket blomster ved vejkanten, havde hun samlet andre af mere blivende værd og af denne dags simple begivenheder modtaget en lære, som hun aldrig glemte.

De andre gik altså i forvejen, mens den unge pige fulgte et stykke bagefter og i tankerne atter gennemlevede den lykkelige vinter, i hvilken hun havde lært at kende og elske den unge mand, der var blevet helten i hendes drømme. Hun havde følt sig overbevist om, at han også elskede hende, skønt den beskedne yngling aldrig havde røbet det undtagen ved veltalende blikke og venlig opmærksomhed. Hun havde troet på ham, elsket ham oprigtigt og med jomfruelig tålmodighed ventet på de ord, der skulle tage seglet fra hendes læber. De kom ikke, og han havde taget afsked med hende uden at efterlade hende andet håb end det, hun kunne finde i hans tøvende håndtryk og de med hjertelig varme udtalte ord: "De ser mig igen."

Siden havde hun ikke modtaget en linje eller hørt et ord fra ham, og hele det dejlige forår igennem havde hun spejdet efter og ventet på ham, – spejdet og ventet forgæves. Da blev hun grebet af en pinefuld uro og angst, og mismod gav hendes ungdommelige ansigt et rørende præg. Det var jo kun den simple, sørgelige gamle historie, men lige så bitter nu for den, der oplever den, som i den stakkels Didos dage, og måske endnu bitrere, fordi vi ikke kan oprejse ligbål og lade legemet fortæres af flammer, der volder mindre pinsler end de, der hemmeligt fortærer sjælen.

Nu, i sommeraftenens stilhed syntes der at lægge sig en velsignet fred over den unge piges urolige hjerte, mens hun tankefuld vandrede hen ad den dunkle vej. Det var, som om hun på én gang fik nyt mod til at holde ud; det forekom hende ikke længere umuligt at vente og håbe og elske uden gengæld, og skønt et par hede tårer rullede ned ad de kinder, på hvilke roserne var visnede, fik de øjne, der havde udgydt dem, netop ved disse tårer et endnu kærligere udtryk, og det hjerte, hvori den gamle kones ord genlød – "Der gives os styrke til at udholde vore prøvelser, når vi bærer dem ydmygt" – var nu på grund af sin hengivne underkastelse mere værdigt til livets bedste velsignelse, kærlighed.

Mens hun standsede et øjeblik for at tørre de forræderske tårer bort, inden hun sluttede sig til de andre, nåede lyden af fjerne toner, båret på vindens vinger, hendes øren, – det var en mandlig røst, som sang en af de kærlighedssange, som aldrig bliver gamle. Som fasttryllet blev Rosa stående ubevægelig i den brede stribe af månelys, der faldt tværs over vejen. Hun kendte stemmen, den kære gamle sang syntes at svare på hendes bøn,

og nu behøvedes der ingen gylden sommerfugl for at vise hende, hvor hun skulle finde sin elskede.

Nærmere og nærmere kom sangeren, der lod tonerne strømme af fuldt bryst, som om hans hjerte var med i dem. Stærkere og stærkere rødmede den menneskelige rose, mens den vingeløse nattergal tolkede sine følelser i toner og uden at vide af det med hvert skridt kom sin lykke nærmere.

Endelig kom han ud af skyggen, så hende stå og vente på sig i månelyset, syntes at læse den glædelige vished i hendes ansigt og strakte begge sine hænder ud imod hende uden at sige et ord. Hun tog dem, og hvad der så påfulgte, ved ingen; for månen, de elskendes bedste ven, sneg sig betænksomt bag en sky, og granerne indhyllede de to i deres dybeste skygge, mens de tilhviskede dem deres lykønskning.

Da de en halv time senere indhentede det andet par, der, forunderligt nok, rent havde glemt deres pligt, udbrød onkel Ben, idet han med mere end almindelig hjertelighed hilste på den nyankomne: "Nej, Rosa! du ser jo strålende ud i denne belysning og så rask som nogen sinde. Den kur må vi prøve igen."

"Behøves ikke, sir. Nu er mit hjerteonde forbi, og her er min læge," svarede Rosa med et blik på sin bejler, der bedre end de mest velvalgte ord fortalte, hvad der var gået for sig.

"Og her er min," sagde Milly, idet hun lænede sig til onkel Bens arm, som om den tilhørte hende; og det gjorde den virkelig; for den gamle pebersvend havde ikke kunnet holde stand mod måneskinnet, og trods sine halvtreds år havde han friet til Milly i lige så lidenskabelige udtryk som nogen yngling. Således blev den ensomme fremtid, hun med så godt mod

havde set i møde, pludselig oplivet af glade forhåbninger, og det ældre par så lige så inderligt tilfreds ud som det yngre, der med den muntreste latter, den skov nogen sinde havde genlydt af, hilste denne passende slutning på en sommerdags roman.

Mit rokoko-ur

Vi var alle tre blevet betaget af et brændende ønske om at komme i besiddelse af et af disse ejendommelige ure fra det øjeblik af, da vi havde set en vis elskværdig dame have et sådant hængende ved sin side i et selskab, hvor det vakte stor sensation.

Efterligninger ville vi ikke have, og ægte eksemplarer kunne ikke engang opdrives i Genf, dette paradis for ure. Mine søstre holdt snart op at sukke efter det umulige og slog sig til tåls med de andre gammeldags prydelser. Fan frydede sig over en meget styg ring fra det sekstende århundrede, hvis overdel lignede en lille ligkiste, og Mary satte sin stolthed i at eje en romersk halskæde, der var sammensat af guder og gudinder.

Jeg blev imidlertid min første kærlighed tro og ville ikke lade mig stille tilfreds med andet end et virkeligt rokokour, der, som jeg påstod, forenede nytte med skønhed. Idet jeg modstod Roms, Paris' og Genfs fristelser, lokkede jeg snedigt mine umistænksomme rejsefæller til allehånde afsides steder under påskud af at studere de gamle franske katedraler.

Mine søstre besøgte troligt katedralerne, men jeg undgik dem og tilbragte lykkelige timer med at støve omkring i smudsige gader og stirre ind ad vinduerne i de juvelbutikker, hvor der forhandledes gammeldags sager, mens jeg tålmodigt søgte efter det ur, der var genstand for mine drømme. Jeg blev ubarmhjertigt spottet for min mani, og der blev spillet mig mangt et puds af de overgivne unge piger, som jævnligt fik mig til at fare af sted over hals og hoved ved beretninger om et eller andet mærkeligt smykke på et eller andet utilgængeligt sted.

Men intet dæmpede min iver, jeg fortsatte min forgæves søgen gennem hele Frankrig og opgav ikke håbet, før vi forlod St. Malo på rejsen til Brest, hvorfra vi skulle sejle hjem. Da opgav jeg det, og eftersom jeg ikke mere havde noget at arbejde for, begyndte jeg også at more mig af hjertens lyst, men netop da fik den lunefulde lykke i sinde at smile til mig og belønne mig for min udholdende søgen.

Da vi erfarede, at vi havde en dag for os, gav vi os til at undersøge den ejendommelige gamle by og eftersom vore interesser var forskellige, gik vi hver sine veje. Jeg strejfede om i de snævre gader for muligvis at finde en eller anden snurrig ting, jeg kunne tage med som en erindring, og var just ved at begive mig ind i en mørk gyde, tiltrukket af nogle smukke konkylier, da mit blik pludselig blev fængslet af et syn, der fik mig til at standse midt i en pyt med det henrykte udråb: "Endelig! endelig!"

Ja, der i en pantelåners støvede butiksvindue hang det mest fortryllende ur, en kugle af krystal med sølvkæder, emaljerede medaljoner og et bundt dingeldangel, alt sammen besat med perler, granater og turkiser i den ægte antikke stil. Jeg sendte det ét langt blik, udstødte ét fryderåb, og derpå hoppede jeg fra pytten hen til dørtrinnet, bestemt på at sikre mig mit bytte for enhver pris.

Jeg stormede ind på en lille vissen mand, der sad i en skummel krog og drak kaffe, og spurgte om prisen på uret. Naturligvis var den lille mand øjeblikkelig på sin post og begyndte med at forsikre, at det ikke var til salg, men jeg så på hans blik, at han løj, og søgte i en indsmigrende tone at gøre ham begribeligt, at jeg *måtte* have det. Så opdigtede han på

stående fod en sørgelig historie om en fornem familie, som det ved et uheld var gået tilbage for, og som var blevet nødt til hemmeligt at skille sig ved deres kære arvestykker. Jeg lod, som om jeg troede på den rørende roman og bød en betydelig sum for uret, der ved nærmere eftersyn slog mig som endnu mere antikt, end jeg selv havde ønsket.

Øjeblikkelig slog den lille mand hænderne sammen og erklærede det for en fornærmelse at byde så ussel en pris for en så smuk og uvurderlig skat. Den dobbelte sum kunne måske friste ham til at lade det gå, men ikke en sou ringere.

Det var så rimeligt, at jeg forsøgte på at prutte lidt med ham; men det har jeg aldrig ret haft greb på, hvorfor mit forsøg endte med, at vi begge blev vrede, så at den lille mand rev uret ud af hænderne på mig, og jeg forlod butikken lige så skyndsomt, som jeg var trådt ind i den.

Jeg trak mig tilbage til en fri plads i nærheden for at lade min harme afkøle sig, og sad og hvilede mig på en bænk, da jeg så den lille mand komme hen imod mig med det venligste ansigt, og med et dybt buk genoptog han emnet, som om vi var skiltes i den største venskabelighed.

"Hvis frøkenen ville tillade ham at forhøre sig hos ejermanden til dette fortryllende ur, kunne sagen måske endnu ordnes til tilfredshed. Hvis frøkenen ville give ham sin adresse, ville han om et par timers tid meddele hende resultatet og have den glæde at gøre sig den kære dame forbunden."

Jeg samtykkede, men foretrak at indfinde mig i hans butik senere på dagen; for jeg ønskede at forbavse mine søstre ved at vise mit bytte frem i et belejligt øjeblik og nærede betydelig

frygt for, at handelen aldrig ville blive sluttet, hvis jeg fortalte dem om min opdagelse.

I flere timer gik jeg i den kvalfuldeste spænding, men var lav nok til at skyde skylden for min uro på heden og træthed. Klokken fem spistes der til middag, men jeg afslog at indfinde mig ved bordet og listede mig bort til mit stævnemøde med den lille gamle mand. Han havde nok en roman på rede hånd til mig om den fornemme mands ulyst til at skille sig ved sit arvestykke for en ringere pris end den, han havde nævnet. Forgæves anvendte jeg mine talegaver, lokkede og protesterede; den snu lille mand så, at det var min hensigt at komme i besiddelse af uret, og var fast. Til sidst lod jeg, som om jeg opgav det, og efter at have takket ham for hans ulejlighed, trak jeg mig mismodig tilbage i det håb, at han ville følge efter mig igen; for jeg havde meddelt ham, at jeg skulle rejse med den damper, der ventedes næste dag.

Men aftenen gik, og der kom ingen lille mand, skønt jeg sad på altanen, til månen stod op. Morgenen kom og med den damperen, men der indfandt sig fremdeles intet ur, således som andre attråede ting ofte havde indfundet sig, når vi standhaftigt vægrede os ved at lade os bedrage.

Min hemmelige uro tog til, og fristelsen blev stærkere og stærkere, efter som afrejsens time nærmede sig. Mine søstre antog, at det var den forestående rejse, der gjorde mig nervøs, men havde alt for travlt til at ænse min adspredthed, mens jeg skammede mig for meget over min forblindelse til at tilstå den og søge råd.

Et kvarter før vi skulle køre til afgangspladsen, gav jeg tabt, og idet jeg mumlede noget om at se efter vognen, ilede jeg

omkring hjørnet, forlangte uret, betalte en forfærdelig pris for det og listede mig tilbage, vel vidende, at jeg var blevet snydt af den snedige gamle fyr, der åbenbart havde ventet mig og nu stod og lo, vel tilfreds med den handel, han havde sluttet, hvad han også havde god grund til, den kæltring!

I samme øjeblik, som jeg havde fået mit ønske opfyldt, vendte min sindsro tilbage, og jeg så på mine søstre med så strålende og kærlige blikke, som om jeg bar et uendeligt forråd af godt humør i min lomme i stedet for det kostbare ur, indpakket i en lurvet lille æske.

Vi sejlede, og i adskillige dage glemte jeg alt undtagen mine egne lidelser; men så indtraf der stille vejr, og da valgte jeg et øjeblik, da mine søstre anstillede en sammenligning mellem deres og andre hjemvendendes rejsende skatte, og fremviste med stolthed mit ur. Virkningen var glimrende. Det blev hilst med beundrende udråb fra alle undtagen mine søstre, der så på hinanden med komisk forfærdelse og derpå brast i latter.

"Vi så det og forsøgte på at få det; men det var så dyrt, at vi opgav det og ikke talte om det, for at Penelope ikke skulle blive fristet over evne. Den forsigtighed kunne vi have sparet, for det *skulle* ske, og det nytter ikke at kæmpe imod skæbnen; men fortæl os blot, om du gav den Shylock, hvad han forlangte af os," sagde Mary og nævnede en sum, der var mindre end mit første klækkelige bud.

"Nej, det gav jeg ikke, og jeg vil aldrig fortælle jer, hvad det har kostet, for I ville ikke tro mig, hvis jeg sagde det. Det var en god handel, kan jeg forsikre jer, – for Shylock," tilføjede jeg hos mig selv og bevarede skinsygt min hemmelighed, vel vidende,

at jeg ville få det at høre til min dødsdag, hvis den skrækkelige sandhed blev bekendt.

Min skat vakte så stor beundring, at jeg blev bange for, at den skulle blive røvet fra mig, og skjulte den på de mest forskellige steder, som om jeg havde været en skade, der havde stjålet en ske. Jeg gik aldrig op på dækket uden at tage uret med for at have det i sikkerhed; jeg vågnede aldrig nogen morgen uden at rode under min madras for at se, om det var i god behold, og gik aldrig til køjs om aftenen uden at se efter, om jeg var forberedt på et muligt skibbrud og havde min redningsbøje ved hånden, en halv snes beskøjter, en flaske vand og den kostbare æske, vel tillukket, for jeg havde besluttet at have det dyrekøbte ur hos mig, hvad enten jeg sank eller svømmede ovenpå, levede eller døde.

Det blev mig imidlertid forundt at nå land igen i god behold, og jeg beredte mig nu på at fordunkle Fans ring og Marys halskæde med mit pragtfulde og sjældne rokokour. Men det viste sig umuligt for mig at få det sat i gang, skønt jeg prøvede alle de urnøgler, der fandtes i hele huset. Jeg bragte det derfor til en urmager og lod ham beholde det for at regulere det. Enhver ved, hvad det betyder, og kan forestille sig min utålmodighed, da den ene uge gik efter den anden, uden at jeg kunne få den længselsfyldt ventede genstand. Endelig kom den dog og tillige en regning, der forfærdede mig; men jeg kunne ikke gøre indvendinger imod den, da det havde været et vanskeligt arbejde på grund af værkets ælde og den dygtighed, der udfordredes til at få et ur til at gå, som sandsynligvis ikke havde været trukket op i et halvt århundrede.

Der gik en uge, og så gik det i stå for bestandigt; for det var den almindelige mening, at det ikke kunne nytte at lade nogen af nutidens urmagere flikke på det, eftersom den fjeder, der skulle sætte de ærværdige hjul i bevægelse, var sprunget.

"Nå, det pynter dog altid, selv om det ingen nytte gør; jeg er blot ked af, at jeg forærede mit gode ur væk i den tanke, at jeg ingen brug ville få for det," sagde jeg og søgte at gøre det bedst mulige ud af mit fortvivlede købmandsskab, hvis fulde dårlighed jeg alene var vidende om.

Jeg hængte altså den tavse tingest ved mit bælte for at vække alle beskueres misundelse og beundring. Men ak! Anden gang, jeg bar det, tabte jeg en af medaljonerne; den var ikke til at finde, og dens plads måtte udfyldes af en nymodens, der aldeles ikke passede til de andre. Regning nr. to blev med stor sorg betalt, og så forsøgte jeg igen at fryde mig over mit ur. Men skæbnen lod til at være mig imod; kort tid efter blev det stjålet af en tjenestepige, der nærede lige så stor beundring for middelalderlige smykker som hendes herskerinde.

Det kan nok være, at der blev røre! Fætter Dick tog sagen i sin hånd og eftersøgte det forsvundne ur med en opdagelsesbetjents tålmodighed, om just ikke med hans dygtighed. Hemmelighedsfulde mænd indfandt sig for at forhøre tyendet, der blev rettet frygtelige spørgsmål til mig angående dets værdi, og, hvad der var det værste af alt, jeg vidste, at den slags legen skjul var skrækkelig kostbar, og det kunne naturligvis ikke falde mig ind at lade Dick betale den.

Langt om længe blev det fundet og tilbagegivet mig i en noget forringet tilstand på grund af nysgerrige beundreres ublide behandling. Regning nr. tre blev betalt med

fortvivlelsens ro; for jeg begyndte virkelig at tro, at der var skjult en eller anden ond trolddom i denne krystalkugle, en trolddom, der først havde tiltrukket mig og nu førte mig langsomt, men sikkert i den ene genvordighed efter den anden for at lade mig ende i fattighuset.

Dette skæbnesvangre urs hændelser kunne fylde et helt kapitel, og der kunne skrives en spændende historie om alle de overhængende farer, det kom i. Små børn var nær ved at kvæle sig selv med dets dingeldangel; lille Tom blev grebet i et forsøg på at befri det for alt dets påhæng for at benytte det som en "dejlig stor kugle"; jeg tabte det hvert øjeblik, det tog fat i knapper eller hoppede afsindigt omkring, når jeg dansede, og mere end en gang havde jeg den ærgrelse at høre ukyndige folk undre sig over, at miss Pen ikke havde bedre smag end at gå med smykker som Salom. Salom er, til underretning for dem, der ikke kender ham, en fortræffelig mand, der driver handel med særdeles pragtfulde og billige uægte smykker.

Det varede ikke længe, før juvelerne begyndte at falde ud, og jeg strøede perler omkring mig ligesom den unge dame i eventyret. Så gik kæden itu, og jeg tabte dingeldanglet. Ved et af de mange fald fik krystallet et knæk; sølvet blev så anløbet, at det så ud som snavset bly, og til sidst var der ingen skønhed tilbage mere ved mit stakkels ur, der kunne forsone mig med dets fuldstændige ubrugbarhed. Det var en stadig genstand for familiens spøg og voldte alle andre end dets ejerinde stor fornøjelse. For mig var det en sand plage, og den omstændighed, at jeg ikke havde nogen pålidelig tidsmåler ved hånden, voldte mig utallige skuffelser og forsinkelser. Min stolthed forbød mig at henvende mig til andre, og jeg sørgede i

mit stille sind bittert over tabet af den gamle trofaste ven, jeg havde givet slip på for den ny falske.

Jeg holdt op med at gå med det tomme blændværk og håbede, at folk ville glemme det; men mine søstre bar stadig deres smykker, som de havde haft mere held med, til skue, og jeg blev nødt til at fortælle dem den sørgelige historie om mit ærgerlige uheld, når man gjorde mig det naturlige spørgsmål:

"Og hvad for en fortryllende antikvitet bragte så Pen hjem med sig?"

Men det var ikke det værste. Ved ubesindige køb havde jeg overskredet den sum, jeg havde lov til at bruge, og nu måtte jeg være sparsommelig just på en tid, da jeg allermest ønskede at fremtræde med et elegant ydre. Det nytter ikke at snakke om skønhed uden pynt og den slags ting, når en kvinde brænder efter ret at tage sig ud i en vis persons øjne, og de kvaler, jeg led, når jeg betragtede det elendige gamle ur og tænkte på, hvilke prægtige sager der kunne være købt for de penge, jeg hensynsløst havde ødslet på det, kan bedre tænkes end beskrives.

Jeg ville med glæde have solgt min skat for en fjerdedel af, hvad jeg havde givet for den; men hvem ville nu købe den ødelagde relikvie? Og den blotte tanke om at lade den endog blot til dels sætte i stand fik mit blod til at stivne. Derfor gemte jeg den hen som et advarende eksempel på kvindelig dårskab og begyndte at spare sammen for at kunne erstatte den med et nymodens ur med alle de forbedringer, der kunne skaffes for penge.

Jeg var til gavns helbredet for min lidenskab for antikviteter og hadede den blotte lyd af ordet rokoko. Nu kunne intet være

for nyt for mig, og i al hemmelighed studerede jeg alt, hvad der angik ure, da det var min urokkelige bestemmelse ikke atter at købe et, der, selv om det måske kunne vare i al evighed, dog ingen forbindelse havde med tiden.

Lidt efter lidt syntes erindringen om hin fristelse og det deraf følgende fald at tabe sig hos alle andre end mig selv; lidt efter lidt voksede min lille skat på bekostning af mangt et uopfyldt ønske, mangen en indbydende handel eller ungdommelig forfængelighed, og lidt efter lidt kom jeg på det rene med mig selv om, hvilket slags ur der fuldstændigst ville forene de solide dyder og beskedne prydelser, jeg ønskede, det ny ur skulle besidde, som jeg agtede at vælge med så stor klogskab og omsigt.

Men just som jeg næsten havde fået mine hundrede dollars samlet, opdagede jeg, at Dicks yngre broder, Geordie, havde rodet sig ind i en ungdommelig forlegenhed og tænkte på at løbe sin vej og gå til søs som det bedste middel til at komme ud af vanskelighederne. Jeg blev øjeblikkelig betaget af et ivrigt ønske om at hjælpe den stakkels knøs, og efter i et forsagt øjeblik at have vundet hans fortrolighed tilbød jeg ham min lille opsparede skat som et lån, han engang i tiden kunne betale tilbage, hvis han ikke ville modtage den på anden betingelse.

Jeg tror ærlig talt ikke, at jeg havde gjort det for nogen som helst anden end Dicks broder, og jeg attråede ikke nogen ros for det, eftersom jeg lod Geordie aflægge et højtideligt løfte om, at det skulle forblive en hemmelighed mellem os for stedse. Det var løn nok at vide, at jeg havde sparet den kære Dick for en sorg og gjort noget, jeg blev ham mere værdig ved, selv om det så kun var et så ubetydeligt offer som dette.

Da jeg således havde hjulpet Geordie på ret køl igen, var han fra den tid af min hengivne slave til stor forundring og fornøjelse for familiens medlemmer, og han gjorde virkelig Dick skinsyg ved sit taknemmelige galanteri.

Mit offer kostede mig for øvrigt noget mere end, at jeg måtte give afkald på uret; en del af pengene havde det nemlig været min agt at anvende til en smuk julegave til en vis person, og nu var jeg nødt til at indskrænke mig til en så ubetydelig foræring, at mine søstre kaldte mig karrig og nær havde knust mit hjerte ved at påstå, at jeg ikke brød mig om en, der brød sig om mig. Jeg bar det alt sammen og bevarede trofast Geordies hemmelighed; men jeg vil tilstå, at jeg i et anfald af forbitrelse mod mig selv slængte det forhadte rokoko-ur på gulvet og trampede på det som den eneste passende måde, hvorpå jeg kunne give mine modstridende følelser luft.

Men de gode feer, der svæver om ved juletid, bragte alting i orden og løste den onde trolddom, hvormed den bretagniske troldmand i den skumle hule havde bundet mig. Da vi om formiddagen på den glade dag sad omkring frokostbordet og snakkede om vore gaver, kom Dick og Geordie ind for at se, hvorledes vi havde det efter anstrengelserne på en stor familiefest den foregående aften.

"Jeg har lavet en ny kældermand; kan I gætte den?" sagde Geordie, som netop da var i sin lapsede periode. "Jeg blev sendt til Indien og blev stående der; jeg kom tilbage igen, fordi jeg ikke gik der. Nå, hvad er det?"

Vi gav os til at grunde over det, men opgav det, og da Geordie svarede "et ur", blev der en almindelig latter; for siden min højst

uheldige spekulation fremkaldte dette ord altid et stærkt røre iblandt os.

"Det omtalte sted burde have været Bretagne og ikke Indien, ikke sandt, Pen?" sagde Dick med en skadefro blinken.

"Å nej, lad være," begyndte jeg i en rørende tone, da mine søstre igen gav sig til at le, og Mary tilføjede med forstilt deltagelse: "Tys, lad den hellige sorg for bestandig være begravet i Pens egen barm."

"Tag jer i agt!" udbrød Fan, der så, at jeg begyndte at blive vred.

"Det er et sørgeligt tilfælde; men jeg tror, jeg har en nøgle, der kan bruges, og som kan sætte det hele i rigtig gang igen," begyndte Dick stadig med sin skælmske blinken.

At se ham, der altid omhyggeligt havde undgået dette ømme punkt, slutte sig til fjenden var for meget for mig.

"Nu vil jeg sige jer en ting; jeg kaster det afskyelige ur i ilden, for det tager livet af mig stadig at høre jeres ondskabsfulde spot over det," udbrød jeg og havde den inderligste lyst til at ruske dem alle sammen.

"Du har ret; giv mig det, så skal du aldrig se eller høre noget til det mere. Jeg sætter pris på gamle sager og skal på min ære som gentleman aldrig fortælle, hvordan det er gået med dette ur," sagde Dick i en tone, der øjeblikkelig dæmpede min vrede.

"Vil du virkelig gerne have det?" spurgte jeg, behageligt overrasket, men dog med en svag mistanke om, at han måske tænkte på en ny spøg.

"Ja, jeg vil; for skønt det aldrig vil komme til at gå igen, vil det bestandig minde mig om et af de gladeste øjeblikke i mit liv, Pen."

Der var intet skælmeri i Dicks øjne, da han sagde dette, og jeg var glad ved at kunne skjule den rødme, der pludselig steg op i mine kinder, ved at ile bort for at hente det stakkels gamle ur. Men jeg fandt, at der var forbeholdt mig en overraskelse, og det en meget behagelig; for da jeg stak den lurvede æske i Dicks lomme, overrakte han mig en lille pakke, sirligt omvundet med hvide bånd, og sagde i sin mest indsmigrende tone: "Et ærligt bytte er ikke tyveri, ved du nok, derfor må du tage dette, så går det lige op."

"Det ser ud, som om det kunne være en bryllupskage," sagde jeg, idet jeg nysgerrigt betragtede pakken og undrede mig over, at Geordie og mine søstre ikke blev for at se, hvilken hemmelighed den indeholdt.

"Nej, den kommer senere, kære," svarede Dick i en tone, der gjorde, at jeg pludselig fik travlt med at løse de hvide bånd op.

En blå fløjlsæske kom til syne, og jeg kunne ikke lade være med at sige i en tone, der var mere venlig end bebrejdende: "Hvilken urimelighed! Jeg er vis på, at det er noget kostbart og smukt til gengæld for den skrækkelig ubetydelige foræring, du fik af mig."

"Gud velsigne dit uskyldige hjerte; troede du virkelig, at du kunne skjule noget for mig? Geordie kunne ikke bevare sin hemmelighed, og jeg betaler kun hans gæld, kære Pen, med den slags renter, kvinder sætter mest pris på," svarede Dick og slyngede dristigt sin arm om livet på mig.

Da jeg ikke afslog den tilbudte rente, tilføjede han i en mere dæmpet tone: "Men min egen gæld kan jeg ikke betale uden ved at skænke dig alt mit jordiske gods; mit hjerte har du allerede haft i flere år. Sig ja, kære, og bliv min lille hustru."

Det er ligegyldigt, hvad jeg sagde; men jeg forsikrer Dem, at havde Dicks arm ikke været, var jeg sunket under bordet, da jeg et par minutter senere løftede det blå fløjlslåg og så et nydeligt ur ligge på en hvid atlaskes pude.

Ved floden

1

I skyggen af broen lå en dreng i græsset og læste, – en slank knøs med en bred pande og klare øjne, barbenet og klædt i hjemmegjort tøj, men alligevel så lykkelig som en konge; for hans solbrændte kinder blomstrede af sundhed, en magisk bog lå opslået foran ham, og sekstens års uskyld gjorde ham modtagelig for de reneste glæder, livet kan byde.

"Nat! Nat! kom her hen og se!" lød det med en skingrende røst fra elletræerne ved flodbredden.

Men Nat rystede blot på hovedet, som om et insekt havde summet ham om ørene, og læste videre. Kort efter kom et tolvårs barn kravlende op ad den lille skrænt og slæbte med en misfornøjet mine en lang medestang efter sig.

"Jeg ville gerne have dig til at hjælpe mig, Nat. Fiskene vil ikke bide, og min snøre er kommet i en skrækkelig urede. Lad nu være at læse mere. Jeg er ked af at lege alene."

"Jeg huskede ikke på dig, Ruth, og det var ikke smukt af mig. Sæt dig nu her og hvil dig, mens jeg får din snøre i orden," svarede Nat og så med et godmodigt udtryk på den lille skikkelse, der var iført en sirlig busseronne, en ternet lærredskjole og sko med spænder; for den lille pige levede for næsten hundrede år siden, og den unge knøs havde set Washington med sine egne øjne.

"Fortæl mig nu en historie, mens jeg venter. Ikke en af den dumme komediebog, du altid læser i, men om noget virkeligt, en om uartige børn og rare mennesker, og den må ende godt,"

sagde Ruth og begyndte at lave en kæde af løvetand; for vi kan ganske rolig antage, at vore ærede bedstemødre gav sig af med dette smukke tidsfordriv i deres barndom.

Nat lå i græsset og betragtede drømmende den lille person, der herskede over ham som en dronning, og som han tjente med et oprigtigt hjertes hengivenhed. Nu havde dronningen befalet en historie, og idet han kvalte et suk, lukkede den landlige kavaler bogen, hvis trylleri for en times tid havde forvandlet forårsmorgenen til en midsommernatsdrøm, og satte sig til rette for at føje den lille dames luner.

"Du syntes godt om den sidste historie om børnene, der fo'r vild. Skal jeg fortælle dig en om et barn, som blev fundet? Den er virkelig, og du har aldrig hørt den før," spurgte han.

"Ja, men læg først dit hoved i mit skød, for der er myrer i græsset, og jeg kan godt lide at se dine øjne lyse, når du fortæller historier. Begynd så."

"Det var engang en stærk snestorm," begyndte Nat, idet han lydigt lagde sit hoved på den blå busseronne.

"Hvor?" spurgte Ruth.

"Lad nu være med at ødelægge min historie ved at afbryde mig. Det var her i byen, og jeg kan vise dig det selv samme hus, som jeg vil fortælle om."

"Jeg kan nok lide at vide ordentlig besked og ikke dumpe lige ind i en snestorm. Men nu skal jeg nok være artig. Fortæl så videre."

"Nå, det sneede så stærkt, at folk holdt sig inden døre, indtil stormen havde raset sig træt. Just som den var allerværst, sad en farmer og hans kone om aftenen ved ilden, da de hørte en klynken uden for døren. Du må vide, de sad ganske stille,

manden med sin pibe og konen med sit strikketøj, og tænkte begge to med sorg på deres eneste søn, der nylig var død."

"Lad det ikke blive en bedrøvelig historie, Nat," formanede Ruth muntert og brugte sine hænder flittigt, mens fortællerens lå ørkesløse, og hans øjne stirrede frem for sig, som om de virkelig så den lille scene, hans fantasi fremmanede.

"Nej, det skal ikke, men det var virkelig tilfældet," svarede Nat til sin undskyldning, da han mærkede, at det rørende rimeligvis ikke ville falde i hans praktiske tilhørerindes smag. "Da denne klynken hørtes nok en gang, ilede både manden og konen hen til døren. Der var ingen at se; men på den brede sten foran så de en lille forhøjning, som ikke havde været der for en time siden. De fejede sneen bort og opdagede en kurv, og da de lukkede op for den, lå der et lille barn og strakte sine arme ud imod dem med en ynkelig gråd, der gik dem lige til hjertet. Konen tog det i sine arme, gav det noget at spise og lullede det så i søvn, som om det kunne have været hendes eget. Hendes mand lod hende gøre, hvad hun ville, mens han forsøgte at opdage, hvorfra det var kommet; men der var intet spor at finde, og der var intet navn eller mærke på det stakkels væsens klæder."

"Beholdt de det?" spurgte Ruth og kildrede Nat under næsen med stilken af en løvetand for at skynde på ham, da han holdt inde et øjeblik.

"Ja, de beholdt det, for der var en tomhed i deres bedrøvede hjerter, som de syntes det gjorde dem godt at have det forladte barn til at udfylde. Folk i byen snakkede en tid om det, men glemte det snart, og det voksede op, som om det havde været født i farmerens hus. Jeg har tit tænkt på, om det måske var den

lille døde drengs sjæl, der kom tilbage i et andet legeme for at trøste disse gode mennesker."

"Lad nu være med at falde i tanker, Nat; men sig mig, om det var et smukt, rart og klogt barn," sagde Ruth for om muligt at danne sig en forestilling om, hvorledes helten i historien ville blive.

"Nej, han var slet ikke smuk," lo Nat, "og da han voksede til, blev han en lang, spinkel knøs med store øjne og en sær pande. Han var heller ikke rar, hvis du mener god, for han blev undertiden vred og var doven; men han gjorde sig umage, ja, han gjorde sig virkelig umage for at gøre sin pligt. Han var heller ikke klog, Ruth, for han havde slet ingen lyst til at lære, hvad han skulle, men brød sig kun om historiebøger, ballader og skuespil og holdt mere af at vandre ene omkring i skoven end af at være sammen med andre drenge. Folk lo ad ham for hans sære væsen; men han kunne ikke gøre ved det, – han var født med det og kunne ikke lægge det af."

"Han var nok, hvad tante Rebekka kalder en tumling. Det siger hun, du er; men det bryder jeg mig ikke om, så længe du vil passe på mig og fortælle mig historier."

Drengen sukkede og rystede på hovedet, som om han nu blev plaget af en hel sværm af myg. "Han var alligevel taknemmelig, den knøs, jeg fortæller om, for han holdt af de gode mennesker og arbejdede af alle kræfter for at gengælde dem den medlidenhed, de havde vist ham. Han beklagede sig aldrig; men han afskyede dette arbejde; denne evige graven i jorden dag ud og dag ind bibragte ham en følelse af, at han ikke var andet end en orm."

"Vi er alle sammen orme, siger diakon Hurd, så det behøvede drengen ikke at tage sig så nær," sagde Ruth og påtog sig en affekteret from mine, der kun dårligt passede til hendes lille blomstrende ansigt.

"Ja, men nogle orme kan blive til sommerfugle, hvis de får lov til det, og derfor tog drengen sig det nær, Ruth," sagde Nat og så frem for sig med et længselsfuldt blik, som viste, at han allerede mærkede de vinger, der endnu lå sammenfoldede, og ivrigt ønskede at prøve dem.

"Var han en gudfrygtig dreng?" spurgte Ruth og kneb ham i øret; for hendes ven røbede tegn til igen at ville forvilde sig til en verden, hvor hendes lille prosaiske sjæl ikke kunne følge ham.

"Han frygtede ikke Gud, han elskede ham. Det var måske urigtigt. Men han kunne ikke tro på en vredens Gud, når han så, hvor god og smuk verden var, og hvor venlige folk var imod ham. Han betragtede Gud som sin fader, for han havde ingen anden, og når han følte sig ensom, var det sådan en trøstende og opmuntrende tanke for ham. Var det urigtigt?" spurgte Nat barnet.

"Jeg er bange for, at tante Rebekka ville mene det. Hun er gruelig from og varmede mine øren med en salmebog, fordi jeg sagde, at jeg ville ønske, at løverne ville bide Daniel i kulen, jeg var så ked af at se dem stå og glo på ham og brøle ad ham. Hun ville ikke mere lade mig se på billederne i den store Bibel, men lukkede mig inde i sovekammeret og gav mig en lang salme at lære. Hun er en gudfrygtig kvinde, siger diakon Hurd; men jeg synes, hun er meget for streng."

"Skal jeg fortælle mere, eller er du ked af denne dumme dreng?" spurgte Nat beskedent.

"Ja, det er lige så godt, at du sætter en ende på historien; men lad der ske noget. Lad ham vokse op og blive til en stor mand ligesom Washington eller en af dem i historiebogen, som det er så morsomt at læse om," svarede Ruth temmelig utålmodig.

"Jeg håber, at han gjorde noget bedre end at handle med katte og blive lordmayor i London. Men så langt er historien ikke nået endnu, og derfor vil jeg fortælle dig to ting, der skete, den ene sørgelig, den anden glædelig. Da drengen var fjorten år gammel, døde den gode kone, og det havde nær knust hans hjerte, for hun havde gjort hans stilling let for ham, og han elskede hende inderligt. Farmeren sendte bud efter sin søster, for at hun skulle holde hus for ham, og nu faldt det drengen sværere end nogen sinde at udholde det liv, han førte, for søsteren var en udmærket kvinde, men lige så streng som tante Rebekka, og hun plagede drengen, ligesom tante plager mig. Du kan nok forstå, Ruth, at det blev sværere for ham at arbejde på gården for hvert år, der gik, for han længtes efter at komme et eller andet sted hen, hvor han kunne leve i ro mellem bøger og lærde folk. Han lignede ikke dem, han levede iblandt, og blev mere forskellig fra dem, efter som tiden gik, og folk sagde ofte: "Han er af fornem herkomst, det er tydeligt nok." Han ville gerne tro, at det var sandt, ikke fordi han ønskede at blive rig og fornem, men fordi han ønskede at finde sin plads og komme til at leve det liv, Gud havde bestemt ham til. Denne følelse gjorde ham så ulykkelig, at han ofte følte sig fristet til at løbe bort og ville have gjort det, hvis taknemmelighed ikke havde holdt ham tilbage."

"Fy! sikken slem dreng, når han fik gode klæder og god mad, og folk var venlige imod ham! Men fandt han nogen sinde sine fornemme slægtninge?" spurgte Ruth, hvis nysgerrighed fik overmagten, da hun havde udtalt den dadel, som hun anså det for sin pligt at fremkomme med.

"Det ved jeg ikke endnu; men han fandt noget, der gjorde ham gladere og mere tilfreds. Hør nu efter, for det, der nu kommer, vil du synes godt om, er jeg vis på. En aften, da han drev køerne hjem og gik og så på den smukke, røde himmel, lyttede efter fårekyllingernes piben og plukkede blomster, som han holdt meget af at have i sit kammer, følte han sig mere end almindeligt ensom og ønskede hele tiden, at han måtte møde en fe, som ville give ham alt, hvad han ønskede. Da han kom hjem, troede han, at feen virkelig var kommet, for på dørtrinnet stod en lille pige og så på ham. Og en rigtig smuk lille pige var det, Ruth, med et langt brunt hår, der hang hende ned på skuldrene, blå øjne, der var lutter smil, og et ansigt som en af de lyserøde roser i madam Barrets have."

"Havde hun smukke klæder på?" spurgte Ruth ivrigt; for denne del af historien interesserede hende virkelig, som Nat havde forudsagt.

"Lad mig se. Jo, hun var smukt klædt, men det så ud, som hun havde sorg, for det stykke, hun havde over sin hvide dimitys [Note 2)] kjole, var sort. Men hun havde det nydeligste par fødder, man nogen sinde havde set, strømper med fine svikler [Note 3)] og sølvspænder på sine små sko. Du kan tro, at drengen stirrede, for han havde aldrig i sine dage set et så smukt syn, og før han vidste af det, havde han givet hende den buket, han havde samlet. Hun tog fornøjet imod den med så

fint et kniks som nogen dame, hvorover han blev rød og flov og skyndte sig ind i stalden. Men hun hoppede bag efter ham og kiggede på ham, mens han malkede, så nogen tid efter, hvordan han bar sig ad, og sagde derpå, som hun kunne have været en lille dronning: "Rejs dig, dreng, og lad mig prøve." Det morede ham overordentligt, hvorfor han tog den lille pige på skødet og lod hende prøve. Men hun måtte have gjort noget galt, for pludselig gav "den spættede" et spark over spanden, væk fløj den trebenede stol og de lå begge to i snavset."

"Men, Nat, det var jo dig og mig!" udbrød Ruth og klappede i hænderne, da denne katastrofe bestyrkede den mistanke, der var begyndt at opstå hos hende, siden barnet var kommet med i historien.

"Tys, ellers fortæller jeg dig ikke, hvordan de kom op igen!" sagde Nat og skyndte sig at fortsætte med en fornøjet mine. "Drengen tænkte, at den lille pige ville give sig til at græde, fordi hun havde stødt sin arm, eller blive vred ved synet af sin ødelagte kjole. Men nej, hun lo bare, klappede koen og satte sig igen, idet hun nok så kækt sagde: "Jeg vil prøve nok en gang og så bære mig rigtigt ad." Og det gjorde hun, og imens hun malkede, fortalte hun, at hun havde mistet sine forældre og var kommet for at være onkel Dans pige hele sit liv. Det var fornøjeligt for knøsen at høre, og han syntes, at feen havde været bedre imod ham, end han havde ventet. De blev straks gode venner og sad hele aftenen på køkkenbænken og legede sammen. Men da den lille pige var blevet lagt til sengs i et fremmed værelse, svigtede modet hende, og hun gav sig til at hulke efter sin moder. Hun ville ikke lade sig trøste, før drengen kom ind til hende og sang hende i søvn, mens hun lå med sin

lille hånd i hans uden at græde mere. Det er næsten to år siden; men fra den aften af var de trofaste venner, og der begyndte lykkeligere dage for drengen, fordi han ved siden af sit arbejde havde noget at elske og leve for. Hun var meget god imod ham, og der fandtes ikke i hele verden nogen kærere og sødere lille pige end Nat Snows lille veninde."

Under den sidste del af fortællingen, der støttede sig til kendsgerninger, havde Ruth trykket sin legekammerats hoved mellem begge sine buttede arme, og da han ved slutningen drog hendes rødmossede ansigt ned til sig og trykkede et blidt kys på hendes læber, blev det til et sandt aprilsansigt, idet hun i et barnligt udbrud al kærlighed, nysgerrighed og forundring sagde:

"Kære Nat, hvor du dog var god imod mig den aften og har været det altid siden! Kom du virkelig i en kurv, og ved du ikke noget om dine forældre? Nej dog! Og at tænke sig, at du gerne kan være en lords søn!"

"Hvordan kunne jeg andet end være god imod dig, kære? Ja, jeg vil vise dig den selv samme kurv, hvis tante Rebekka ikke har brændt den som noget gammelt skrammel. Jeg ved intet om mine forældre og har intet andet navn end Snow. Det gav onkel Dan mig, og den kære moder føjede Nathanael til, hendes egen drengs navn, siden jeg var sendt dem for at indtage hans plads, sagde hun. Men hvad det angår at være en lords søn, så ville jeg nok blive noget mere end det."

Mens Nat sagde dette, rejste han sig op, og der var en energi i hans stemme og en ild i hans blik, der tiltalte Ruth og fik hende til at spørge i den faste tro, at han kunne blive, hvad han ønskede:

"Mener du konge?"

"Nej, digter."

"Ja, men det er slet ikke noget fint!" udbrød Ruth og så ud til at føle sig meget skuffet.

"Det er det herligste i verden! Hør nu den mand, der har skrevet dette skuespil, var en digter, og skønt han er død for længe siden, bliver han endnu elsket og æret, mens de konger og dronninger, han har fortalt om, ville have været glemt, hvis han ikke havde været. Hvem bryder sig om dem nu med al deres glans? Og hvem ærer ikke William Shakespeare, hvis geni gjorde ham større end dem alle sammen?" udbrød Nat og trykkede den stærkt medtagne bog ind til sig med et ansigt, der glødede af oprigtig begejstring.

"Var mr. Shakespeare en rig og stor mand?" spurgte Ruth og stirrede på ham med store øjne.

"Han blev aldrig rig eller stor på den måde, du mener, ikke engang berømt før efter sin død."

"Så ville jeg hellere have, at du skulle ligne major Wild, for han ejer megen jord, bor i et prægtigt hus og går med den finest galonerede kjole i hele byen. Vil du ikke nok blive sådan en som ham, å, hvad, Nat?"

"Nej, jeg vil ikke!" svarede knøsen kort og bestemt, idet billedet af den strålende major med det røde ansigt gik forbi hans indre syn.

Dette afvisende svar satte i et øjeblik hans lille herskerinde i ondt lune og hun spurgte med rynket pande:

"Hvad tror du tante Rebekka sagde i går, da vi ville komme lavendler mellem lintøjet og fandt en mængde af dine vers gemt i skabet?"

"Noget bittert, tør jeg vædde på, og så brændte hun sagtens papirerne?" svarede Nat med resignation som en, der var vant til sådanne prøvelser.

"Nej, hun gemte dem til at binde over syltetøjskrukkerne med og sagde, at enten var du en tosse eller også et geni. Er et geni noget meget slemt?" tilføjede Ruth, som formildedes, da hun så en funklen i hans blik, som hun bildte sig ind skyldtes harme.

"Efter tante Rebekkas mening, men ikke efter min, og skønt jeg måske ikke er noget geni, skal folk dog tidligere eller senere få at se, at jeg ikke er nogen tosse, for jeg føler, jeg ved, at jeg ikke blev født til at meje korn og fodre svin hele mit liv igennem."

"Hvad vil du gøre?" udbrød Ruth, forskrækket over den næsten lidenskabelige heftighed, han talte med.

"Til jeg bliver en og tyve år vil jeg blive her og gøre min pligt. Når den tid kommer, vil jeg løbe min vej og prøve på at bryde mig selv en bane, for så vil jeg have ret til at gøre det."

"Og forlade mig? Nej, det får du ikke lov til," sagde Ruth og kastede løvetandskæden omkring hans hals, idet hun gjorde fordring på sin slave med det barnlige tyranni, der var ham så behageligt.

Han lo og lod hende holde sig, da han så, hvor skrøbelig lænken var; kun lidet drømte han om, hvor sandt et symbol den var på det stærkere bånd, hun ville holde ham tilbage med, når tiden kom, da han skulle vælge mellem frihed og kærlighed.

"Fem år er en lang tid, Ruth. Du vil blive ked af mit sære væsen og være glad ved, at jeg rejser min vej. Men græm dig ikke over det, for hvad der så sker, vil jeg aldrig glemme dig."

Fuldkommen tilfreds med dette løfte gav den lille pige sig til at stikke smørblomster i båndet på den hat, hendes egne flinke fingre havde flettet, som om hun dog ville sørge for, at hendes ven i det mindste fik én krans. Men Nat sad med sit hoved støttet i sin hånd og betragtede solskinnets glitren på den rolige strøm, der flød ved hans fødder, med en sådan opmærksomhed, at Ruth snart forstyrrede ham med det nysgerrige spørgsmål:

"Hvad er det? Er det en fugl eller en fisk, du ser efter?"

"Det er floden, kære. Det er, som om den synger for mig, når den løber forbi. Jeg hører det altid, men forstår aldrig, hvad den siger. Gør du?"

Ruth fæstede sine blå øjne på vandet, der var endnu mere blåt, lyttede et øjeblik, brast derpå i en munter latter og sprang op, idet hun sagde:

"Det synger: Kom og fisk, Nat; kom og fisk!"

Drengens ansigt slappedes, og det drømmende udtryk forsvandt, da han med et tålmodigt suk rejste sig for at følge hende og lod den afbrudte drøm tillige med den elskede bog blive tilbage mellem smørblomsterne. Men skønt han sad ved siden af Ruth i ellebuskenes skygge, lå medestangen upåagtet i hans hånd; han drog lyse fantasier op af en strøm, hun aldrig så, med en dunkel følelse af, at der var en hårdere knude for ham at løse end den, hans lille veninde havde givet ham, og hørte i flodens skvulpen den utydelige lyd af et højere kald end hendes.

2

Fem år senere stod Ruth i mælkestuen og ældede smør, omgivet af den ene række skinnende fade oven på den anden, der udsendte en højst indbydende duft. Som hun stod der ved vinduet, om hvilket snerler lod deres farvede klokker svinge frem og tilbage i den balsamiske luft, var hun så smukt et syn, som nogen kunne ønske at se på en sommerdag; for det muntre barn var vokset op til en livsglad ung pige, rig på landlig sundhed og skønhed. Hun var i besiddelse af alle slags praktiske dyder, og iklædt så tækkelig en skikkelse skjulte de manglen af de finere egenskaber, der giver en kvinde den højeste ynde. Hjemmet med dets små glæder og sorger var alt for Ruth, og hendes ærgerrighed indskrænkede sig til ønsket om at kunne vise sine jævnaldrende det fineste garn, det bedste smør og den smukkeste kæreste i byen. Væsentlig huslig anlagt, munter som ilden på arnen og tilfreds som den lille kedel, der sang på den, var hun så kærlig, betænksom og omhyggelig, at hun var et mønster for de unge piger i byen, onkel Daniels alderdomstrøst, tante Rebekkas stolthed, glæden i Nats liv og hans øjnes lyst.

Så forskellige som nogen sinde var disse to dog stadig trofaste venner. Ja, endnu mere; for de forløbne år havde ved skønhedens, ungdommens og tidens trylleri umærkeligt forvandlet hin milde følelse til en langt varmere. År efter år havde Nat tålmodigt arbejdet og slidt; for taknemmeligheden holdt hans ærgerrighed i tømme, og Ruths nærværelse gjorde ham livet udholdeligt. Men naturen var stærkere end pligt og kærlighed, og da drengen modnedes til mand, kastede han længselsfulde blikke ud over nutidens snævre grænser ind i den

store fremtid, der lokker den slags mennesker som ham med ubestemte, fristende spådomme, som det er vanskeligt at modstå. Kampen førtes uafbrudt i tavshed, den medfødte længsel blev stadig stærkere, og lidt efter lidt blev det til en fast beslutning hos ham at gøre en prøve på den eneste gave, han besad, og se, om den var et tomt blændværk, eller den kunne udvikles til noget herligt. Hvert år, der gik, viste ham selv og dem, han færdedes iblandt, at deres verden ikke var hans verden, deres liv ikke hans liv; for det gik ham som den unge svane hos Andersen; andegården var ikke et hjem for ham, og når de andre fugle snadrede, hvæsede og skændte, kunne han kun stikke hovedet under vingen og sukke efter den tid, da han skulle samles med de smukke hvide fugle mellem sivene i den flod, der flød gennem digterens have, hvor solen skinnede og de små børn legede.

Ruth kendte hans drømme og længsler; men da hun ikke forstod dem, forsøgte hun at helbrede ham for dem ved alle de uskyldige kunstgreb, der stod i hendes magt, og plejede ham under mangt et anfald af hjertesorg over forhalede forhåbninger med den samme tålmodighed, hvormed hun ville have plejet ham under en hvilken som helst mindre hemmelig sygdom, dødelige mennesker er udsat for. Hun tænkte på ham, mens hun stod og arbejdede denne dag, og ønskede, at hun kunne forme hans liv lige så let, som hun formede de gule klumper, der lå foran hende, mens hun stemplede dem med sit eget mærke og satte dem til side til sit eget brug. Hun havde en fornemmelse af, at der forestod en forandring for Nat; for hun havde lyttet efter de dæmpede stemmer, mens den gamle og den unge mand havde siddet og talt sammen til sent ud på

aftenen. Resultatet af samtalen var imidlertid endnu ubekendt; for onkel Daniel havde været ualmindelig tavs denne morgen, og Nat havde holdt sig på sit kammer siden frokost, skønt der rundt omkring var fuldt op af forårsarbejde, der ventede på ham.

Der hvilede en usædvanlig alvor over Ruths ellers så muntre ansigt, og hun sang ikke ved sit arbejde, men lyttede spændt efter de velbekendte trin på den knirkende trappe. Nu hørtes de og standsede et øjeblik i det store køkken, hvor tante Rebekka fo'r om som en huslig hvirvelvind, og Ruth hørte Nat spørge efter hende med en klang i stemmen, der fik hendes hjerte til at banke uroligt.

"Hun er i mælkestuen. Men hvor i al verden skal du hen, dreng? Det må jeg sige, du ser så pyntet og fin ud, at jeg knap kendte dig," svarede den gamle dame og holdt inde med sit arbejde for at stirre på det forbavsende syn af Nat i hans søndagspuds på en hverdag.

"Jeg skal ud at søge min lykke, tante. Ønsker du mig ikke lykke på rejsen?" svarede Nat muntert.

Tante Rebekka havde altid et ordsprog på rede hånd og kunne ikke lade være at benytte denne gunstige lejlighed til at berige den misfornøjede knøs med et par stykker, der passede for ham.

"Jo, barn, jeg ønsker dig den allerbedste lykke; men det er ellers min mening, at "når vi bare holder rok og ten i beredskab, sender Gud os hørren, uden at vi behøver at søge efter den," – "hver vej har sin pøl," og "den, der kigger ind i en sky, kan gerne blive ramt af lynild." Gud velsigne dig, min ven, og husk på, at

"en håndfuld godt levned er lige så meget værd som en hel skæppe lærdom"."

"Ja, det skal jeg nok, tante, og også huske på, at "den, der vil have æg, må finde sig i, at hønen kagler"," svarede Nat og forsvandt, idet han overlod den gamle dame at anvende sin virksomhedstrang og sine ordsprog på brødet, som hun æltede med en kraft, der bragte truget til at gynge som en vugge.

Hvorfor Ruth netop nu begyndte at synge, og hvorfor hun blev så optaget af modelleringen af sine smørklumper, at hun slet ikke syntes at lægge mærke til, at en ung mand viste sig i døren til mælkestuen, er spørgsmål, som enhver kvinde uden vanskelighed vil kunne besvare. Tilskyndet af et af de luner, som de naturligste af hendes køn ofte lader sig lede af, blev hun ved at arbejde og synge, som om ingen ængstelse havde sat hendes rolige hjerte i bevægelse, mens Nat stod og betragtede hende med et blik, der ville have bragt hende til tavshed, hvis hun havde villet se op og møde det.

Årene, der havde gjort meget for Ruth, havde været lige så venlige for Nat; for den skikkelse, der stod og lænede sig til dørstolpen, røbede al den kraft, som et sundt, landligt liv kan give. Men det hoved, der sad på den, var et sådant, som man sjældent ser på en farmers skuldre; for de brune lokker, som efter tidens mode var samlet i nakken med et bånd, var strøget tilbage fra en pande med harmoniske omrids, som hvælvede sig over et par øjne, der lyste af lidenskabeligt sværmeri, et vidnesbyrd om den gave, der er så guddommelig, når man er ung. Munden var så udtryksfuld som nogen kvindes, og læberne var ofte tæt sammensluttede, som om stolthed holdt de vekslende følelser i ave, der beherskede en fyrig og

opadstræbende natur. Kun få kunne læse dette ansigts sprog, men mange følte dets skønhed, der skyldtes noget ædlere end smukke former eller smuk farve, og undrede sig over, hvad hemmeligheden kunne være.

"Må jeg sige dig noget, Ruth?"

"Ja, det må du naturligvis gerne, men lad bare være med at vælte saltkassen eller sætte dig på kærnen."

Nat gjorde ingen af delene, men stod stadig lænet til dørstolpen og betragtede den indtagende skikkelse, han havde for sig, som om han fandt overordentligt behag i den, mens Ruth efter at have kastet et kort blik over skulderen og sendt ham et nik og et smil æltede videre med uformindsket iver.

"Du ved jo, at jeg blev en og tyve år i går?"

"Ja, det er ikke rimeligt, at jeg skulle kunne glemme det, siden jeg var nær ved at sy øjnene ud af hovedet på mig for at lave en fin vest til dig til en erindring."

"Heller ikke, at *jeg* skulle det, for der er ikke mage til den i hele byen, for hver eneste af rosenknopperne er så livagtig, som om den lige var plukket af vor busk derude. Se, jeg har taget den på, ligesom ridderne tog deres harnisk på, når de drog ud for at kæmpe for lykken og deres dames kærlighed."

Mens Nat sagde dette, stak han smilende sine hænder i lommerne på en langskødet vest, der var et mesterværk af den slags syning, som var i brug for et århundrede siden. Ruth så på ham med et blik fuldt af oprigtig beundring både for vesten og dens bærer; men noget i hans sidste ord fyldte hende med en på én gang sød og pinefuld uro, hvorfor hun bekymret spurgte:

"Rejser du bort, Nat?"

"Kun en uge. Onkel har været meget god imod mig og givet mig lov til at se at komme på det rene med, hvilken vej, der er den bedste for mig, eftersom tiden nu er kommet, da jeg må vælge. Jeg rider til Boston i eftermiddag og tager mine digte med mig, for at få nogle lærde herrer til at afgive deres skøn om dem og sige mig, om jeg tager fejl af mig selv eller ikke. Jeg er gået ind på at blive stående ved deres afgørelse, og hvis den falder ud til gunst for mig – og Gud give, at den må det –, giver onkel mig lov til at leve det liv, jeg har sat min hu til, mellem mine bøger og alt, hvad der gør verden herlig. Tænk dig, Ruth, en virkelig digter, der kan synge, når han vil, og ikke mere behøver at grave! Vil du blive glad og stolt, når jeg kommer hjem og fortæller dig, at jeg er det?"

"Ja, det vil jeg rigtignok, hvis det gør dig lykkelig. Og dog –." Hun standsede og så ham alvorligt ind i ansigtet, der nu lyste af det håb og den tro, der er så lyksalig, men så kortvarig.

"Hvad mener du? Tal ud og sig mig alt, hvad du har på hjerte for jeg har i sinde at åbne mit for dig," sagde han i en bydende tone, som man sjældent havde hørt før; han syntes allerede at gøre fordring på den skønne gave, der stiller digteren på lige fod med fyrsten.

Ruth følte denne forandring med en kildrende fornemmelse af stolthed, men dristede sig dog til at antyde muligheden at et ugunstigt udfald, hvad en finere natur ville have gyst tilbage for i et så lykkeligt og forhåbningsfuldt øjeblik som dette.

"Hvis de lærde herrer nu mener, at digtene intet værd har, hvad så?"

Han så et øjeblik på hende, som om han var faldet ned fra skyerne, derpå trak han på skuldrene, som om han atter lagde

den byrde til rette, han for en dag havde befriet sig for, og svarede kækt, skønt der gik en pludselig skygge over hans ansigt:

"Så siger jeg farvel til min drøm og tager igen fat på arbejdet, – så bliver jeg ikke digter, men en mand, der vil gøre sit bedste for at blive et retskaffent menneske. Jeg har lovet onkel at blive stående ved deres afgørelse, og jeg vil holde mit ord."

"Ville du tage dig det meget nær, Nat?" spurgte Ruth med et medlidende blik; for hun læste i hans ansigt, hvor meget ofret ville koste ham.

"Ja, meget nær," svarede han kort; derpå tilføjede han med en betydningsfuld forandring i tone og mine, "med mindre du vil hjælpe mig at bære det. Kæreste Ruth, hvilken vej jeg så kommer til at slå ind på, er det aldrig faldet mig ind at ville vandre den alene. Vil du følge mig? Gud er mit vidne, at jeg ønsker at gøre vejen så jævn og fornøjelig for dig, som en trofast husbond formår."

Nu holdt de travle hænder inde med arbejdet; for Nat greb dem fast i sine, og alt, hvad hendes nedslagne øjne kunne se, var de livlige blomster, hendes nål havde frembragt, og som blev sat i bevægelse af det hjerte, der bankede under dem. Hun rødmede stærkt, og hendes læber skælvede til trods for det skælmske smil, der krusede dem, idet hun halvt ømt, halvt egensindigt svarede:

"Jeg måtte jo være bange for at gifte mig med en digter, hvis de er sådanne besynderlige og fine skabninger, som jeg har hørt sige. Det ville blive ligesom at holde hus for en sommerfugl. Jeg prøvede engang på at sætte en i bur; men den stakkel ødelagde

sine vinger ved at slå imod trådene, og da jeg ville lade den flyve igen, faldt den lige ned og døde mellem roserne derude."

"Men hvis jeg nu ikke bliver nogen digter, men kun en simpel farmer uden anden ærgerrighed end at stå mig godt og gøre min hustru til en lykkelig kone, hvad svarer du så Ruth?" spurgte han med en følelse som den, snerlerne sikkert ville have haft, hvis en kold vind havde blæst hen over dem.

"Dette, kære Nat!" svarede hun, og idet hun slyngede begge sine arme om hans hals, trykkede den oprigtige lille skabning et kys på hans brune kind.

Efter dette var det intet under, om Ruth glemte sit arbejde, ikke ænsede en fræk solstråle, der fik de gule roser, hun havde fået til at blomstre, til at falme, ikke lagde mærke til en påtrængende flues summen eller tænkte på at rose sine hænders gerning, skønt hendes buttede kind modtog indtryk af knapperne i den pragtfulde vest. For Nat var den lille mælkestue pludselig blevet et paradis, for et øjeblik var livet lutter poesi, og intet i den hele vide verden forekom ham umuligt.

"Ruth! Ruth! Katten er faldet i saltetønden, og jeg står her med dejen. For Guds skyld løb straks hen og fisk den op!"

Dette skingrende råb fra tante Rebekka løste fortryllelsen og vækkede dem op af deres salige drøm; for tro mod sit instinkt glemte Ruth bejleren over sine husmoderlige pligter og forsvandt, idet hun lod Nat blive alene tilbage med sin kærlighed og – smørklumperne.

3

Stolt red han til Boston om eftermiddagen, og ti dage efter kom han langsomt ridende hjem igen, fremdeles med det dyrebare

manuskript i sadeltasken.

"Nå, hvordan er det gået dig, min dreng?" spurgte onkel Dan og sendte den unge mand et gennemtrængende blik under de buskede øjenbryn, da han trådte ind i det store køkken, hvor de alle sad sammen efter endt dagværk.

"Ganske som du spåede," svarede Nat med et forsøg på at smile kækt, idet han tog plads ved siden af Ruth på bænken, hvor hun sad og lavede kirsebærfarvede brystsløjfer ved skinnet af et eneste lys.

"Når tosser går ud for at klippe, kommer de selv klippede hjem," mumlede tante Rebekka fra krogen ved skorstenen, hvor hun sad og vandt garn og holdt øje med en eller anden velsmagende ret, der snurrede på kullene.

Nat hørte ikke denne smigrende bemærkning, for han sad og famlede med en lille pakke, hvis æselører, iturevne omslag og skødesløst knyttede bånd tavst fortalte om hans uheld.

"Ja," sagde han hurtigt, som om han var ivrig efter at få noget svært overstået, "jeg viste mine digte til forskellige herrer, som jeg havde sagt, at jeg ville. Den første syntes meget godt om dem og sagde, at de gav gode løfter om noget bedre, men tilføjede, at det ikke var tiden nu for den slags ting, og rådede mig til at lægge dem hen til jeg blev noget ældre. Det var en meget høflig og forekommende mand, og jeg følte mig ham meget forbunden for hans venlige ord. Den anden kritiserede mit arbejde skarpt og viste mig, hvordan jeg skulle rette det; men da han var færdig, syntes jeg, at al poesien var forsvundet af mine stakkels vers, og at der ikke var andet tilbage end velklingende ord, hvorfor jeg takkede ham og gik min vej igen med bedre tanker om mine digte, end da jeg kom. Den tredje

meddelte mig sin mening i al korthed; da han rakte mig min bog tilbage, sagde han kun: "Kast den i ilden.""

"Nej, det var for strengt! Det er meget pæne vers, Nat, skønt de fleste af dem går over min smule forstand," sagde Ruth for at formilde den skuffelse, som hun så knugede hendes elskers sind hårdt.

"I den venlige herres studereværelse fik jeg øje på nogle af verdens store digtere, og mens han læste mine vers, kastede jeg et blik i Milton, Spencer og min egen Shakespeares herlige sonetter. Jeg så, hvad det var, der fattedes mine, skønt nogle af dem klang godt, hvorfor jeg tog mod til mig og pyntede på dem efter disse mestres mønster. Lad mig læse et par for dig, Ruth, mens du binder dine sløjfer."

Med disse ord åbnede Nat ivrig den elskede bog og begyndte at læse ved det dunkle lys af tællepråsen uden at ænse det resignerede udtryk, der kom over Ruths ansigt, lige så lidt som han hørte tante Rebekka mumle, at "en forfængelig hjerne er Djævelens værksted", eller lagde mærke til, at onkel Daniel bredte sit ternede lommetørklæde over sin skaldede isse for at tage sig en lur. Optaget af sin fornøjelige beskæftigelse vedblev den unge digter at oplæse sine mest fuldendte digte med et ansigt, der lyste af salig glæde, indtil han, just som han i den ømmeste tone læste en kærlighedssang, blev standset i sin høje flugt og ublidt bragt ned til jorden igen ved en dæmpet snorken. Han fo'r sammen, holdt inde og så sig omkring som en, der pludselig vækkes op af en lykkelig drøm. Onkel Dan sov sødeligt, og Ruth, der benyttede et af de velpolerede tinfade på køkkenbordet som spejl, var så optaget af at undersøge virkningen af de livlige brystsløjfer, at hun i sin uskyldighed

røbede sin mangel på opmærksomhed ved med en beklagende mine at udbryde:

"Og er det enden?"

"Ja, det er enden," svarede han, lukkede stilfærdigt bogen, som ingen brød sig om at høre, og sad tavs med hænderne for øjnene, for at ingen i dem skulle læse nogen bebrejdelse, indtil onkel Dan, vækket ved ophøret af den melodiøse mumlen, der havde dysset ham i søvn, med venlig ligefremhed spurgte:

"Nå, min dreng, hvad skal det så være, måneskin eller penge? Jeg så gerne, om du bestemte dig lidt snart, for vi er ved at komme i baghånden med vore sager, og hvis du har i sinde at sige dig fra arbejdet, tænker jeg på at fæste en karl."

"Gud bevare os! Ingen mand ved sine fulde fem vil da blive stående ret længe ved skillevejen, når en god gård og en smuk kone venter ham på den ene side, og på den anden ikke andet end poesi og sulteføde!" udbrød tante Rebekka og klaprede lystigt med låget til kasserollen, som om hun ville forøge fristelserne med dem, velsmagende føde kunne yde.

Ruth sagde intet, men så på Nat, og den eneste poetiske følelse, der fandtes i hende, gav hendes øjne glans og bredte sit milde trylleri over hende, til det syntes let at opgive frihed for kærlighed. Løvetandslænken, som barnet slyngede om drengen, havde nu forvandlet sig til en blomsterlænke, men manden så ikke tornene mellem roserne og lod sig atter binde af kvinden; med den ene hånd kastede Nat den elskede bog i ilden og greb med den anden det eneste, der kunne lokke ham til at svigte sin kærlighed til den.

"Jeg bestemmer mig til det, du helst vil have, ikke for den gårds skyld, som du lover mig, men for hendes kærligheds

skyld, som, om Gud vil, engang skal blive dens lykkelige herskerinde."

"Nå, det er fornuftigt talt, og det glæder mig, min dreng. Arbejd nu bare flittigt et år og lad blækket tørre i dit blækhus, så skal vi have så stolt et bryllup, som nogen mand kan ønske sig, – naturligvis under forudsætning af, at Ruth ikke skifter sind," sagde onkel Dan og betragtede velvilligt det unge par gennem en sky af tobaksrøg, mens tante Rebekka skubbede det domfældte manuskript længere ind i gløderne, som om hun var ivrig efter på god gammeldags vis at tilintetgøre dets trolddomskraft ved ild.

Men selv omslynget af Ruths arme sendte Nat et længselsfuldt, kærligt blik efter sin elskede førstefødte på ligbålet; derpå vendte han hurtigt hovedet bort og hviskede til den unge pige:

"Du kan ikke tvivle om, at jeg elsker dig, kæreste, siden jeg for din skyld har opgivet mit livs ærgerrighed. Jeg fortryder det ikke, men hav tålmodighed med mig, til jeg lærer at leve uden mit "måneskin", som I kalder det."

"Solskin er bedre, og det vil jeg skaffe dig, hvis jeg kan. Vær derfor ved godt mod, min hjertens ven, tag fat på arbejdet som en mand, så vil du snart glemme de smukke narrestreger," svarede Ruth med fast tro til den kur, hun foreslog.

"Jeg vil prøve på det," sagde han.

Og Pegasus foldede sine vinger sammen, bøjede sin nakke under åget og gav sig til at trække ploven.

Nat prøvede mandigt på det og arbejdede tidligt og silde med en iver, der frydede onkel Dan, fik tante Rebekka til at sætte sig i bevægelse for at få sit fineste lærred bleget til brudeudstyret og

bibragte Ruth den tro, at han allerede havde glemt de "smukke narrestreger"; for pennen lå ørkesløs, al sin fritid helligede han hende og afhandlede husholdningssager med hende, tilsyneladende med lige så stor interesse som hun selv. Hele sommeren igennem sled han i det, som om alle hans tanker drejede sig om høsten; hele vinteren fældede han træer og passede kvæget, som om han intet højere håb havde end at sælge så mange favne brænde som muligt, og lægge kalve til, der kunne finde fine købere på markedet.

Efter det ydre at dømme var han en lovende ung farmer med en lys fremtid og en fortræffelig hustru i vente; men inderst i hans hjerte brændte der endnu en gnist af den guddommelige ild, der ikke lod sig slukke af pligt, kærlighed eller tid. Den ånd, der skabte lys i Miltons mørke, gik ved siden af Burns, når han pløjede, og hævede Shakespeare højere end den kongelige jomfrus hånd, sang for Nat i granernes sagte susen, når han arbejdede i skoven om vinteren, smilede til ham fra hver en tusindfryd, hans le om sommeren mejede om ude på marken, og trøstede ham med skønnere fremtidssyner, end nogen munter Ruth kunne male. Den ville ikke forlade ham, og han indså for sent, at den var betingelsen for hans liv, en gave, der ikke kunne gives tilbage, en velsignelse, der var blevet forvandlet til en forbandelse; for vel havde han brændt den lille bog; men fra dens aske hævede sig en flamme, der fortærede ham, da den ikke kunne få luft. Selv den kærlighed, han havde bragt et større offer for, end han vidste af, syntes bleg og fattig ved siden af den mere ophøjede dejlighed, der spredte sit gryende skær for ham under den lidenskabelige kamp og hurtigt modnede ham til mand i hjerte og sjæl; og når han

havde skulket for at lege i den fortryllede verden, indbildningskraften åbner for sine begavede børn, og vendte tilbage fra den, forekom det liv, der lå for ham, meget trist og goldt.

Ruth havde en ubestemt fornemmelse af denne stumme fortvivlelse hos ham, skimtede skyggen af den i hans øjne, der undertiden havde et tungsindigt udtryk, og havde en forestilling om, at hun var i færd med at slippe taget på den hånd, der arbejdede så troligt for hende; den blev så mager og hed af den indvortes feber, som ingen urt i hele hendes have kunne lindre. Hun forsøgte forgæves at hæve sig op i højde med ham; den travle spurv kunne ikke følge den opadstræbende lærke, der sang ved Himmelens port; den kunne kun kvidre sin lille sang og bygge sin rede uden tanke for noget højere end et strå, en orm og den mage, den ventede.

Nat talte aldrig om fortiden, og Ruth turde ikke berøre den; for lidt efter lidt fik hun en følelse af, at han bittert fortrød, hvad han havde gjort, skønt han var alt for ædelmodig til at ytre et bebrejdende eller klagende ord.

"Jeg skal erstatte ham det, når vi er blevet gift, og han vil lære at elske dette sted, når han selv får små drenge og piger at arbejde for," sagde hun ofte, når hun så sin tilkommende husbond efter endt dagværk sidde imellem dem og med en slags rørende tålmodighed lytte til deres sladren eller, idet han undskyldte sig med træthed, som ikke behøvede at være forstillelse, ligge på den gamle bænk, hensunken i tanker, der bragte hans ansigt til at lyse, som om han samtalede med engle.

Således gik året til ende, og det blev atter maj. Onkel Dan var vel tilfreds, tante Rebekkas forberedelser var tilendebragt, og

Ruth havde ikke "skiftet sind".

"Nu kan du bestemme brylluppet, så snart du vil, min pige, og jeg skal sørge for, at det bliver et lystigt bryllup," sagde den gamle mand en aften ved solnedgang, da han kom ind fra arbejdet, efter at Ruth havde blæst i hornet fra bislaget.

"Det må Nat bestemme. Hvor er han, onkel?" spurgte den unge pige og spejdede ud over det stille landskab, som foråret havde kastet sit fine, grønne skær ud over.

"Nede på engen at pløje. Det er et sejt stykke, og han vil først komme sent hjem, tænker jeg; for han tog et langt middagshvil, og jeg lod ham høre for det, så jeg tør nok sige, at han ikke vil røre en bid mad, før han har pløjet den sidste fure," svarede onkel Dan og traskede af sted for at vaske sine hænder ved vandtruget.

"Nej, onkel, det er hans fødselsdag i dag, og han havde sandelig lov til at tage sig et lille hvil, for han arbejder som en slave for at behage os, skønt han langt fra er rask, tror jeg," sagde Ruth og skyndte sig ind uden at vente på svar, fyldte en kande med most og trippede af sted for at hente sin kæreste, idet hun sang, alt imens hun gik, for Nat holdt så meget af at høre hende synge.

Ned ad stien hen imod floden vandrede den glade sangerinde og tænkte imens på, med hvilke kærlige ord hun skulle overbringe den gamle mands budskab. Men sangen døde pludselig på hendes læber, og de smilende øjne blev alvorlige; for da hun var kommet forbi piletræerne, så hun de tålmodige okser stå alene på marken.

"Nat søger efter violer til mig," tænkte hun med glad hjertebanken; for hun var skinsyg på en usynlig rivalinde og

satte pris på ethvert troskabstegn, hendes elsker gav hende.

Men da hun kom nærmere, formørkedes hendes pande; for Nat lå ved bredden af floden og havde øjensynlig fuldstændig glemt skænd, aftensmad og kæreste. Nej, ikke den sidste; for en lille buket violer lå ved siden af et stykke papir, på hvilket han syntes i færd med at skrive en sang eller sonet, der skulle ledsage gaven.

Ved dette syn opklaredes den unge piges åsyn atter, idet hun lydløst listede sig over græsset for at kigge over hans skulder og gøre ham en mild bebrejdelse for hans uforsigtighed og tøven.

Ak stakkels Ruth! Et eneste blik på det rolige ansigt, der hvilede på hans arm, fortalte hende, at denne fødselsdag var Nats sidste; for violerne var ikke så blege som den kind, der rørte ved dem, de kraftesløse fingre havde ikke kunnet holde på blyanten, og dødens hånd havde skrevet "Ende" både på livet og sangen. Hun brast i bitter gråd og tog det trætte hoved i sine arme, angst for, at hun var kommet for sent til at sige farvel. Men de øjne, der åbnede sig, var så rolige, og om de læber, der svarede hende, var der sådant et lykkeligt smil, at hun følte, at tårer ville forstyrre hans fred, og dæmpede sin hulken for at lytte til de afbrudte ord, han hviskede med et smil, der blev lyst, da det vendte sig fra den store mark, hvor hans sidste strenge dagværk lå tilendebragt, til den sagte glidende flod, hvis vuggesang lullede ham i søvn.

"Fortæl onkel, at jeg ikke holdt op, før arbejdet var færdigt, og heller ikke brød mit løfte, for året er omme nu, og det var så dejligt at skrive igen, at jeg helt glemte at gå hjem, til det var for silde."

"Oh nej, Nat, ikke for silde! Du skal ikke arbejde mere, men komme til at skrive altid og ingen sorger have. Vi har været for hårde imod dig, og du har været for tålmodig over for vor blindhed. Min egen hjertens ven, tilgiv os, og følg med hjem for at leve et lykkeligere år, end det sidste har været," udbrød Ruth og forsøgte med angerfuld ømhed at holde den æteriske ånd tilbage, der var i færd med at glide bort for hende ligesom sommerfuglen, der døde mellem roserne med brudte vinger.

Men Nat nærede intet ønske om at blive; for han var virkelig i færd med at gå hjem for aldrig at føle sult, tørst eller træthed mere, for at finde en kærlighed, Ruth ikke kunne give ham, og for at ombytte jordens prosa med himlens udødelige poesi. Endnu dvælede han på tærsklen for at se sig tilbage og hviske mildt: "Det er bedst således, du kære. Der var ingen plads for mig her, og jeg led af hjemve efter mine egne venner og mit eget land. Nu vil jeg finde dem og er fuldstændig tilfreds. Glem mig og bliv lykkelig; eller mindes mig kun i forårstiden, når verden er dejligst, og min fødselsdag kommer. Se, dette er alt, hvad jeg havde at give dig; men mit hjerte var i det."

Han forsøgte at tage den ufuldendte sang og række hende den; men den flagrede ned på hans bryst, efterfulgt af violerne, der lå der uden at bevæges af noget åndedrag; for med de sidste ord bredte en skygge, mørkere end den, tusmørket kastede over markerne, sig over det ansigt, der hvilede ved Ruths bryst, og al aftenhimlens pragt kunne kun give det en rørende fred, mens digteren lå og sov ved flodens bred.

Han ligger der endnu, siger sagnet, under den lille grønne høj, hvor violerne blomstrer tidligst, hvor de gamle piletræer kaster deres gyldne dusk om foråret, og solsortene fylder luften

med deres melodiske sang. Ingen af hans sange levede efter ham, der er intet spor tilbage af ham undtagen den navnløse grav, og kun få hørte nogen sinde noget om ham, der kom og gik ligesom sneen, hvorefter de gav ham navn. Og dog er det, som om hans blide ånd endnu færdedes på de solbeskinnede enge, endnu lyttede til den fortryllede flod og meddelte de steder, der engang kendte ham, en hemmelighedsfuld tillokkelse; for fremmede føler sig blidt tiltrukket af det rolige landskab, elskende søger til disse ensomme steder for at fortælle den historie, der altid bliver ved at være ny, og digtere drømmer ved bredden af den skyggefulde strøm og hører, som han hørte det, et kald til at leve det liv, der hæver dem højest ved urokkelig troskab mod den gave, der sendes dem fra Himlen.

Uafhængighed

En hundredårs kærlighedshistorie.

1. Miss Dolly

"Det var da et kedeligt gammelt sted! Nu er jeg vis på, at jeg kommer til at spilde en halv time med at høre på hundredårs præk, før jeg får, hvad jeg ønsker! Det hele er noget kedsommeligt noget, men brød må jeg have, så det er lige så godt at gå på," sagde en ung mand med en resigneret mine og slog et slag med den rustne dørhammer.

"Det var ellers en net gammel tingest; den kan måske bruges, så det er bedst, jeg fører den til bogs," vedblev den fremmede, og idet han rev en skitsebog frem, tog han i hast en tegning af grifhovedet på dørhammeren.

"De er nok stokdøve; jeg kommer til at prøve nok en gang," sagde kunstneren, og efter at have stukket sin tegning i lommen, frembragte han et kraftigt: rat, tat, tat, der gav genlyd i hele huset.

I den overilede formodning, at beboerne af det gamle hus var i besiddelse af en forholdsmæssig alder, lagde han sit ansigt i alvorlige folder, da han hørte fodtrin nærme sig, og beredte sig på at fremføre den anmodning, for hvis skyld han var rejst mange mil, med al skyldig respekt. Døren blev lukket op med uventet hurtighed; men de velvalgte ord blev siddende i halsen på den unge mand, og den forandring, der foregik med hans mine, var komisk pludselig; for i stedet for en gammel kone viste der sig en blomstrende ung pige på tærsklen med et

skælmsk udtryk i det fortryllende ansigt, der kun gjorde det endnu mere fortryllende.

"Hvad ønsker De, sir?" lød det fra de friske læber, der uvilkårligt opgav ethvert forsøg på at se strenge ud, mens der viste sig et lystigt glimt i de nøddebrune øjne, der hvilede på den unge mands tækkelige, men forvirrede ansigt.

"Om forladelse, fordi jeg gjorde sådan et spektakel. Jeg ønskede blot at forhøre mig, om den berømte stol, Washington sad i på sit besøg her i byen, findes her," svarede den fremmede og rev hatten af med en helt anden art af respekt end den, han havde haft til hensigt at vise, og med en fornemmelse, som om han havde modtaget et stød af en ny og behagelig slags elektricitet.

"Ja," svarede den unge pige og begyndte at lukke døren i igen, som om hun vidste, hvilket spørgsmål, der ville følge efter.

"Kunne jeg ikke få lov til at tage en skitse af den til "*Den Ugentlige Portefeuille*"? Alle sådanne relikvier har så stor interesse i år, at vi fordrister os til at bede om mange af den slags gunstbevisninger, og denne stol er en så berømt genstand, at De uden tvivl ofte er blevet ulejliget med lignende anmodninger," vedblev kunstneren i den overtalende tone, man taler i, når man er vant til at bane sig vej over alt.

"Dette er femte gang i denne uge," svarede den unge pige alvorligt, skønt hendes læber stadig kæmpede for ikke at smile.

"Det er unægtelig overordentlig venligt af Dem at tage imod os; men efterspørgslen fra publikums side er netop i øjeblikket umådelig, og vi adlyder kun ordre, ved De nok," begyndte den femte påtrængende person i det inderlige håb, at de fire andre var blevet afvist.

"Ja, men mrs. Hill tager aldrig imod kunstnere eller reportere," lød det forekommende svar, der bragte ham til at standse, just som han var i færd med omhyggeligt at aftørre sine fødder på dørmåtten.

"Aldrig?" spurgte han med et forskrækket udtryk, der pludselig forvandledes til et tilfredst.

"Aldrig," svarede den unge pige som et sødt tonende ekko.

"Så har de andre altså ikke haft held med sig, og det gør den gamle tingest dobbelt værdifuld. Hvis jeg kunne få mrs. Hill i tale et øjeblik, tvivler jeg ikke om, at hun ville tillade mig at tage en skitse af stolen."

"Hun er ikke hjemme."

"Så meget desto bedre, for når jeg fortæller Dem, at jeg er rejst fjorten mil for at samle antikviteter her i byen, er jeg vis på, at De ikke vil have hjerte til at lade mig gå igen uden perlen i den hele samling," svarede kunstneren uden i mindste måde at lade sig forknytte; for hans hurtige blik bemærkede et trodsigt udtryk i den unge piges åbne ansigt, der bibragte ham en formodning om, at der havde været en kurre på tråden mellem husfruen og tjenestepigen, hvis de ellers stod i det forhold til hinanden. Hans formodning blev til vished, da den unge pige med en bestemt mine åbnede døren på vid gab og kort sagde:

"Vær så god at komme indenfor; hun kommer ikke hjem i den første time."

"Hvilken lille skønhed!" tænkte den unge mand, idet han beundrede hendes kvikke væsen og følte, at det kedelige gamle sted gemte uventede skatte, mens han fulgte hende ind i det rum, hvor man fortalte, at hans lands allestedsnærværende

fader havde tørret sine ærværdige støvler og drukket et krus most for hundrede år siden.

Det så ud, som om mange af det gamle bohaves ånder, der havde været benyttet på den tid, var kommet tilbage for at fejre hundredårsdagen for hin interessante begivenhed; for det eneste nymodens i det lille rum var den unge pige og hendes gæst, der stirrede omkring sig på de høje bukke foran ildstedet, de skinnende messinglysestager oven over det, en rok på den ene side og et køkkenbord på den anden, besat med tallerkener og fade af tin og gammelt porcelæn, mens der hang nogle gammeldags klædningsstykker over den bænk, der stod i nærheden.

"Gud bevare os, hvilket prægtigt gammelt sted!" udbrød han, idet han opfattede det hele med en kunstners skarpe blik. "Jeg er til mode, som om jeg var sat hundrede år tilbage i tiden, og generalen gerne kunne træde ind, hvad øjeblik det skulle være."

"Det er den stol, han sad i, og der står det krus, han drak af," svarede den unge pige og udpegede de hellige genstande med en ærbødig mine, der advarede gæsten om, at han måtte behandle de gamle, ærværdige relikvier med skyldig respekt.

Derpå skyndte han sig i følelsen af, at dette var en ualmindelig begunstigelse af lykken, at gøre det mest mulige ud af den ved øjeblikkelig at tage fat på arbejdet, og idet han satte sig ned og spidsede sine blyanter, sagde han:

"Her er sådan en mængde skatte, at jeg ikke ved, hvad jeg skal begynde med. Jeg håber, at jeg ikke vil være Dem alt for meget i vejen."

"Oh, nej! Hvis De ikke har noget imod, at jeg fortsætter mit arbejde, for jeg kan ikke så godt forlade det. Alle disse ting skal

sendes bort i morgen, det er derfor her ser så uordentligt ud," svarede den unge pige og gav sig til at polere en messinglysebakke.

"Hvilken rigdom!" tænkte kunstneren med et tilfreds suk og tog ivrigt fat på sit arbejde, vidunderlig inspireret af de maleriske omgivelser.

Udenfor gjorde den mørke vinterhimmel det uhyggeligt, og en kold vind sukkede gennem de bladløse elmetræer; men indenfor oplystes det lille rum helt af den røde ild, der skinnede i de blanke messingsager, glimtede i det anløbne sølv på de besynderlige klædningsstykker, der hang over bænken, og varmede kunstnerens travle hånd, som om den gerne ville hjælpe ham med hans arbejde. Men det var som om de lystige flammer med særlig forkærlighed lod deres skin spille om deres lille herskerinde, idet de farvede hendes indtagende ansigt med en mildere rødme, kastede guldglans over hendes brune hår og kiggede under de lange øjenhår ind i de sænkede øjne, der kiggede tilbage igen med et halvt skælmsk, halvt undseligt blik, mens de tildelte det blå forklæde, der sluttede sig tæt om det smækre liv, som om det var sin fordel bevidst, en ejendommelig ynde og lod de små fordybninger træde frem i de bare arme, som arbejdede så muntert, at ikke engang flere menneskealdres spanskgrønt kunne modstå deres energiske bestræbelser.

"Hvem kan denne smukke Priscilla dog være? Jeg må få hende til at snakke og se at komme efter det. Jeg får aldrig øjnene rigtige, hvis hun ikke ser op," tænkte kunstneren, der i stedet for at hellige den historiske stol sin opmærksomhed var nedrig nok til at tage et billede af den unge pige, hvis ungdom og skønhed vidunderligt fremhævedes ved de antikke omgivelser.

"Mrs. Hill er en rig kone, hvis alle disse skatte har en historie; og selv om de ikke har det, ville de indbringe en smuk sum, for nu om stunder er man gal efter den slags ting, og jo ældre de er, desto bedre," sagde han i en indladende tone, idet han gav sig mine af at studere den venstre arm på den berømte stol.

"Hun har ikke lov til at sælge dem; de tilhørte nemlig den første mrs. Hill, der var en Quincy og havde ret til at være stolt af dem. Den nuværende mrs. Hill forstår ikke i mindste måde at sætte pris på dem; men *hun* var en Smith, så *hendes* familierelikvier er ikke noget at prale af," svarede den unge pige og brugte sit stykke vaskeskind, som om hele den Smithske race burde gnides ud af tilværelsen.

"Og hun vil virkelig sælge alle disse smukke gamle sager?" spurgte kunstneren med en forretningsmands blik.

"Nej, det vil hun dog ikke! De tilhører den – den første mrs. Hills datter, der er opkaldt efter hende og hedder Dorothea Quincy," begyndte den unge pige heftigt, men tog sig i det og endte meget roligt, idet hun pludselig vendte hovedet bort.

"Et smukt navn, og jeg tænker ikke, hun vil have synderlig hast med at få det forandret," sagde kunstneren og tænkte på, at det måske var miss Dorothea Quincy han havde for sig.

"Det har hun ikke meget håb om, den stakkel," sagde den unge pige med en hovedrysten, der bragte adskillige brune lokker til at falde ud af det net, der forsøgte at holde en oprørsk mængde af dem i skranker.

"Ah, jeg forstår, en gammel jomfru?" sagde den unge mand og tog nu atter fat på sit arbejde med betydelig svækket interesse for samtalens genstand.

De klare øjne så hurtigt op, og da de sænkede sig igen, kastede lysebakken et muntert glimt tilbage, idet deres ejerinde alvorlig svarede:

"Ja, en gammel jomfru."

"Hører hun til den elskværdige slags?"

"Ak, Gud, nej! Hun er meget heftig af sind og har en skarp tunge; men hun har også mange prøvelser, hvad jeg tilfældigvis ved."

"Det gør mig ondt for hende. Jeg bilder mig ind, al det virkelig er en prøvelse at være en gammel jomfru, så vi burde være overbærende mod de gamle damer. Grunden til, at jeg spurgte Dem, var, at jeg tænkte, jeg måske kunne formå miss Dolly til at overlade mig nogle af sine relikvier. Tror De hun ville det?" spurgte han, idet han holdt sin skitse ud i arms længde fra sig og betragtede den med hovedet på den ene side.

"Det er jeg aldeles vis på, hun ikke vil, for disse gamle sager er alt, hvad hun har i verden, og hendes hjerte hænger ved dem. Folk har tit lét ad hende for det; men nu er de glade for at have hende og hendes "ragelse", som de kaldte dem. Smitherne opsnuser alt, hvad de kan finde af den slags, selv fattige slægtninge. Alle disse ting skal til en basar i morgen, og miss Dolly følger med."

"Som en af relikvierne?" spurgte kunstneren med et blik til en grøn hætte og et blommefarvet vatteret skørt, der lå på bænken.

"Ja, netop," lo den unge pige og tilføjede med et anstrøg af bitterhed i stemmen: "Den stakkels miss Dolly har aldrig før modtaget nogen indbydelse, og jeg er bange for, at det er tåbeligt af hende at tage imod den nu, da man kun ønsker

hendes nærværelse for at fremvise de gamle sager og skaffe Smitherne noget at prale af."

"De holder af den gamle dame til trods for hendes heftighed, ser jeg."

"Hun er den eneste ven, jeg nogensinde har haft," svarede den unge pige og bøjede sig over bakken som for at skjule et anfald af bevægelse.

"Jeg kommer formodentlig til at besøge den basar for vort blads skyld, og i så tilfælde vil jeg ganske vist gøre miss Dolly min opvartning. Hvorfor ikke? Er hun så skrækindjagende?" spurgte han hurtigt, da den unge dame så op med en komisk blanding af munterhed og ondskabsfuldhed i sit ansigt.

"Ja, meget," svarede hun og trak øjenbrynene og læberne i vejret.

"De tror nok, jeg ikke vil have mod til at give mig i lag med den pirrelige pebermø? Jeg har endnu aldrig set den kvinde, jeg var bange for, og for den sags skyld heller ikke den mand, så jeg giver Dem mit ord på, at jeg ikke blot skal tale til miss Dolly, men også vinde hendes gamle hjerte ved min beundring for hende og hendes nedarvede skatte," sagde kunstneren, idet han modtog den udfordring, han læste i de smilende øjne.

"Vi vil få det at se, for jeg følger med hende. Jeg spinder på rokken, hvad der morer mig meget," sagde den unge pige, der klogeligt forandrede emnet for samtalen, skønt hun åbenbart fandt fornøjelse i den.

"Det har jeg aldrig set. Kunne De ikke give mig en forestilling om, hvordan det går til, hvis det ikke er for ubeskeden en bøn?" bad kunstneren i sin mest overtalende tone; for hvad grunden

nu end var, forekom dette ham at ville være ulige interessantere end at studere gamle møbler.

Med elskværdig forekommenhed skyndte den unge pige sig at sætte det store hjul i gang og trak behændigt hørren fra rokkehovedet, idet hun hurtigt lod foden gå op og ned og snoede og tvandt med en lethed og ynde, der overbeviste den beundrende tilskuer om, at en spinderok var det bedste, der endnu var opfundet, til at fremvise en rund arm, en nydelig fod, en smuk figur og et fortryllende ansigt.

Denne hans anskuelse røbede sig så tydeligt i hans ansigt, at den unge piges kinder farvedes af en stærkere rødme, da hun kastede et blik tilbage over skulderen for at se, hvad han syntes om det; hun slap tråden, mens hjulet endnu snurrede rundt, og gik tilbage til sit arbejde igen uden at sige et ord.

"Mange tak skal De have, det er smukt! Jeg begriber ikke, hvordan i al verden De bærer Dem ad med det," mumlede den unge mand, der lod som om han undersøgte hjulet, mens det snurrede rundt i hans eget hoved; for det blik, den unge pige havde sendt ham, havde uden hendes vidende anrettet stor forstyrrelse.

Et stort, rundt ur bag døren slog elleve og kaldte den dovne kunstner tilbage til hans arbejde; han indtog igen sin plads og tegnede videre i tavshed, indtil stolen var færdig; derefter vendte han bladet og så sig om efter nok en god fangst.

"Det er et temmelig varmt stykke arbejde," sagde han smilende, idet han strøg håret tilbage fra panden og flyttede sin stol længere bort fra ildstedet.

"Jeg skal sige Dem, hvorfor her er så varmt; jeg har været ved at lave gammeldags bagværk til basaren, og dette her skal

derhen for at vise, hvad jeg formår."

Med disse ord åbnede den unge pige døren til en rummelig ovn og fremviste med husmoderlig stolthed en lang række brune brød, så runde som kanonkugler, nogle lerkar, der ledede tanken hen på ristede bønner og majsbudding, og nær ved døren en pande med nogle højst indbydende krydrede kager, der duftede lifligt. Disse sidste tog hun ud og satte dem på bordet, idet hun efter en omhyggelig undersøgelse af ovnens indhold vendte sig om med et ansigt, der blussede som en rose.

"Et fortryllende syn!" udbrød kunstneren med blikket rettet på den smukke bagerjomfru, mens hendes hvilede på hendes værk.

"De skal smage dem, for de er lavet efter en meget gammel opskrift og kaldes "kys"," sagde hun naivt og satte dem frem på en stor bakke, mens der spillede et smil om hendes mund.

"Det var da et mageløst navn! De vil blive solgt hurtigere, end De kan lave dem. Men det forekommer mig, at De har alt arbejdet og miss Dolly hele æren," tilføjede hendes yderst skønsomme gæst, idet han betvang en øjeblikkelig tilskyndelse til på stedet at omfavne miss Dollys blomstrende tjenestepige.

Hun syntes at føle den truende fare og sagde hastigt: "De må have noget most at få kagen til at glide ned med; det hører sig til, ved De nok," hvorpå hun skyndsomst trippede bort.

"Jeg begynder på ære at føle mig ligesom prinsen i eventyret på dette stille sted, hvor alting synes at have sovet i hundrede år. Den lille skønhed burde også have sovet og givet mig lejlighed til at vække sig. Hun er for resten vist snarere en Askepot end en prinsesse og har et strengt liv med miss Dolly og den anden mrs. Hill. Jeg gad vidst, hvem der skal være den

lykkelige, der løser trolddommen og befrier hende," sagde den unge mand og gav sig til at gå frem og tilbage i køkkenet, mens han sagte nynnede en gammel elskovsvise, indtil lyden af lette trin bragte ham til at fare hen i en stol, idet han, pludselig dalede ned fra sin poetiske flugt, sagde til sig selv: "Gud velsigne hendes lille hjerte, jeg vil drikke hendes most, om den er så sur som eddike."

Ind kom den unge pige med et krus på en præsenterbakke, og idet hun lagde adskillige "kys" ved siden af, bød hun ham denne simple frokost med et kniks og et smil, der ville have gjort selv flæsk og bønner til en herreret.

"De sidder i generalens stol og her er det krus, han drak af, så nu kan De drikke hans skål, hvis De har lyst."

"Jeg vil hellere drikke hendes, der har lavet "kyssene"," sagde kunstneren, idet han rejste sig og gjorde det uden i sit galanteri at tænke på de mulige følger.

Men mosten var fortræffelig, og idet han igen sank ned i den udødelige stol, gav han sig med ungdommelig appetit i færd med sin frokost, mens den unge pige gav sig til at lægge de klædningsstykker sammen, der hang på bænken for at udluftes, og lægge dem i en kiste, der stod i nærheden, den ene uden at ane, at han nød en langt stærkere drik end æblemost, den anden lige så uvidende om, at hun, da hun den næste dag drejede det store rokkehjul rundt, havde begyndt at spinde en tråd af guld i stedet for af hør.

En stund herskede der en veltalende tavshed, og en solstråle, der kastedes tilbage fra sølvkruset, faldt på det skinnede hoved, der bøjede sig over kisten, som for at forgylde den første side af den roman, der er lige så frisk og fornøjelig den dag i dag, som

da den statelige George bejlede til sin elskede Martha. Denne behagelige stilhed blev pludselig afbrudt ved, at en dør heftigt blev lukket op, og en skingrende stemme råbte:

"Er det ikke pakket ind endnu? Jeg vil ikke et øjeblik længere have det skrammel liggende og flyde omkring" – her holdt stemmen pludselig inde, og den fremmede fik tid til at se et vissent, gult ansigt, indesluttet af en omfangsrig kyse, stirre skarpt på sig, før det forsvandt med et udbrud af umiskendeligt mishag.

"Miss Dolly synes, som De ser, at være mere bange for mig, end jeg er for hende," begyndte den unge mand, der i høj grad morede sig over fjendens tilbagetog; for som sådan betragtede han enhver, der måtte forstyrre denne behagelige tête-a-tête.

"Hun er bare gået for at tage sin kappe på, og når hun kommer tilbage, kan De gøre – mrs. Hill Deres opvartning," sagde den unge pige og så over kistelåget med spillende øjne.

"Så er det nok det bedste, jeg forsvinder, siden der ikke tilstedes reportere og kunstnere adgang til disse enemærker," udbrød den fremmede og rejste sig med større hast end værdighed.

"Hvorfor sådan et hastværk? Hun er kun en kvinde, og De er jo ikke bange, ved De nok."

"Jeg er bange for, at De skal få skænd," begyndte kunstneren, idet han stak sin skitsebog i lommen og greb sin hat.

"Det er jeg vant til," svarede den unge pige, der øjensynlig følte en ondskabsfuld tilfredsstillelse ved hans nederlag.

Men de skarpe, sorte øjne og den skingrende stemme havde fuldstændig forstyrret den liflige drøm; og mrs. Hill med en vældig kyse var nok for hans nerver, uden at hun behøvede at

vise sig nok en gang med en af de skrækindjagende kapper, som sådanne damer ynder.

"Det kunne ikke falde mig ind at gengælde Deres venlighed ved at falde Dem længere til besvær, nu da jeg har fået min skitse. Tusind tak! God morgen," sagde den forskrækkede mand og var, eftersom han søgte en udgang gennem den første dør, han traf på, i færd med at dumpe ind i spisekammeret, da den unge pige fik ham standset i hans flugt og viste ham ud gennem den lange forstue.

På trappen trak han vejret igen, tolkede på ny sin taknemmelighed i varme ord og rakte hende et kort, som han tog frem, som om han gerne ville efterlade et tegn, der skulle forebygge, at han blev glemt i det mindste af én person.

"John Hancock Harris," stod der på kortet, og idet den unge pige så op fra det med et blik, der røbede pludselig interesse, udbrød hun uvilkårligt:

"Hvad, så må De være i slægt med –"

"Nej, det gør mig ondt at måtte sige, at jeg ikke er i slægt med den berømte guvernør, men kun opkaldt efter ham for at gøre min fader til behag. Jeg har altid hidtil ladet mig nøje med et beskedent fornavn; men i år gør alle, hvad de formår, for at komme i forbindelse med fortiden, og derfor er jeg også blevet stolt af mit mellemste navn og finder det så vel fordelagtigt som pynteligt," skyndte den artige unge mand sig at forklare, skønt han netop i dette øjeblik gerne ville have kunnet gøre fordring på slægtskab med hvert eneste medlem af Kontinentalkongressen.

"Jeg håber, at De vil vise Dem det værdig," svarede den unge pige med en lille nejning, som om hun hilste manden for hans

navns skyld.

"Jeg bestræber mig for det," sagde han alvorlig og tilføjede med sit vindende smil: "Tør jeg spørge, i hvis gæld jeg står for dette meget indbringende og behagelige besøg?"

Øjeblikkelig forsvandt den indtagende alvor, og hvert eneste træk i den unge piges smukke ansigt lyste af ondskabsfuldt skælmeri, idet hun venligt svarede:

"Miss Dollys – god morgen!" hvorpå hun lukkede døren og lod ham blive stående og stirre forvirret på griflen på dørhammeren, der syntes at stirre på ham igen med et spottende grin.

2. Et støvgran og en gnist

På en af de få snevejrsdage i den mærkværdigt milde vinter 1876 faldt sneen jævnt og roligt, iagttaget med noget lad interesse af passagererne i et jernbanetog. Udenfor var det koldt og vinterligt nok; men indenfor var der så hedt som i en bagerovn; for med den sædvanlige amerikanske ringeagt for helbredet var der en buldrende ild i kakkelovnen, mens alle ventiler var lukket, og kun en eneste passager havde sit vindue åbent.

Denne hensynsløse person var genstand for mange advarende eller bebrejdende blikke af gigtsvage gamle herrer eller ømtålelige kvinder, der levede som drivhusplanter. Men den stærke og sunde unge mand sad begravet i sine aviser, lige ligegyldig for disse udtryksfulde blikke og for den friske vind, der nu og da blæste nogle snejokker ind, som smeltede på hans skuldre, hår eller skæg.

Hvis hans ansigt ikke havde været skjult af det store blad, han holdt foran det, kunne en iagttager med interesse have

bemærket de vekslende udtryk af fornøjelse, ringeagt, harme og væmmelse, der viste sig i det, efterhånden som han læste; det var nemlig et meget udtryksfuldt ansigt og endnu for ungt til at have anlagt den maske, mændene så tidligt lærer at bære. Han var åbenbart et af de stærke, livsglade, sympatetiske unge mennesker, der vinder venner overalt af den simple grund, at de er så fulde af mod og velvilje, at det er umuligt at modstå dem. Dette havde allerede vist sig; for på denne korte rejse havde tre gamle damer på en eller anden måde stillet krav til hans tjenstvillighed, en undselig lille pige havde en halv time siddet på hans skød og givet ham et kys til afsked, og en støjende irsk unge var til hans naboers store morskab og tilfredshed blevet bestukket til at forholde sig rolig ved de forskellige lokkemidler, han havde hittit på.

I øjeblikket så han imidlertid temmelig bister ud, hans øjenbryn trak sig sammen, alt som han læste, og til sidst sparkede han sin avis ind under sædet med et udtryk, der viste, at han var i besiddelse af lige så megen energi som velvilje og ingen smag havde for de sørgelige beretninger om skandaler, uhæderlighed og tåbelighed, det amerikanske publikum hver dag bliver opvartet med.

"På min ære, hvis det hiver ved at gå sådan ret meget længere, bliver landet ikke til at leve i for et anstændigt menneske," sagde han til sig selv, idet han trak en mundfuld frisk luft og derpå lod sine øjne vandre om fra det ene til det andet af sine medrejsendes ansigter, som om han tænkte på, hvem af de højst respektable gentlemen omkring ham der vel næste gang ville vække verdens forbavselse ved en eller anden forbrydelse. Selv kvinderne undgik ikke denne forsken af de

gennemtrængende blå øjne, der imidlertid fik et mildere udtryk, efterhånden som de gik fra den ene mulige Dalila til den anden; for John Harris havde endnu ikke mistet sin ærbødighed for kvindekønnet.

Pludselig standsede hans omvandrende blik, et udtryk af genkendelse opklarede hele hans ansigt, og et uvilkårligt "Halløj!" svævede på hans læber i stedet for det romantiske: "Ha, det er hende!" som romanheltene antages at hilse den elskedes tilsynekomst med.

Den genstand, der frembragte en så hurtig og glædelig forandring i den unge mands stemning og væsen, var en ung piges ansigt, der sås i profil nogle bænke længere fremme. En beskeden lille hat med nogle vajende fjer hvilede tungt på en masse bølgende hår, der ikke var ødelagt ved noget moderne påfund, men samlet i en slags løs fletning, hvorfra nogle oprørske lokker hist og her løsrev sig for at røre ved hendes hvide hals eller kaste skygge over hendes tindinger. En enkelt særligt indtagende lille lok snoede sig om hendes øre og syntes at tilhviske hende en eller anden behagelig hemmelighed; for nu og da viste der sig et smil på den blomstrende kind og om de friske læber, og hendes blik var drømmende og tankefuldt. Der lå en bog i hendes skød; men hun lod til at finde sine egne tanker interessantere og sad og iagttog de faldende sneflokke, hensunken i et af disse liflige drømmerier, som unge piger ynder så meget, fuldstændig uvidende om den beundring, hun vakte hos sine naboer, og om det ufravendte blik, den unge mand bagved fæstede på hende.

"Det er miss Dolly, så sandt jeg lever!" sagde han til sig selv, idet han pludselig glemte sit fædrelands synder og slet ikke

fandt det umuligt at opholde sig lidt længere i det. "Hun sagde, at hun skulle til byen med de gamle sager, og der er hun nu, smukkere end nogen sinde. Det er også de ærgerlige avisers skyld, ellers ville jeg have set hende, da hun kom ind, og kunne have sikret mig en plads ved siden af hende. Hendes føre sidemand forstår åbenbart ikke at vurdere sin fordel. Jeg kan ikke befale ham at stige ud, men vil passe mit snit, for jeg må virkelig gøre en undskyldning for min dumme opførsel i går. Jeg gad vide, om hun har glemt det hele."

Og John hensank ligeledes i drømmerier; for han var netop i passende stemning til at glæde sig over alt uskyldigt og frisk og tiltalende som erindringen om den lille Dolly og hendes spinderok. Det fremstillede sig alt sammen for ham med fordoblet tillokkelse; for der var en hjemlig varme og simpelhed over det, som gjorde det til et såre behageligt minde for en ensom fyr, der tumlede om i verden uden noget bånd af nogen som helst slags til at holde sig fast og sikker. Han følte, at han trængte til det og var fuldstændig rede til at give sit ærlige hjerte bort, hvis han kunne finde et elskværdigt væsen, der ville være tilfreds med det alene; for han havde ikke andet at tilbyde. Han var imidlertid temmelig kræsen, da han havde en kunstners forfinede smag med hensyn til skønhed og som en ægte mand satte pris på den kvindelighed, der viste sig i karakteren og ikke i klæderne. Men han havde kun sjældent lejlighed til mulig at opdage sit ideal af en kvinde og ingen lyst til at yde en modedukke sin tilbedelse, hvorfor der her var et fortræffeligt hjerte til leje, uden at nogen vidste det, med mindre de havde kløgt nok til at læse bekendtgørelsen i vinduet.

Begge de unge menneskers drømmerier blev pludselig afbrudt af den "føre sidemand", som efter at have læst sin avis ud og taget et omfattende overblik over sin tankefulde naboerske på en gang begyndte at tale, som om han alligevel "forstod at vurdere sin fordel" og havde i sinde at gøre det mest mulige ud af den.

John fulgte hans fremfærd med dyb interesse, og det blev snart temmelig spændende; for miss Dollys ansigt var blevet talende og røbede tydeligt de hurtigt vekslende følelser, der efterhånden betog hende. Den agtelsesfulde opmærksomhed, hun i begyndelsen havde vist af hensyn til den talendes alder, forvandledes til overraskelse, derpå til uvilje og til sidst til ungdommelig forvirring og forlegenhed; for den gamle herre var åbenbart i familie med Pecksniff og benyttede sig af sine grå hår til at plage den smukke unge pige med sit besværlige galanteri.

Den stakkels miss Dolly så sig forgæves om efter en udvej til at slippe bort; enhver plads var optaget, og hun vidste ikke af, at en forbitret ung mand længere tilbage længtes efter at ile hende til hjælp, hvis han blot havde vidst, hvorledes han skulle bære sig ad med det. Da der ikke viste sig nogen måde, blev John nødt til at nøjes med at sende så gnistrende blikke mod den gamle laps' brede ryg, at det var et under, at de ikke virkede som brændeglas og stak ild i hans frakke.

Det kom snart til en krise, og kvindekønnet gav sagen en hel anden vending; for da den gamle herre havde konfiskeret hendes bog under påskud af at ville kigge i den og derpå, idet han lagde sin arm over ryggen af sædet, vedblev at snakke med Dolly med et fedt smil, der bragte hende til at tabe den sidste

rest af tålmodighed, sendte hun ham et næsten harmfuldt blik og trak sit vindue ned, hvorved der strømmede en masse kold luft ind, som fik hendes plageånd til at fare sammen med en gysen, som om han havde fået en på øret.

"Det er udmærket! Jeg skulle tage meget fejl, om det ikke slår fjenden på flugt," sagde John til sig selv, idet han nød det hele med en ung mands tilfredshed, som ser en gammel tilrane sig hans privilegier.

Fjenden lod sig imidlertid ikke drive på flugt; men hans skyts blev bragt til tavshed; for efter at han forgæves med faderlig bekymring havde gjort indvendinger, slog han sin frakkekrave op og trak sig tilbage bag sin avis, øjensynlig meget misfornøjet ved at opdage, at der kunne være to om plageriet, skønt den unge pige måtte kalde elementerne til hjælp.

"Hvis jeg turde, ville jeg tilbyde at bytte plads med ham, ikke for de kvalers skyld, han lider ved frygten for at få nervegigt eller en stiv hals, det er ikke mere, end han har fortjent, men fordi det vil komme til at gå værst ud over hende. Så, der er det allerede, det fordømte støv! Hvorfor flyver det ikke hellere i øjnene på ham end på hende?" tænkte han, da han så den unge pige pludselig fare tilbage, blinke med øjnene og give sig til at gnide det ene med fortvivlet iver, mens hendes "føre sidemand" benyttede sig af uheldet til at lukke vinduet med et udtryk af hævngerrig tilfredshed i sit rødblissede ansigt. Han tilbød ikke at hjælpe hende, for den første afvisning, han havde modtaget, nagede ham endnu, men blev roligt siddende og drejede sine tommelfingre om hinanden med et sidelæns blik nu og da til sin naboerske, som, da hun mærkede, at al hendes blinken og gniden intet nyttede, tilhyllede sit ansigt med sit slør og sad

som et rørende billede på forpint skønhed, mens en tåre af og til rullede ned ad hendes kind, og hendes søde lille næse blev rødere og rødere på grund af den almindelige inflammation, som det ulykkelige støvgran forårsagede.

Dette bevægelige syn var for meget for John, der ikke blot som mand følte en ridderlig trang til at hjælpe det blide køn, men også huskede, at han stod i betydelig gæld til den unge pige for hendes gæstfrihed den foregående dag, for ikke at tale om den undskyldning, han ligefrem brændte efter at gøre hende. Da han vidste, at toget snart ville standse et par minutter, for at passagererne kunne spise frokost, besluttede han at gribe denne lejlighed og befri den på dobbelt måde pinte unge dame, det koste, hvad det ville.

Heldigvis nåede man stationen, inden den unge piges ansigtstræk endnu havde lidt nogen større skade, eller den unge mands utålmodighed var blevet ubetvingelig. I det øjeblik, da den føre herre rejste sig for at tage sig en forfriskning, dukkede John ned efter sin vadsæk, og idet han banede sig vej gennem den tæt fyldte gang, nåede han hen til den tomme plads og spurgte med et forsøg på at se ud og tale som en fremmed, der ikke et øjeblik ville have skuffet Dolly, hvis hun ikke havde været halvt blind: "Er denne plads optaget, miss?"

"Nej, sir," svarede hun og tog sløret fra ansigtet for at se, hvilken ny plageånd skæbnen havde sendt hende.

Det var fornøjeligt at se hendes ene alvorlige øje opklares af et genkendelsens blik, hendes ene synlige kind rødme af glæde og hendes læber smile, idet hun med en plaget ung dames uvilkårlige frimodighed tilføjede: "Oh, skynd Dem endelig at tage den, ellers kommer den skrækkelige mand tilbage!"

Fuldstændig tilfreds med denne modtagelse lod den unge mand sig glide ned på den attråede plads med den beslutning at forsvare den, om så skulle være, mod et helt dusin føre herrer.

"Tak, og hvad kan jeg ellers gøre for Dem?" spurgte han med et så åbenbart ønske om at være hende til hjælp på en eller anden måde, at det var umuligt at afslå hans tjeneste.

"Tror De ikke, De kunne tage dette ud af mit øje? Det gør rædsomt ondt, og jeg vil komme til at se fæl ud, når jeg kommer til tante Marie," svarede Dolly med en sagte jamren, der sønderrev hendes tilhørers modtagelige hjerte.

"Det er netop det, jeg længtes efter, og De kan nok betro Dem til mig, for jeg har rejst meget og fået megen erfaring i at pille støvgran ud," sagde John og tilføjede, idet han trak en blyantspen ud: "Luk nu Deres øje vidt op, så skal vi få det væk i en snub."

Dolly adlød med et mod og en tillidsfuldhed, der var højst smigrende, og John kiggede ind i det lidende øje med en opmærksomhed, som det ville have været umuligt selv for det snedigste støvgran at undgå.

"Nu ser jeg det!" udbrød han, og idet han bøjede øjenlåget tilbage over sin blyant, fjernede han lempeligt det sorte atom med en flig af Dollys slør.

Det hele var gjort i et øjeblik, og begge lagde stor styrke og ro for dagen under operationen; men så snart den var overstået, tog Dolly sin tilflugt til sit lommetørklæde, og John følte sig lige så ophedet og åndeløs, som om han havde stået ansigt til ansigt med en stor fare i stedet for, at han kun havde set ind i en ung piges øje. Men det var også et meget veltalende øje til trods for

støvgrannet – stort og mildt, fuldt af tårer og bedende, og det øjeblik, i hvilket han havde bøjet sig ned for at undersøge det, havde sat ham i stærk sindsbevægelse; for de halvt åbnede læber havde været så nær ved hans egne, at han havde mærket hendes hurtige åndedræt på sin kind, den nysgerrige lille lok var faldet ud over hendes øre og havde berørt hans håndled, da han holdt øjenlåget op, og hendes lille hånd havde under undersøgelsen uvilkårligt grebet blidt om hans arm.

"Hvor det lindede!" sukkede Dolly, da hun lidt efter tog lommetørklædet fra sit ansigt, der lyste af taknemmelighed, så at det var, som om solen pludselig var brudt frem efter en formørkelse.

"Lad mig se, om det også er kommet helt bort," sagde John og kunne ikke modstå fristelsen til endnu en gang at se ind i det klare dyb, gennem hvilket han ligesom opfangede liflige glimt af et uskyldigt, ungdommeligt hjerte, inden hendes jomfruelige blyhed drog gardinet for og lukkede ham ude. Da de lange øjenvipper sænkede sig, var det, som om en pludselig rødme i hendes kinder gav genskin på hans, og idet han hurtigt sagde: "Det er temmelig inflammeret, så jeg vil anbefale Dem vådt omslag i et par minutter, hvis De kan undvære Deres lommetørklæde," skyndte han sig hen til den vandbeholder, der stod i nærheden.

"Ja, det gør godt! Tusind tak!" sagde Dolly og trykkede flittigt det våde tørklæde mod sit beskadigede øje, mens John i følelsen af at have fortjent sin plads med et udfordrende blik over sin skulder anbragte sin vadsæk på sædet, og derpå, idet han vendte sig til Dolly med de ord: "De må have en smule frokost,"

uden at vente på noget afslag fo'r ud af waggonen, som om det gjaldt liv eller død.

Han var kun borte i nogle få øjeblikke; men i løbet af dem havde Dolly fået glattet sit hår, bundet sin hat igen, trukket et par finere handsker op af sin lomme og kastet et blik på sig selv i et lille spejl, der skjultes for uvedkommendes øjne i det indre af hendes håndkuffert. Hun fik netop tid til at lukke denne igen og med en ligegyldig mine stille den på gulvet, inden hendes ridder kom tilbage med en kop te og et stykke kage, som han bød hende, idet han på den spøgefulde, beskyttende måde, som alle kvinder finder behag i, sagde:

"Dr. Harris foreskriver en forfriskning efter operationen, og dette er den bedste, han kan finde. – Deres bedagede beundrer stod inde bag disken og spiste, som om han hverken bekymrede sig om tiden eller nærede nogen angst for et apoplektisk anfald," føjede han smilende til, mens Dolly taknemmelig drak teen, der, i forbigående sagt, var overordentlig tynd.

"De så altså, hvordan han plagede mig?"

"Ja, jeg gjorde, og havde den inderligste lyst til at smide ham ud af vinduet."

"Tak. Kendte De mig, før De talte til mig?"

"Ja, naturligvis gjorde jeg det og længtes efter at nærme mig, men turde ikke, før Deres uheld gav mig et påskud."

"Nej, tænk engang, at være bange for mig!"

"Hvordan skulle jeg kunne andet? De havde jo fortalt mig, at miss Dolly var frygtelig," sagde John med en skælmsk blinken, mens han sad på armen af sædet og for selskabs skyld spiste et stykke smørrebrød, der under andre omstændigheder ville have

forekommet ham som en mærkelig sammensætning af savspåner og sålelæder.

Før Dolly kunne svare med andet end en brødefuld rødmen, ringede en klokke, og John skyndte sig af sted med den tomme kop.

Et øjeblik efter kom den føre herre til syne igen, idet han tørrede sig om munden, øjensynlig bedre tilpas og rede til atter at indlade sig med sin smukke naboerske. Med et venligt smil ville han fjerne vadsækken, da Dolly lagde sin hånd på den og med stor værdighed sagde: "Denne plads er optaget, sir. Nu er der pladser nok, og denne ønsker jeg forbeholdt til en ven af mig."

John, der lige var kommet til og så sin erobring i fare, gav et lempeligt skub til adskillige medrejsende, der ville trænge sig frem, og disse puffede til gengæld den føre herre forbi den omstridte plads, som den unge mand indtog med inderlig tilfredshed og et hjerteligt: "Tak", der fortalte Dolly, at han havde hørt, hvad hun havde sagt.

Hun rødmede tækkeligt, men sagde med taknemmelig ligefremhed:

"Det var ingen usandhed; en ven i nøden er virkelig en ven, og det glæder mig at kunne skalle Dem en plads til gengæld, fordi De hjalp mig støvgrannet ud af øjet."

"Så ske himlen tak for det!" mumlede John, der nu følte sig fredelig stemt mod hele menneskeheden. Derpå benyttede han det gunstige øjeblik og tilføjede i en angergiven tone:

"Jeg ville gerne gøre Dem en undskyldning for min dumhed og uforsætlige plumphed i går."

"Med hvad?" spurgte Dolly uskyldigt, skønt hendes øjne begyndte at funkle af lystighed.

"Med at sætte mig i hovedet, at mrs. Hill absolut måtte være aldrende, og med at blive ved at tale om gamle jomfruer så tåbeligt, som jeg gjorde."

"Ja, men jeg er virkelig en gammel jomfru og ikke så ung, som jeg har været. Det er mig, der bør gøre Dem en undskyldning, fordi jeg ikke sagde Dem, hvem jeg var; men det var så uhyre morsomt at høre Dem sige mig Deres artigheder i mine åbne øjne, at jeg ikke kunne få mig til at forstyrre det," sagde den unge pige med et blik, der tilintetgjorde Johns bodfærdige alvor, og de gav sig begge til at le, som kun unge og lykkelige mennesker kan le.

"Det er meget smukt af Dem at tage det så venligt; men jeg forsikrer Dem, at det tyngede på min samvittighed, og det er en stor lettelse at bede om tilgivelse," sagde han med en følelse, som om de havde været venner i mange år.

"Har De tegnet gamle sager af hele tiden siden?" spurgte Dolly og ledede med kvindelig takt samtalen i en anden retning.

"Ja, jeg tog til flere steder længere borte, men fandt ikke noget, der var halvt så godt som Deres stol og krus. De har vel alle relikvierne med Dem til byen nu?"

"Ja, med undtagelse af én."

"Hvad er det for en?"

"Den sorte kyse. Det er den eneste af mine skatte, som min stedmoder beundrer, og den ville hun ikke give slip på. De beundrede den jo også i høj grad, gjorde De ikke?" spurgte Dolly med sit alvorligste ansigt.

"Jeg fortjener at blive lét ad for min paniske skræk," svarede John med mandig erkendelse; derpå tog han sin skitsebog frem uden at glemme forretningerne selv midt under en spøg.

"Vil De se her? Jeg har prøvet på at aftegne denne ærværdige kyse; men det ville ikke lykkes mig rigtig. Måske kan De hjælpe mig."

"Lad mig se alle Deres tegninger," sagde Dolly og bemægtigede sig bogen med en mine, der røbede en højst smigrende interesse.

"Der findes ikke andet i den end snurrige og berømte sager, alle sammen mindst hundrede år gamle," begyndte John, der fuldstændig glemte den skitse, han havde listet sig til at tage af en smuk ung pige i færd med at polere en lysebakke, og som han med megen omhyggelighed havde udført videre den foregående aften. Måske var dette årsagen til, at bogen netop faldt op ved dette blad; for just som han udtalte de ovennævnte ord, faldt Dollys øjne på hendes egen skikkelse, der var alt for veltruffen til, at man kunne tage fejl af den, selv om kunstnerens ansigt ikke havde forrådt ham.

"Hvad er det for en "snurrig" eller "berømt" gammel person fra forrige århundrede?" spurgte hun, idet hun holdt skitsen i afstand fra sig og betragtede den gennem hånden, mens der spillede et smil om hendes læber til trods for hendes bestræbelser for at se uvidende ud.

Vel vidende, at smukke kvinder let tilgiver den slags friheder, redte John sig behændig ud af forlegenheden ved med påtaget alvor at svare:

"Oh, det er mrs. Hancock som ung pige. Har De aldrig set det berømte portræt i Portsmouth?"

"Nej. Dragten er temmelig moderne og ikke ganske i stil med den antikke stol, hun sidder i," bemærkede den unge pige med en kritisk mine.

"Det skal rettes senere. Jeg må samle de enkelte ting, skal jeg sige Dem, – et ansigt her, en dragt der og så fremdeles; sådan bærer alle kunstnere sig ad."

"Ja, nu forstår jeg det; det er kysen; men der mangler et slag," sagde Dolly og vendte bladet, lige så fornøjet over hans hurtige svar som smigret ved hans kompliment.

Der var ikke mange skitser i bogen endnu; men hun beundrede dem alle, og da hun var færdig med at se på dem, gav hun sig til at passiare med ham om antikviteter i en ublandet venlig og tryg stemning; for hans ærlige blå øjne røbede ærbødighed så vel som beundring, og den unge mands væsen var ikke fornærmeligt, således som den gamles havde været.

"Da De interesserer Dem for kuriositeter, kan De måske have lyst til at se nogle, jeg har i min kuffert, jeg sætter megen pris på dem og er meget stolt af dem, fordi de er ægte, og der knytter sig gamle historier til dem," sagde hun lidt efter.

"Jeg vil føle mig meget æret ved at få lov til at se dem," svarede kunstneren, der mindedes, at folk plejede at le ad stakkels miss Dolly og hendes "ragelse".

"Denne lille nål, der er dannet af to hjerter i diamanter og rubiner med en krone ovenover, gik min moders guvernante, mrs. Hancock i sin tid med. Hun var en Quincy, må De vide. Og med dette lange granatspænde fæstede guvernøren sit halsbind," begyndte Dolly, idet hun med kærlig stolthed fremviste sine skatte.

"Højst interessant! Men jeg føler mig ikke desto mindre taknemmelig for, at den nuværende John Hancock ikke behøver at gå med et halsbind, der kræver sådant et spænde på en halv alens længde," sagde John, idet han forestillede sig selv i det forrige århundredes kostume og tænkte på, om det vel ville passe til hans mandige ansigt og skikkelse.

"Nu skal De ikke le ad denne relikvie, for den er meget mærkelig, skønt De ikke forstår at vurdere den som en kvinde," sagde Dolly og fremtog en gammeldags sytaske af rødt fløjl, foret med falmet gult damask. "Den lavede min kære moder af et stykke af fløjlsbetrækket i guvernørens stadskaret og et sengetæppe, som en fransk greve rev i stykker med sine sporer."

"Nå, det lader sig høre! Kareter og sporer forstår jeg da at vurdere, hvis jeg ikke forstår mig på broscher og sytasker. Vil De ikke nok fortælle mig den historie?" bad John, der fandt, at det var det behageligste, man kunne tænke sig, at sidde således og følge de små hænders yndefulde bevægelser og det vekslende udtryk i det livlige ansigt, mens han nød dets ejerindes fortrolige selskab.

"Jo, ser De, da mrs. Hancock ægtede kaptajn Scott, blev mange af guvernørens ting taget fra hende, blandt andre stadskareten. I forbigående sagt, siger man, at den eksisterer endnu og er sat til side i en eller andens vognskur nede i Portland. De gjorde bedst i at rejse derhen og tegne den af," begyndte Dolly, idet hun glattede den gamle sytaske, øjensynlig glad over at komme til at fortælle den lille historie om sin stammoder, som man sagde, hun lignede, skønt hendes beskedenhed forbød hende at omtale en omstændighed, hun var umådelig stolt af.

"Ja, det vil jeg også," sagde John alvorligt og gjorde en notits for ikke at glemme at aflægge den gamle karet et besøg.

"Da man meddelte min grand-grandtante, at hun måtte give afkald på kareten, sprættede hun det ny fløjlsbetræk af, som var blevet sat på på hendes bekostning, og forærede stumperne til hendes forskellige niecer. Moder lavede en spencer af sit stykke, og da den var slidt, fik hun nok til at lave denne sytaske af. Foret er en stump af det gule damaskes tæppe, der lå på den seng, hvori franskmanden skulle have sovet, da han kom med Lafayette for at besøge madame; men han var så drukken, at han smed sig på det fine tæppe og flåede det med sine sporer. Det var en net greve."

"Jeg kunne ikke desto mindre nok have lyst til at se hans sporer. Har De flere skatte?" spurgte John og kiggede i kufferten, som om han tørstede efter flere antikvariske kundskaber.

"Kun én til; men det er den værdifuldeste af dem alle sammen. Buk Dem ned og se, jeg er bange for at blive bestjålet, hvis jeg fremviser mine sager uforsigtigt."

John bøjede sig beredvillig så langt ned, at den vajende fjer på hendes hat berørte hans kind til stor ærgrelse for den bandlyste føre herre, der i afstand med megen misfornøjelse var vidne til, hvad der foregik.

"Dette siger man er madames vielsesring. Det kan jeg godt lide at tænke mig, og jeg er meget stolt over at være opkaldt efter hende, fordi hun både var en god kone, og –"

"Skønhed!" sluttede John, da den talende holdt inde for at åbne en falmet æske, hvori der lå en lille ring af rødligt guld.

"Jeg ville sige: og en kæk kone; for jeg kan have brug for mod," tilføjede den unge pige og betragtede det gammeldags smykke med et så alvorligt ansigt, at den unge mand afholdt sig fra at hentyde til det mærkelige sammentræf, at en anden John og Dolly sad sammen og så på denne vielsesring.

Han syntes et øjeblik fuldstændig at have glemt sin rejsefælle og at være optaget af sine egne tanker, mens hun omhyggeligt gemte sine skatte igen og atter pakkede sin lille kuffert; derpå foldede hun sine hænder over den og sagde alvorligt:

"Jeg holder meget af at tænke på hine tider, for det forekommer mig, at folk var bedre dengang, – mændene ærligere, kvinderne mere kvindelige, og at der i det hele taget var mere ligefremhed og oprigtighed end nu. Forekommer det aldrig Dem således?"

"Jo, det gør det rigtignok; endnu i dag, mens jeg sad og læste i nogle aviser, blev jeg helt mismodig ved at tænke på de skændselsfulde tilstande, der hersker nu til dags. Folk synes ikke at have tanke for andet end penge og er rede til at sælge deres sjæle for dem," svarede John, lige så alvorlig som hun.

"Og dog er det godt at have penge," sagde Dolly med et lille suk og trak sjalet sammen over de slidte kanter på sin trøje.

"Ja, det er det," indrømmede John af fuldt hjerte som en mand, der havde følt manglen af dem.

"Hele min formue er mit navn og disse gamle skatte, og tidligere var jeg tilfreds med dem, men nu er jeg det ikke mere, for det er så pinagtigt at være afhængig," udbrød den unge pige, men bed sig derpå i læben, som om disse ord var undsluppet hende imod hendes vilje.

"Og dette er hele min," sagde John og drejede sin blyant, som han endnu havde i hånden, idet han gengældte fortrolighed med fortrolighed og var glad ved at gøre det, hvis det gjorde dem til bedre venner; for han havde medlidenhed med den lille miss Dolly, der, som han rigtigt formodede, ikke havde noget lykkeligt hjem.

Hun takkede ham tavst for det venlige blik, han sendte hende, og sagde artigt:

"Dygtighed er penge, og det må være et meget fornøjeligt liv således at rejse omkring og tegne smukke eller mærkelige ting."

"Ja, somme tider, – for eksempel i går," svarede han leende.

"Jeg har ingen moderne talenter, jeg kan tjene mit brød ved. Alle mine er gammeldags, og dem bryder ingen sig om nu om stunder undtagen hos tjenestefolk. Imidlertid må jeg være meget glad ved dem; for det forekommer mig hæderligere at tage ud at tjene end at spille dame, når man ikke har andet end et par tomme hænder," sagde hun med et alvorligt, men ikke desto mindre frejdigt blik på den vinterlige vinter udenfor, hvilket indgød hendes rejsefælle den inderligste lyst til at råde og beskytte denne tillidsfulde unge Columbus, der kendte så lidt til de farer, der ville omringe hende på hendes rejse for at søge en kvindes Eldorado.

"Få en anbefaling hos mig, inden De prøver det. Jeg kan indestå for Deres dygtighed i køkkenet, ved De nok. Men jeg giver Dem det råd at spille dame, til De opdager en god og tryg plads. Jeg tror ikke, det vil falde Dem svært at tage tjeneste, for folk vil sandsynligvis være meget venlige imod Dem og Deres lige," svarede han i en så munter tone, at hun oplivedes som en blomst, der strejfes af en solstråle.

En gennemtrængende fløjten tilkendegav, at rejsen var endt, og der begyndte en almindelig faren omkring og samlen tøj. John rejste sig op for at tage sin vadsæk ned fra hylden, og Dolly begyndte på det besværlige arbejde at trække sine galocher på. Hun sad endnu og bøjede sig for at gøre dette til så liden skade som muligt for sine bedste handsker, da hun hørte et lydeligt klask og en hjertelig stemme udbryde:

"Halløj, John!" og derpå tilføje i en mere dæmpet tone: "Nå, der eksisterer altså virkelig en mrs. Harris, du listige ræv."

"Tys! Nej, der gør ikke. Hvordan har du det, George?" svarede en anden stemme, der begyndte med en hastig hvisken og endte med en unødvendig lydelig hilsen.

Hvad der skete i det første par minutter derefter, vidste Dolly ikke; for galocherne viste sig så genstridige, at hun kun rejste sig ophedet og forpustet fra kampen, da toget rullede ind ved stationen.

"Lad mig gøre mig nyttig ved at se efter Deres bagage," sagde hendes selvbestaltede eskorte, idet han med stor ærbødighed og omhu hjalp hende ud.

"Tak, men alle mine sager kommer som ilgods, så jeg har ikke andet at gøre end at se at få fat i en vogn."

"Så tillad mig da at se Dem velbeholden i den, om ikke for andet, så for skattenes skyld," sagde John og førte hende bort uden i mindste måde at ænse Georges nærværelse, der stod og så efter dem med et oprømt, nysgerrigt ansigt.

"Jeg er Dem meget forbunden. Farvel," sagde Dolly ud gennem vinduet på vognen.

"Vi vil ikke sige farvel; jeg kommer på basaren, ved De nok," svarede John, der tøvede ved døren, som om han kun nødigt

slap synet af sin lille veninde.

"Det havde jeg rent glemt."

"Ja, men det havde jeg ikke, for jeg stoler på kagerne og øllet og alle de andre gode sager, jeg har fået løfte om."

"Ja, De vil finde dem der," sagde Dolly, og derpå rødmede hun pludselig, da hun huskede på, at han havde påtaget sig ikke blot at tale til "miss Dolly", men også at "vinde hendes gamle hjerte."

Han huskede det også og lo, idet han bukkede for hende med det samme dristige buk, han havde haft, da han gjorde det ubesindige løfte.

"Jeg gad vide, om han virkelig kommer," tænkte den unge pige, mens hun kørte bort.

"Som om jeg kunne glemme det," sagde John til sig selv, mens han traskede igennem sneen uden at skænke sin ventende ven en tanke; for det lille kulgran havde tændt en gnist af den ild, der driver en af de store maskiner, der sætter menneskeheden i bevægelse hele verden over.

3. Fortroligt

John Harris havde lovet at "besøge" basaren og holdt troligt sit ord; for han indfandt sig der hver eneste dag i en hel uge, spiste frokost i det gammeldags køkken og gav sig derpå i sin officielle egenskab til at aftegne de relikvier, han kunne få kig på. En sådan punktlighed bevirkede, at de smukke opvartende damer smilede venligt til denne herre, der så trofast fortærede deres primitive retter, mens de ældre damer forudsagde, at der ville blive noget stort af den unge kunstner, så flittig som han var ved sit arbejde.

Kun lidet anede de unge piger og sladresøstrene, at kærlighed anrettede en mere vedholdende ødelæggelse i deres ædelmodige patrons hjerte, end han anrettede på deres borde, og at natur, ikke kunst, snarere bragte ham til at hellige sig moderne skønhed end antik hæslighed. Det eneste John havde øje for i den stimmel, der fyldte stedet, var Dolly, når hun trippede frem og tilbage med sin præsenterbakke, spandt på sin rok eller sad og hvilede sig ved siden af tante Marie, en tvillingsøster til mrs. Hill, der havde en imponerende kappe på hovedet i stedet for den omfangsrige kyse. Den smukke Dolly var dronning i køkkenet; for hun var den eneste af alle de tolv unge piger, der gjorde tjeneste der, som passede til sin rolle og var en virkelig landsbypige, udrustet med de gammeldags gaver og den ynde, som sundhed, beskedenhed og huslighed giver, tillige med det indtagende jomfruelige væsen, som unge piger, der kommer ud i en alder af seksten år, snart taber for bestandigt. Også hendes dragt var vidunderlig fuldstændig og passende, skønt den kun bestod af en blegrød og hvid sirtses kjole, en morgenkappe og et simpelt forklæde med en lærredslomme og saks og nøgleknippe hængende ved siden. De andre så ud som teatersoubretter og teede sig som kokette unge damer, der ikke havde begreb om, hvordan de skulle bære sig ad. Dolly var derimod naturlig helt igennem, hvorfor hun også gjorde stor lykke, og tante Marie, der mærkede, at hun havde gjort sine sager godt ved at bringe så megen ungdom, energi og elskværdighed til torvs, tilskrev sig selv hele æren for det og udtrykte sin tilfredshed ved at snakke vidt og bredt om "vor familie", der, eftersom hun var en Smith, var udstrakt nok til at yde hende uudtømmeligt stof.

Endnu en person holdt stadig øje med og beundrede den unge pige og sværmede om hende som en spyflue om en rose, nemlig mr. Aaron Parker, en lille væver mand på halvtreds år, der nu, efter at have tjent sig en net formue, ønskede at gifte sig og sætte bo. Tante Marie var åbenbart hans fortrolige veninde, og det blev snart tydeligt, at hun lagde an på at bringe et parti i stand mellem sin niece og denne elskværdige herre, der som bejler optrådte med gammeldags formalitet og betænksomhed.

Alt dette så eller hørte John eller gættede sig til det med en elskers skarpsindighed, mens han iagttog, hvad der foregik i løbet af hin uge; for han kom meget snart på det rene med sig selv om, at han tilbad "miss Dolly", som han altid benævnede hende for sig selv. Den korte tid, der havde ligget mellem mødet i jernbanetoget og åbningen af basaren, havde forekommet ham uendelig lang, og da han den allerførste dag indfandt sig i køkkenet, jublede hans hjerte af glæde ved endnu en gang at få det smukke ansigt at se. Hun tog så venligt imod ham og viste en så ligefrem og oprigtig glæde over at træffe ham igen, at den ensomme fyr blev til mode, som om han pludselig havde fundet en stor og hengiven slægt, og uden modstand gav efter for fortryllelsen. Det forekom ham, at hun på en måde tilhørte ham, og som om han havde opdaget hende og havde den første ret til at beundre, hjælpe og elske hende; for han var den eneste af alle mændene der, som havde set hende i hendes hjem, han havde set dybest i de klare, bly øjne og hørt hende kalde sig "ven".

Denne glædelige tingenes tilstand varede et par dage, i hvilke det forekom ham som om han svælgede i nektar og ambrosia, når han drak den lovede most og spiste de krydrede "kys", som

Dolly stedse bragte ham med et smil, der øjeblikkelig steg ham til hovedet og frembragte en behagelig slags rus. Han kunne aldrig veksle mere end nogle få ord med hende, da hun var meget optaget; men mens han sad afsides og lod, som han tegnede, gennemlevede han atter disse korte lyksalige øjeblikke og udtænkte så meget vittigt, forstandigt eller ømt, han ville sige til hende den næste dag.

Det var godt for ham, at ingen til sådanne tider så over hans skulder; for hans mappe ville have forrådt ham, eftersom den fremviste et vildt virvar af ildbukke og morgenkapper, antikke peberbøsser og smukke profiler, spinderokke og store øjne med en overflødighed af øjenhår, mens et par nydelige fødder i højhælede sko syntes at danse fra side til side, som om kunstneren forgæves søgte at besværge en eller anden vedholdende forestilling ved atter og atter at fæste den til papiret.

Pludselig viste der sig en forandring både hos manden og i hans arbejde; Parker havde nemlig indfundet sig, og der begyndte at samle sig skyer på horisonten, som kærlighedens daggry hidtil havde farvet rosenrød. Nu opdagede John, at mosten var sur og kagerne gamle, eftersom en grådig rivals besøg grusomt forkortede de lyksalige øjeblikke. Nu sad han og stirrede og grublede i de kroge, hvor han før svælgede i drømme om en utydelig, men frydefuld fremtid. Nu fremviste bladene i hans skitsebog besynderlige billeder af et rundt, braknæset ansigt, anbragt på allehånde snurrige steder, såsom på en urskive, under en berømt trekantet hat eller kiggende ud af et mærkværdigt varmebækken, mens en væver skikkelse sås i forskellige irriterende stillinger, hvoraf den hyppigste var bøjet

ned foran de dansende fødder, af hvilke den ene i almindelighed sparkede til en vel fyldt pengepose med foragt udtrykt i hver eneste linje af de nysselige sko.

Således stod sagerne, da basaren sluttedes, og tante Marie førte sin fortryllende niece bort, idet hun overlod til John at trøste sig ved erindringen om et beklagende afskedsblik, Dolly havde sendt ham bag guvernør Hancocks punchebolle, som hun omfavnede med den ene arm, mens hun med den anden beskyttede madames bedste porcelænstepotte.

Det var til at blive rasende over at stå på vagt på gaden foran tante Maries dør og høre en munter stemme synge indenfor, så at det kunne smelte brostenene end sige en ynglings hjerte. Endnu værre var det nu og da at opfange et glimt af den unge pige, indelukket i en vogn med sin drage eller på koncerter eller i teatre under ledsagelse af mr. Parker. Men det værste af alt var dog jævnligt at se denne forelskede herre ile gennem gaden, smilende ved sig selv, og uhindret gå ind ad den dør, der lukkede den yngre elsker ude fra paradiset.

Til sådanne plagsomme tider kunne John, som det nu i sandhed var kommet meget vidt med, thi kærlighed næres af luft, føle en brændende lyst til at slå den lille mand ned, storme tante Maries hus og bortføre sin Dolly fra, hvad han følte sig overbevist om var et pinligt slaveri for den unge pige. Men ak! hvor kunne han føre det kære væsen hen, når han havde bemægtiget sig hende? Hele hans hjem bestod i et eneste værelse i et kedeligt pensionat, og hele hans formue i det honorar, han tjente ved sin blyant. Når han så sukkede ved disse sørgelige omstændigheder, kunne han blive grebet af en stærk fristelse, når han tænkte på, at han med et ord kunne

frembringe det mirakel, der ville sætte ham i besiddelse af en halv million og gøre alting muligt for ham med undtagelse af at bevare sin selvagtelse.

Det var strenge tider for John Harris, og i adskillige uger besørgede han sin daglige gerning med et så adspredt og mismodigt sind, at det hårdeste hjerte måtte have følt medlidenhed med ham. Men trøsten kom, da han mindst ventede det, og mens han bestræbte sig for at hjælpe en anden, sendtes der ham selv hjælp og håb oven i købet.

En stormfuld martsmorgen iførte han sig sin bedste puds, stak en buket i knaphullet og begav sig modigt på vejen til tante Maries dør, fast bestemt på at aflægge en visit til trods for hendes panderynkninger ved basaren og hendes utvetydige ønske i den følgende tid om at ignorere hans tilværelse. Han ringede kækt på den forbudne klokke og spurgte efter damerne. De var begge beskæftigede, og for at gøre hans ærgrelse fuldstændig, kom, just som han gik ned ad trappen, mr. Parker op ad den med en imponerende buket i hånden og blev øjeblikkelig indladt.

Det var for meget for den stakkels John, der styrtede afsted til parken, hvor han med hatten trukket ned over øjnene trampede hen ad gangen, idet han mumlede ved sig selv:

"Det kan ikke blive til andet; jeg *må* give efter, for med en formue i lommen kunne jeg udrette alt, – bestikke tante Marie, overbyde Aaron og vinde min Dolly, om jeg ikke tager meget fejl."

I dette øjeblik rev et gennemtrængende bjæf ham ud af hans ophidsede tanker, og da han så op, opdagede han, at han var kommet til at sparke til en fed puddel, der vraltede langsomt af

sted, mens der et stykke foran gik en lille skikkelse med en grå hat, ved synet af hvilken hjertet gav et hop i livet på John. Hvilken lykke! Dolly endelig engang alene, og han kunne nu trodse dragen og alle hendes rænker. Parker var her ikke med sin fine buket; Harris og hans lille buket i knaphullet havde i øjeblikket overtaget, og idet han overlod til den fede puddel at pibe og vralte videre, som den havde lyst til, ilede den lykkelige mand fremad for på bedste måde at benytte denne gunstige lejlighed.

Da han kom nærmere, bemærkede han, at miss Dolly mere end én gang hævede sit lommetørklæde op til det tankefuldt nedbøjede ansigt, mens hun kun gik langsomt.

"Gud velsigne hende! Hun går her ganske alene og drømmer og bliver forkølet," tænkte John og trådte hen ved siden af hende, idet han for ikke at forskrække hende i en dæmpet tone sagde: "God morgen, miss Dolly."

Men han forskrækkede hende alligevel og blev selv ikke mindre forskrækket; for da hun hurtigt vendte sig om, så han, at hendes ansigt var badet i tårer. Øjeblikkelig var alle hans egne bekymringer som blæst bort, og uden anden tanke end, hvorledes han skulle trøste hende, sagde han heftig:

"Om forladelse; men fortæl mig, hvad der er i vejen."

Han kom så pludselig bag på hende, at der ikke var tid til at skjule de forræderske tårer. Hans mine røbede en sådan iver, venlighed og lyst til at hjælpe, at hun ikke kunne føle sig fornærmet over hans ord; og netop i dette øjeblik trængte hun så hårdt til en ven, at det var vanskeligt at modstå fristelsen til at betro sig til ham. Alligevel forsøgte hun som en ægte kvinde at skjule sine små fortrædeligheder, gøre sin ungdommelige

sorg til en ubetydelighed og vise verden et uforsagt ansigt. Hun tørrede tårerne bort af øjnene, fremtvang et smil og svarede kækt:

"Det er meget tosset af mig at græde; men det er så kedeligt og så ensomt her, og jeg tror, jeg følte lidt hjemve."

"Så har De måske ikke noget imod, at jeg følger et lille stykke med Dem og gør Dem en undskyldning, fordi jeg sparkede til Deres lille hund?" sagde John, der snedigt førte sig denne undskyldning til nytte.

"Nej, det har jeg rigtignok ikke. Det er tante Maries hund; men hvordan kom De til at gøre det?" spurgte den unge pige, der tydeligt viste, at menneskeligt selskab var hende meget velkomment.

"Jeg gik i dybe tanker og kom tilfældigvis til det; men den er så fed, at det ikke gjorde den synderlig fortræd," svarede den unge mand, idet han for hendes skyld påtog sig sin muntreste mine. Derpå tilføjede han med en undskyldning, der ikke et øjeblik skuffede hende:

"Sagen er, jeg havde dristet mig til at aflægge Dem et besøg for at se, om jeg kunne få en tegning af punchebollen; men De var beskæftiget, sagde pigen, hvilket var mig en betydelig skuffelse."

"Hvilken usandhed! Det gør mig ondt, at jeg ikke var hjemme; men der var så trist, og tante var temmelig gnaven, derfor løb jeg min vej under påskud af at lufte gamle Tip."

"Ah, De ved ikke, hvad De er gået glip af! Mr. Parker kom, lige som jeg gik, med en mageløs buket, – til tante Marie, formoder jeg," sagde John og forsøgte at se helt vel tilpas og fornøjet ud.

Der gik en ildevarslende skygge over Dollys ansigt; med et misfornøjet udtryk så hun sig tilbage og fremskyndede sine skridt, idet hun med et lille suk, der på én gang var komisk og rørende, sagde:

"Det synes at være min skæbne at skulle plages af gamle herrer! Jeg ville ønske, De ville befri mig for denne, lige som De befriede mig for den anden."

"Intet ville volde mig større glæde," svarede John med en sådan hjertelighed, at en pludselig rødme borttørrede hvert spor af tårer på Dollys kinder, da hun kom til at tænke på, at han havde befriet hende for den første plageånd ved at bemægtige sig hans plads.

Opmuntret ved at vide, at en ridder var rede til at forsvare hende, dristede hun sig til at anvise ham en sikrere måde at tjene hende på, idet hun meget alvorligt sagde:

"Nu tror jeg, at jeg måske nok ville være glad ved den anbefaling, De engang lovede mig. Ville De have noget imod at give mig den?"

"Er De så hurtigt blevet ked af at "spille dame"?" spurgte han uroligt.

"Ja, jeg er så ked af det, at jeg i dag følte mig til mode, som om jeg kunne have lyst til at løbe bort og tage tjeneste hos den første den bedste, der ville tage imod mig."

"Nej, gør ikke det!" udbrød John med en sådan hjertelighed, at den fede puddel udstødte et højt bjæf og gjorde et svagt angreb på hans støvler i følelsen af, at der var noget forkert et eller andet sted. "Løb hjem, hvis De absolut må løbe bort; men jeg beder Dem, tab ikke modet, og gør ikke noget overilet

skridt," vedblev han i dyb alvor; for han så, at hun måtte være stedt i en eller anden virkelig nød.

"Jeg har ikke engang noget hjem at løbe til, for miss Hill er enig med tante i, at det er på tiden, at jeg hører op med at falde andre til byrde. Det er meget hårdt, da det eneste, jeg beder om, er et sikkert tilflugtssted, og jeg er villig til at arbejde for det!" udbrød den unge pige med en hulken, hun ikke kunne betvinge; for de prøvelser, hun i mange uger havde gennemgået, var nu blevet uudholdelige, og et venligt ord fik hendes fulde hjerte til at flyde over.

En stund talte ingen af dem; men derpå sagde John med en ærbødig alvor, der rørte hende dybt:

"Miss Dolly, De kaldte mig engang Deres ven, og jeg følte mig meget stolt af den ære. Glem, at jeg er noget som helst andet, og hvis De ikke har nogen forstandigere og ældre, De kan spørge til råds, så betro Dem til mig, og lad mig hjælpe Dem. Jeg har tumlet mig tilstrækkeligt om i verden til at vide, hvor vanskeligt det er for en ung mand at få et hæderligt levebrød, og dobbelt vanskeligt er det for en kvinde, især når hun er så ung og smuk som De. Der gives sikre tilflugtssteder, det ved jeg nok, men det tager tid at finde dem; derfor beder jeg Dem, vær tålmodig og gør ikke noget ubesindigt."

"Jeg kaldte Dem en ven i nøden, og det er De virkelig; for så forunderligt det end kan synes, har jeg ikke en eneste, til hvem jeg kan henvende mig om et uegennyttigt råd. Jeg kender så lidt til verden, at jeg er bange for at stole på min egen dømmekraft, nu da jeg er nødt til at træffe et valg imellem en afhængighed, som jeg afskyr, eller at måtte stå alene og sørge for mig selv. Vil De råde mig?" sagde hun og så op på ham med et bønfaldende

blik, der læste et så beroligende svar i hans ærlige øjne, som røbede den oprigtigste deltagelse, at hun følte sig trøstet, før han havde sagt noget.

"Ja, jeg vil sandelig! Hvad er vi her alle sammen for, hvis det ikke er for at hjælpe hinanden? Jeg bilder mig ind, at der er en slags skæbne heri, og den kan det ikke nytte at kæmpe imod. Vi synes at være to forladte, ensomme skabninger, der er bragt sammen ad besynderlige veje, lad os derfor være enige om at være gode venner og stå hinanden bi. Skal det være en aftale?"

Han syntes så fast overbevist om uundgåeligheden af denne skæbne, at den unge pige følte sig befriet for yderligere skrupler og samtykkede af et oprigtigt hjerte.

"Betro mig nu Deres bekymringer," begyndte John og bestræbte sig for at se gammel, pålidelig og erfaren ud; for han gættede den ene, som hun havde størst ulyst til at meddele ham.

"Jeg antager, at det er et spørgsmål, som de fleste fattige piger tidligere eller senere må afgøre med sig selv, om de skal gifte sig for at blive forsørget eller se at tjene deres brød," bemærkede Dolly i ren almindelighed som en slags indledning; for til trods for hans rosværdige anstrengelser lykkedes det ikke hendes ungdommelige rådgiver at se ud som en vismand.

"Hvis hun er smuk, ja; hvis hun er grim, nej. Den sidste klasse kan vi lade ude af betragtning og gå lige til sagen," svarede John, der med et mandfolks hårdnakkethed holdt sig til den foreliggende genstand.

"Jeg ville hellere være en gammel mands husholderske end hans kone; men det vil folk ikke tro og ler ad mig, fordi jeg er tåbelig, som de kalder det," sagde den unge pige trodsig; for det

lod ikke til at ville gå rigtigt for hende med hendes fortrolige meddelelser.

"Efter hvad jeg bemærkede ved basaren, troede jeg at Parker var rede til at tilbyde Dem begge disse stillinger, hvis De ville tage imod dem."

John kunne ikke modstå fristelsen til at sige dette; for han følte et stik af skinsyge ved den blotte tanke. Han frygtede for at have ødelagt den rolle, han forsøgte at spille; men det var tilfældigvis det bedste, han kunne have sagt; for nævnelsen af dette navn gjorde sagen meget lettere for Dolly, hvilket hun viste ved at blusse så pludselig op, som om dette ord havde været en svovlstik, der stak en lang række sorger i brand.

"Ja, det var også tilfældet, og tante skænder på mig fra morgen til aften, fordi jeg ikke vil modtage den gode forsørgelse, han tilbyder mig. Det var derfor jeg blev sendt hertil! Min stedmoder ønskede mig af vejen, tante Marie overgiver mig til mr. Parker, og han tager mig, fordi jeg kan lave mad og pleje ham. Jeg kunne lige så godt blive stillet til auktion og solgt til den højest bydende!" udbrød hun med øjne, der flammede gennem de tårer, harmen fremlokkede.

"Det er jo afskyeligt," udbrød John ikke mindre harmfuldt, skønt de ord "den højest bydende" blev ved at lyde i hans øren, da han kom til at tænke på den formue, der ventede ham, og på sin egen ungdom, der ville veje så meget i kappestriden med "gamle Parker", som han uærbødigt kaldte den lille mand; thi for en yngling på 24 år synes halvtreds at være en patriarkalsk alder.

"Jeg ved nok, at den slags ting sker hver dag, og at det bliver anset for at være ganske i sin orden; men jeg er så gammeldags,

at det forekommer mig frygteligt at gifte sig blot for at få et hjem. Imidlertid er jeg inderligt ked af at være fattig og kunne nok have lyst til at prøve lidt velvære og fornøjelse, mens jeg endnu kan nyde dem," vedblev Dolly med en højst naturlig længsel efter at se lidt af den lyse og glade side af livet.

"Og jeg kunne give hende alt, hvad hun ønsker," tænkte John, for hvem fristelsen blev stærkere med hvert minut; men han sagde kun lidt bittert: "Hvis De længes efter velvære og fornøjelse, gør De bedst i at give efter; thi for penge kan man købe alt."

"Nej, ikke kærlighed, og den er bedre end alle verdens herligheder," svarede den unge pige i en tone, der trængte lige til hendes tilhørers hjerte. "Hvad *jeg* forstår ved kærlighed synes at være gået af mode, og det er det, der foruroliger mig, for hvis der virkelig er noget sådant til, kan jeg lige så gerne tage det næstbedste og prøve at føle mig tilfreds med det. Ingen synes at sætte pris på kærlighed for dens egen skyld alene, at føle, at den er lige så nødvendig som lys og luft, at savne den, når den forsvinder, eller at stræbe efter at fortjene den og bevare den som den kosteligste ting i verden. Penge og stilling er alt, for at vinde dem arbejder mændene og gifter kvinderne sig, som om de ikke havde noget andet håb eller mål, og jeg bliver ligefrem angst ved, hvad jeg ser og hører i, hvad man kalder samfundet."

"Stakkels barn! Det undrer mig ikke; men jeg forsikrer Dem, at der er en rigdom af kærlighed i verden, kun kan man ikke se den i hvirvlen, og den bliver spildt på dem, der ikke fortjener den, eller stængt inde af ugunstige omstændigheder. Den eksisterer dog, den ægte, uforfalskede vare, og venter kun på et

marked. Tro endelig det og vent på den; jeg er overbevist om, at den kommer engang."

John var så delt af en ubesindig tilskyndelse til at bevise sandheden af sine ord ved en erklæring på stedet og overbevisningen om, at den ville være højst utimelig, at hans billedlige talemåder blev temmelig blandede, og han pludselig måtte afbryde sig selv. Men Dolly, der fandt, at det var smukke ord, han havde sagt, var glad ved at tro hvert eneste af dem og modtog hans råd med beundringsværdig redebonhed.

"Ja, jeg vil vente og imidlertid se mig om efter et sikkert sted at tage min tilflugt til, når tante Marie bliver ked af mig, for jeg har ikke i sinde at vende hjem igen for at ligge til byrde," sagde hun og spurgte derpå med et højst indtagende udtryk af deltagelse og velvilje, som om hun gerne ville komme bort fra et alt for interessant emne:

"Og hvad kan jeg nu gøre for Dem? Jeg er vis på, at De har sorger lige så vel som jeg, og skønt jeg ikke er synderlig erfaren, kunne jeg måske også give Dem et råd til gengæld."

"Det er meget venligt af Dem; men det kunne ikke falde mig ind at besvære Dem med mine bekymringer," sagde den unge mand, der syntes på én gang fornøjet og forvirret ved den unge piges tilbud.

"Vi blev jo enige om at hjælpe hinanden, husker De nok, og jeg må opfylde min forpligtelse, ellers bliver overenskomsten ikke ærlig. Fortæl mig, hvad Deres dybe tanker drejede sig om, så skal jeg tilgive Dem det spark, stakkels Tip fik," vedblev Dolly; for hendes kvindelige instinkt sagde hende, at en tung sky af en eller anden art var blevet jaget bort, for at solen kunne skinne for hende.

John længtes efter at høre hendes mening om en vis sag; men hans mandlige stolthed tillod ham ikke at udtale sig åbent, som den unge pige havde gjort, hvorfor han benyttede sig af en lille udflugt og indhentede hendes råd under et falsk foregivende.

"Det var kun en tvivl, jeg var i med hensyn til en af mine venner. Han vil gerne høre min mening i et tilfælde, der i visse måder ligner Deres, og måske kunne De hjælpe mig, for i den slags ting er kvinderne undertiden meget kloge."

"Fortæl mig, hvad det er, hvis De tør. Det ville glæde mig meget, om jeg kunne betale min gæld ved at være til nogen nytte," sagde Dolly og var lutter øre, idet hun slog sit slør tilbage som for at få et klart og upartisk syn på den sag, der skulle forelægges.

Idet han fæstede sine øjne på spurvene, der forlystede sig mellem elmetræernes grene, som begyndte at knoppes, dumpede John lige midt ind i sin historie uden en eneste gang at se på sin tilhørerinde og talte så hurtigt, at han var temmelig rød og forpustet, da han var færdig.

"Ser De, Jack sled sig igennem ved egen hjælp så godt han kunne, eftersom hans forældre var døde, da en af hans faders gamle venner faldt på at sige til ham: "Kom og vær en søn for mig, så vil jeg efterlade dig en smuk formue, når jeg dør." Det syntes at være en mageløs lykke, og Jack tog naturligvis imod tilbuddet. Men han opdagede snart, at han havde opgivet sin frihed og var blevet en meget tyrannisk herres slave, som gjorde fordring på ham med hud og hår. Det syntes Jack ikke om og ville være løbet sin vej; men som De siger, han var "ked af at være fattig og længtes efter lidt velvære og fornøjelse". Den gamle mand var svagelig, og pengene ville snart blive hans,

derfor holdt han ud, til han pludselig opdagede, at den formue, han ventede på, ikke var erhvervet på ærlig måde, men pint ud af fattige folk, vundet ved snyderi mod ærlige mænd eller stjålet fra troskyldige venner og opdynget i et langt liv for at efterlades til Jack med uredelighedens forbandelse hvilende på sig. Ville De råde ham til at tage imod den?"

"Nej," svarede den unge pige uden et øjebliks betænkning.

"Godt; det gjorde han heller ikke, men vendte ryggen til de slet erhvervede penge og tog atter fat på arbejdet med rene, men tomme hænder," tilføjede John, der stadig så til siden, mens der var et påfaldende spændt udtryk i hans ansigt trods dets tvungne ro.

"Det glæder mig, glæder mig hjerteligt, at han gjorde det! Var det ikke ædelt handlet af ham?" spurgte Dolly, fuld af beundring og interesse for denne ubekendte Jack.

"Det faldt ham meget svært, for, ser De, han elskede en ung pige og havde kun ringe udsigt til at vinde hende uden en skilling i lommen."

"Så meget ædlere var det af ham; og hvis hun var værd at vinde, ville hun elske ham så meget højere for det offer," sagde Dolly med varme; for det romantiske i historien fængslede hendes fantasi, skønt den blev så simpelt og ligefremt fortalt.

"Mener De det? Det vil jeg lade Jack vide; det vil være en umådelig opmuntring for ham, for han er bange for at prøve sin lykke uden at have andet end sin fortjeneste at tilbyde."

"Hvad er hans bestilling?" spurgte Dolly pludselig.

"Han arbejder for nogle blade, – klækkeligt honorar og gode udsigter, – skammer sig ikke ved at tage fat," svarede John, idet han stirrede stift på spurvene og tørrede panden, som om han

fandt, at det begyndte at blive ham for varmt på denne kølige dag.

"Er den unge pige smuk?"

"Det er den mest indtagende lille skabning, jeg nogen sinde har set!" udbrød John begejstret.

"Nej, virkelig?" svarede Dolly og så stift på ham, mens der gik en skygge over hendes ansigt, da hun med forøget interesse spurgte: "Er hun rig?"

"Hun har ikke andet end sit søde ansigt og sit gode navn, tror jeg."

"Er det da ikke nok?"

"Jo, det er det sandelig! Men Jack vil gerne gøre livet let og skønt for hende, og det kan han blot ved at sige et ord. Han føler sig frygtelig fristet til at sige det, for den gamle mand ligger for døden og har sendt bud efter ham, så der er endnu tid til at sikre sig en del af formuen. Han vil ikke modtage den hele, men har den forestilling, at når han afstod halvdelen til veldædige øjemed, ville den anden halvdel derved på en måde blive renset, og at han kunne nyde den sammen med sin elskede. Mener De det?"

"Nej, det ville ødelægge det hele. Hvorfor kan de ikke være tilfreds med at begynde uden andet end kærlighed og arbejde sig op sammen, idet de ærligt og redeligt selv tjener enhver penny, de giver ud? Det ville være en sand lise at se et sådant par i den vindesyge verden, og jeg håber, at de vil gøre det," sagde den unge pige hjerteligt, skønt i en lidt alvorlig tone, og kvalte et lille suk, idet hun trak sløret for ansigtet igen, som om der ikke var noget i omgivelserne, der var værd at se på.

"Jeg bilder mig ind, at de virkelig vil forsøge det," svarede John bestemt og smilede venligt til et par spurve, der sad og kvidrede sammen ved indgangen til deres rede.

Her gjorde Tip ende på den farlige samtale ved at sætte sig ned foran Dolly med en fortvivlet tuden, der kaldte hende tilbage til hendes pligt.

"Det stakkels gamle skind er træt, og jeg må ind med den. God morgen og mange tak," sagde hun og vendte sig mod trappen, som de ville være gået forbi uden at lægge mærke til den, hvis den kloge puddel ikke havde givet det omtalte vink.

"Farvel, og så beder jeg Dem tusinde gange om forladelse, fordi jeg har plaget Dem med mine anliggender," begyndte John med et angerfuldt, men meget taknemmeligt blik.

"Det er sandt, jeg har været så optaget af Jacks affærer, at jeg har glemt, hvordan det var, Deres råd nøjagtigt lød," tilføjede hun, idet hun standsede på det øverste trin for at sige et sidste ord.

Med hatten i hånden og et hjerteligt udtryk så John op og svarede i en tone, der gjorde mange ord overflødige:

"Sælg ikke Dem selv for et hjem."

Og Dolly svarede tilbage med et sødt, skælmsk smil, der jog den onde bevidstheds rødme op i hans kinder:

"Kvæl ikke Deres samvittighed for en formues skyld."

4. Aprilsnarre

Det var med en prisværdig regelmæssighed, der i denne periode blev sørget for Tips motion, og det stakkels astmatiske dyr var nær ved at slide benene af sig selv på grund af den ihærdighed, hvormed dets lille herskerinde spadserede med det

i parken på tider, da folk ellers ikke plejede at indfinde sig der. En kraftig ung mand, der ikke just så ud, som om han trængte til at gå morgenture, mødte stadig Dolly som ved et rent tilfælde, indtil de begge ved det fjerde møde brast i latter og opgav al forstillelse i følelsen af, at det var til ingen nytte at kæmpe mod skæbnen. Den næste gang, de mødtes, så de begge meget alvorlige ud, og John sagde, idet han iagttog hendes ansigt, mens han talte:

"Nu er det afgjort, miss Dolly. Den gamle mand er død, og det er forbi med mine udsigter for bestandigt."

"De ser så højtidelig ud, at jeg er bange for, at han alligevel har efterladt Dem noget."

"Nej, ikke en penny; det gik alt sammen til forskellige veldædige øjemed, og jeg har ikke andet end min løn og disse to hænder."

"Hvor det glæder mig! Jeg kunne have lyst til at trykke disse samme ærlige hænder og ønske dem alt muligt held. Må jeg?" sagde hun og rakte sine egne frem med et så hjerteligt bifald i stemme og blik, at John gik fra sans og samling og, idet han holdt begge hendes små hænder fast i sine, brød ud i følgende fyrige, usammenhængende svar:

"Om De må! Lad mig beholde dem, så vil jeg få held med mig! Kæreste Dolly, De sagde, at De ikke brød Dem om andet end kærlighed, og her er et helt hjerte fuldt, der længes efter at få frit løb. De sagde, at De gerne ville se Jack og hans hustru arbejde sig op sammen, tilfredse med at være fattige. Her er Jack og den hustru, hans hjerte står til, hvis hun bryder sig nok om ham til at ville gøre det modige forsøg. De sagde, at De ikke havde noget hjem at ty til, siden de to grusomme kvinder

mente, at De var en byrde for dem. Ty til mig, kæreste, og bliv mit livs stolthed, glæde og trøst!"

Hvad Dolly gjorde, så ingen andre end Tip, der sad og lod tungen hænge ud af munden på en åndssløv måde, og hvad hun sagde, hørte ingen andre end nogle lyse krokuser, der blomstrede tidligt i denne afsides krog af parken. Men efter hvad der skete senere, var det klart, at hendes svar ikke havde været helt ugunstigt; for hendes hånd hvilede på Johns arm, udtrykket i hendes ansigt vekslede som aprilsvejr mellem smil og tårer, og det var for hende, som om jorden pludselig strålede i den varmeste sommersols glans. Det er næppe nødvendigt, at bemærke, at den anden deltager i denne lille episode så ud, som om han ejede den hele verden, følte lyst til at omfavne alle mennesker og ikke havde mere at bede himlen om i retning af lykke.

"Du fortryder da ikke, at du så beredvilligt svarede ja?" spurgte den ufornuftige elsker, fem minutter efter, at han ved overrumpling havde fået hende til at udtale dette betydningsfulde enstavelsesord.

"Nej, ikke endnu."

"Du ved, at det er meget egenkærligt af mig at fri til dig, da jeg intet havde at byde, og meget uklogt af dig at tage mig, eftersom du giver afkald på så meget."

"Hvad mener du?"

"Parkers kærlighed og velspækkede lommebog."

Det var en ren fornøjelse at høre Dolly briste i latter over denne ytring og at se John sende en aldrende gentleman i nogen afstand et udfordrende blik, som om hele denne

uskyldige del af menneskeslægten burde udryddes for at give plads for lykkelige unge mennesker som ham selv.

"Nu vil han tro, at jeg mener det, når jeg siger nej," svarede Dolly med påtagen værdighed, der med komisk pludselighed forvandledes til modløshed, idet hun tilføjede: "Oh, kæreste, hvad vil dog tante Marie sige?"

"Fortæl hende ikke noget om det lige i øjeblikket, ellers lukker hun dig inde, skaffer dig af vejen eller gør et eller andet frygteligt for at skille os ad. Bevar vor søde hemmelighed en kort tid, så kan vi nyde mange lykkelige øjeblikke i fred."

"Ja, John," svarede Dolly med en for den ny overbefalingsmand højst tilfredsstillende føjelighed.

"Jeg må se mig om og berede mig på at huse dig i mit hjem så vel som i mit hjerte, når stormen bryder løs. Den kommer ganske sikkert, bilder jeg mig ind, og jeg for min part vil være ganske glad ved det. Luften vil blive renset, og der vil komme større klarhed i tingene."

"Jeg ved ikke, hvad de vil sige eller gøre ved mig; men jeg vil ikke bryde mig om det nu, da jeg har dig til at tage dig af mig," sagde Dolly og lagde sin anden hånd i den, der hvilede på Johns arm, med en tillidsfuldhed, der i hans øjne forskønnede ærmet på hans gamle frakke mere, end noget som helst udmærkelsestegn kunne have gjort.

"Vi bliver sagtens nødt til at bo et eller andet sted og en gang imellem skaffe os noget at spise, siden vi er dødelige mennesker. Kærlighed er ganske vist det bedste kapitel at begynde med; men en smule penge er også nødvendige, så vi kommer til at tænke lidt på den dag i morgen. Jeg ville ønske, at byen ville lade os bo husfrit og give os føden oven i købet, som

den gør ved vore små befjedrede fortrolige der," bemærkede den vordende ægtemand med et blik til spurvene, idet hans mandlige sjæl allerede foruroligedes af et svagt anfald af huslige bekymringer.

"Lad os ikke tænke på alle disse kedelige ting endnu. Lad os blot elske hinanden og være glade i nogen tid, så ordner det andet sig nok af sig selv," udbrød Dolly, hvis kvindelige natur modsatte sig så hurtigt at blive revet ud af den skønne romantiske stemning, man kun er i én gang i sit liv.

"Godt; lad os da nyde vor lyksalighed uforstyrret i en måned, før vi begynder at tale om hvedebrødsdagene."

Men med sit køns fortryllende bevægelighed havde hun aldrig så snart forbudt at berøre et emne, før hun følte en brændende lyst til at tale om det, og efter et øjebliks pause, i hvilken hendes elsker i stum henrykkelse havde betragtet hendes ansigt, mens hun var hensunket i dybe tanker, udbrød Dolly, idet hun klappede i hænderne:

"John, jeg har fået den mest glimrende idé, man kan tænke sig. Lad nu være med at le og sige, at den ikke lader sig udføre, for det ved jeg, at den gør; og det ville være noget så nyt og økonomisk og passe så godt, at jeg håber, det vil vinde dit bifald. Vi vil jo snart komme til at ønske os et hjem, ikke sandt?"

"Jeg ønsker det allerede nu, hvis du ikke har noget imod det."

"Nej, tal nu alvorligt. Nå, i begyndelsen må vi nøjes med et par værelser, og vi vil gerne have dem anstændige, for ikke at sige smukke og hyggelige, ikke sandt?"

"Det må det nødvendigvis blive alt sammen, når du er der, min egen Dolly!"

"Nej, John, ikke i andres øjne! Svar mig nu på dette: vil du ikke blive nødt til at spare sammen i lang tid for at få tilstrækkeligt til at købe møbler og udstyr for, selv om de bliver aldrig så simple?"

"Jo, det er jeg bange for, eftersom mit bohave for øjeblikket er omtrent lige så righoldigt som Tommy Traddles' [Note 4)] var. Hans bestod af et fuglebur og en ristegaffel, tror jeg; mit består af et staffeli og en støvleknægt. Vil det ikke være nok til at begynde med?"

"Lad nu være med at spøge, og hør efter, for nu skal jeg sige dig, hvad det er for en idé, jeg har fået. Tag mine kære gamle møbler og udstyr vor rede med dem. Kan der tænkes noget mere økonomisk eller malerisk eller noget, der ville passe bedre i dette jubilæumsår?"

Dolly holdt pludselig inde for at se, hvad indtryk dette forbavsende forslag ville gøre på hendes herre og mester. Det lod til fuldstændig at overvælde ham; for han satte sig pludselig ned på en bænk, der tilfældigvis befandt sig bag ved ham, og så op på den strålende lille kvinde med et udtryk af beundring og tilfredshed, der gav et så tydeligt svar på hendes spørgsmål, at hun fuldstændig beroliget satte sig ned ved siden af ham.

"Jeg tænkte nok, at du ville synes om det! Lad os nu lægge en ordentlig plan og se, hvad vi har. Det er alt sammen så gammelt som Metusalem, men endnu så godt og stærkt, at vi kan slide på det i mange år. Så solide møbler laver man ikke nu til dags," vedblev hun i en lykkelig blindhed for manglerne ved de hårdt medtagne stole, de klodsede borde og det revnede porcelæn, hvori hele hendes udstyr bestod.

"Jeg velsigner hvert eneste stykke af det! Men for øvrigt tænkte jeg ikke på møblerne; jeg frydede mig over, at vi kan gifte os så meget snarere, hvis jeg ikke behøver at spare sammen til den slags ting. Det er det udmærkede ved ideen, ser du," sagde John og betragtede opfindersken af den med uformindsket tilfredshed.

"Ja, det kan vi; men tænk nu alligevel på møblerne, for det bør interessere dig at hjælpe mig at lave et kunstnerisk hjem," sagde Dolly, der vidste, at ordet "kunstnerisk" ville fængsle hans opmærksomhed og holde den ved den foreliggende sag; for den anden tanke var endnu for ny til at kunne tåle nogen langvarig diskussion.

"Ja, det skal jeg. Jeg ser det hele for mine øjne fuldstændig komplet. To eller tre værelser om muligt, i et gammelt hus, – de er altid de billigste, min elskede, og du behøver ikke at se ud, som om du så lutter spindelvæv og grøn skimmel og følte alt slags kryb løbe over fødderne på dig. I det ene værelse vil vi have det bord med edderkoppeben, som du stod og polerede lysebakken ved, og de stole, hvis ben ender i klør, – der var tre, tror jeg, en til hver af os, og en til, når vi får besøg af en ven. På køkkenbordet anbringer vi så alle skålene, som vi skal spise vælling og mælk af, og tintallerkenerne til gaffelmad, når vi engang imellem får noget af det; endvidere vil de kære velnærede tepotter, de røde porcelænskopper, der alle sammen er revnet, de grønskaftede knive og gafler, træskeerne, de snurrige peberbøsser og alle de andre mærkelige snurrepiberier."

"Glem ikke kruset," udbrød Dolly, da John standsede midt i sin opregning for at trække vejret.

"Det skal stå til stads i vor dagligstue på det lille bord, jeg plejede at få min frokost ved under basaren. Jeg er bange for, at jeg har kradset begyndelsesbogstaverne til dit navn ind i det på alle mulige steder, eftersom det var en vane, jeg havde på den tid."

"Ja, det kan ligne dig. Men det er lige meget, gå bare videre."

"Vi sætter blomster i det udødelige krus, og jeg maler dem, tjener masser af penge og bliver berømt, i den grad vil jeg blive inspireret af omgivelserne, for når jeg sidder ved mit fornøjelige arbejde i generalens stol, og du i den nette sirtses kjole og med den fikse kappe –, hør, lov mig, at du vil gå med den, ellers går jeg ikke videre."

"Hjemme vil jeg gå med alt, hvad du vil, og kan have et regnslag og en støvkappe til, når jeg skal ud. Kunstneres koner plejer at måtte gøre sig til fugleskræmsler, tror jeg nok."

"Tak, min ven. Nå, du vil altid foretage dig en af tre ting, – lave "kys", spinde eller se over mine skuldre. Jeg foretrækker i det hele taget den sidste beskæftigelse, og når jeg er hjemme, vil det være din bestilling. Når jeg er ude, kan du tage dig af det huslige, som du holder så meget af og gør så smukt. Jeg har aldrig i mit liv set så skinnende lysestager, og kobbertekedlen var jo som et spejl. Jeg så nok, at du mere end én gang stjal dig til at spejle dig i den, du forfængelige skabning, den dag, jeg listede mig til at tage en skitse af dig."

"Så tror du altså, det kan lade sig gøre, John?" spurgte Dolly uden at ænse den fremførte beskyldning.

"Det ikke blot kan, men det skal lade sig gøre, og det skulle ikke undre mig, om vi fik indført den mode at udstyre ny hjem med alle hånde relikvier med en limpotte oven i købet til at gøre

de gamle sager i stand, når de går i stykker. Jeg er dygtig til det og kan tjene mit brød som snedker, hvis kunsten skulle slå fejl for mig."

"Jeg tror, du kan alting, John."

"Nej, jeg kan ikke kurere en lungebetændelse, hvis du skulle pådrage dig den ved at sidde her i den kolde vind. Nu, da jeg har fået dig, har jeg i sinde at passe rigtig godt på dig, min lille skat."

Det var så behageligt for Dolly at blive passet på, og så fornøjeligt for John at gøre det, at de fuldstændig glemte stakkels Tip, indtil den faldt i dammen og med besvær blev fisket op igen ved ørene og halen, da den var for fed til at gøre andet end flyde ovenpå. Denne katastrofe forkortede en samtale, der ellers ville være blevet fortsat til nattens komme; for

> "Let glider tidens fod,
> som kun på blomster træder."

"John, ved du, at det er den 1. april?" spurgte Dolly, da de vandrede hjemad, mens den dryppende Tip vraltede forknyt bagefter. "En meget passende dag for sådan et fornuftigt par som os at begynde deres rejse på," tilføjede hun, i høj grad oprømt ved denne tanke.

"Ja, det er det! Men det er det samme; vi skal vise, at vi ikke er narre, skønt en beregnende verden vil kalde os sådan," svarede John lige så muntert som hun.

Ak, de stakler! De troede, at deres sorger var helt forbi nu, da de havde fundet hinanden, og imidlertid hånede en grusom skæbne dem på den anden side af hjørnet.

5. Uafhængighedserklæringen

Til alt uheld for de unge mennesker blev deres lyksaligheds måned den mest stormfulde, de nogen sinde havde oplevet; for før den første uge var omme, indgav en eller anden lille ondskabsfuld djævel tante Marie fra et vist gavlvindue, hvorfra der var udsigt til et hjørne af parken, at udspionere de elskende, mens de tøvende tog afsked med hinanden, og nu var pokker løs.

En eneste stormfuld forhandling, under hvilken John mandigt gjorde fordring på sin Dolly, og hun standhaftigt forsvarede sin ret til at elske, hvem hun ville, mens tante Marie til ingen nytte tordnede og lynede, endte med den ulykkelige elskers forvisning, den unge dames fuldstændige adskillelse fra ham og en fordoblet opmærksomhed fra den agtbare, men stædige Parkers side, der opmuntret af sin allierede stadig belejrede det oprørske hjerte, som efter den forstærkning, det nylig havde modtaget, ikke lod sig kue.

Udsigterne var ganske vist ikke lystelige, men de unge mennesker tabte ikke modet, i det hele taget fandt de det ganske interessant og udkastede i deres virksomme hjerner talløse planer, som de meddelte hinanden i billetter, der blev stukket ind under Tips halsbånd, når den, overladt til sig selv, trak frisk luft på trappen. For en tid forøgede forfølgelsen nydelsen ved deres kærlighed; men efterhånden blev adskillelsen dog uudholdelig, så at de var beredt til at gøre oprør.

"Jeg må have dig at se," skrev John i sin syv og tredivte billet.

"Du skal få mig at se," svarede Dolly og bad ham møde sig på et af de mange jubilæumsballer, verden blev hjemsøgt af i 1875-

76.

At modtage denne anmodning var det samme som at adlyde, og skønt selskabet ved det omtalte bal var særlig udsøgt, blev John dog ved en snild benyttelse af sit midterste navn sat i stand til at indfinde sig ved det ansatte stævnemøde, vel vidende, at ensomhed ingensteds opnås bedre end hvor en masse er samlet. Man skulle møde i kostume, og alt, hvad der fandtes af gammeldags pynt var kommet frem, hvilket gav den smukke sal et udseende, som om tiden var rullet et par hundrede år tilbage. Enhver, der havde hår, havde pudret det, og de, der intet havde, havde bødet på denne mangel ved imponerende parykker. Tyndbenede herrer optrådte i kravestøvler med sporer; de, der var velsignet med veludviklede lægge, paraderede i silkestrømper og sko med spænder. Britiske uniformer og uniformer fra fastlandet bevægede sig venskabelig side om side; dimity og brokade viste sig i skøn forening, og patriotisk begejstring opvarmede hjerterne under kniplingsbrystsmækkene og de broderede veste lige så stærkt som i gamle dage; for ånden fra 1776 var fuldstændig kaldt til live igen.

Tante Marie lignede en papegøje af den allerpragtfuldeste slags; for den gode dame følte en brændende attrå efter at udmærke sig og havde forgæves forsøgt at smykke sig med en af mrs. Hancocks dragter, der tilhørte Dolly. Heldigvis havde madame været en lille dame, og tante Marie var ganske det modsatte, hvorfor hun var blevet nødt til at opgive denne idé og nøjes med at være en af de mange Martha Washington'er, der fyldte enkernes krog.

Dolly strålede som den sødeste lille gammeldags dame, man nogen sinde havde set, og var så vel af ydre som af navn en ægte Dorothea Quincy, ikke som ældre kone, men som ung pige med alle sine krusede lokker samlet over en valk, før de faldt ned over hendes hvide nakke og hals, på hvilken sidste de juvelbesatte hjerter skinnede, som hun satte så stor pris på. Liljekonvaller smykkede hendes hvide kjole og den knipling, der hævede sig og sank på hendes bryst. Under hendes atlaskes skørt stak nu og da hendes små fødder frem, iført madames brudesko med så høje hæle og så spidse næser, at Dolly med et smilende ansigt led en martyrs kvaler og satte sit liv i vove ved at danse. De lange handsker med Lafayettes billede præget ovenpå løb uafladeligt op i de af tiden medtagne sømme, fordi armene, som de dækkede, var så trinde og buttede. Ved livet havde hun en snurrig lugteflaske hængende, og sit rødmende ansigt skjulte hun bag en stor vifte, hvis matte spejl havde gengivet ansigter, som historien har gjort udødelige.

"De er ligefrem fuldendt, miss Hill, og der mangler intet," hviskede den stadig forhåbningsfulde Parker, der holdt øje med hende og var meget indbildsk; for den unge pige havde sine egne grunde til at være ualmindelig venlig mod ham denne aften.

"Med undtagelse af guvernøren," svarede hun og kiggede over viften med et på en gang uroligt og skælmskt blik; for John havde ikke vist sig endnu, og den lille mand ved hendes side tog sig meget komisk ud med sit omfangsrige hvide halstørklæde, sin forede frakkekrave og sine brednæsede sko, hvilke han omhyggelig holdt i "første position". Han havde haft den inderligste lyst til at forestille den person, hun hentydede til.

Hans statur havde imidlertid gjort dette umuligt, og han havde derfor måttet nøjes med at forestille Benjamin Franklin, idet han smigrede sig med, at hans rolige, venlige ansigt og smukke ben ville gøre en glimrende virkning i forbindelse med den omstændighed, at han på et tidligere stadium af sit liv havde haft noget at gøre med et bogtrykkeri.

"Hvis De blot havde sagt mig det, ville jeg have prøvet på det for Deres skyld; De behøver blot at ytre et ønske, så vil jeg føle mig henrykt ved at opfylde det," mumlede den forelskede Benjamin med et ømt bebrejdende suk, hvorved hans kalvekrøs blev sat i bevægelse som af en forbigående luftning.

Som om Dollys blotte ønske havde fremmanet ham, stod i dette øjeblik en virkelig John Hancock for dem, der tog sig ualmindelig vakker ud i sin fløjlsdragt, idet han lagde sin trekantede hat til sit hjerte og spurgte med et buk så dybt, at man kunne se granatspændet i hans halsbind:

"Må jeg have den ære, madame?"

Glad ved at kunne skjule sit ansigt, der ville have røbet en forrædersk glæde, nejede Dolly sirligt for ham og tog hans arm med et hastigt:

"Undskyld mig, mr. Parker. Vær så god at sige til tante, at jeg danser."

"Ja, men, – men – men –, min kære miss, jeg har lovet ikke at tabe Dem af syne," stammede den narrede Franklin og rødmede i unødigt raseri, da de elskendes frækhed gik op for ham i hele sin udstrækning.

"Godt, så behøver De det heller ikke. Vent på mig her, til dansen er forbi, så vil tante ikke få noget at vide om det," sagde den selvrådige Dolly og smilede til ham over sin skulder, idet

hun fo'r ind i den brogede malstrøm, der hvirvlede rundt i salen til en henrivende valsemusik.

Så længe dansen varede, behøvedes ingen ord; øjnene talte, stolte eller ømme smil telegraferede hele bind poesi, hans store hånd holdt hendes lille så fast, at den gamle handske gik helt i stykker og lod den komme til syne rød af trykket, og hans hoved var ofte så nær ved hendes, at hans lyse lokker strøede deres pudder over hendes mørke.

"En himmelsk vals!" gispede Dolly, da den var forbi, til mode, som om hun kunne blive ved til evig tid, og blind for den stakkels Parkers pudsige fortvivlelse, mens han heltemodigt bestræbte sig for at opfylde sin pligt og gjorde afsindige anstrengelser for at beholde det lykkelige par i sigte.

"Nu vil vi tage os en endnu mere himmelsk spadseretur i korridoren. Benjamin har travlt med at gøre en halv snes damer undskyldninger, fordi han i sin vanvittige jagt efter os har trådt deres slæb itu, så er vi sikre for en tid," svarede John, rede til at trodse en hel hær af tanter; for oprørsånden var mægtig i ham, og han var blevet fuldstændig enig med sig selv om, at modstand mod tyranner var lydighed mod den lille gud, han for øjeblikket tjente.

"Oh, John, hvor jeg er glad ved at se dig igen efter alt det onde, jeg har døjet, og hvor det var pænt af dig at komme her i aften i denne glimrende dragt! Jeg var så bange for, at du ikke skulle kunne sætte det igennem," sagde Dolly, idet hun hængte sig ved hans arm og betragtede sin strålende guvernør med tilgivelig stolthed.

"Min velsignede pige, der er intet, som jeg ikke kunne sætte igennem, når jeg havde udsigt til at møde dig. Det har været en

streng tid for os begge to, men den har været strengest for dig, er jeg bange for, lukket inde, som du har været, med dragen uden at have noget sted, hvor du kunne være fri for de daglige drillerier og Parkers forfølgelse. Hvis du ikke havde det kækkeste lille hjerte i verden, ville du have givet tabt," svarede John og benyttede sig af den omstændighed, at de just befandt sig i en mindre oplyst krog, til at omfavne sin afgud under påskud af at trække hendes overstykke tættere sammen om hende.

"Jeg overgiver mig aldrig!" udbrød den unge pige med flammende øjne.

"Ja, hold blot ud, så skal vi nok vinde sejr over fjenden," svarede John så højt, at det fik en forbigående opvarter til at standse i den tro, at man kaldte på ham.

Efter at have vinket ad ham, bød John Dolly et glas limonade, og idet han også selv tog et, sagde han med et betydningsfuldt blik:

"For kærlighed til frihed – og – frihed i kærlighed."

De drak skålen i tavshed og gik derpå videre, så optaget af deres egne følelser, at ingen af dem bemærkede et forbitret ansigt, der iagttog dem fra en døråbning og derpå forsvandt med et skummelt smil.

"Guvernør!"

"Kæreste madame!"

"Nu er det kommet til en krise, og jeg har fattet en beslutning," begyndte Dolly, der mindedes, at tiden var kort.

"Det har jeg også."

"Jeg har besluttet at rejse til Philadelphia."

"Nej, da!"

"Jo."

"Hvorledes? Hvornår? Hvorfor?"

"Vær rolig og hør efter. Tante har givet mig tre dage til at træffe valget mellem at modtage Parkers tilbud eller blive sendt hjem i unåde. Jeg har ikke i sinde at gøre nogen af delene, men vil tage sagerne i min egen hånd og ikke længere falde nogen til byrde."

"Hør! Hør! Men hvorledes?"

"Ved basaren gjorde køkkenet megen lykke, og nu skal der indrettes et storartet et på udstillingen. Man ønsker unge piger til at opvarte der ligesom her; der bliver sørget for dem, og de får deres udgifter godtgjort, mens de gør tjeneste. Jeg kender nogle nette piger, der rejser dertil for morskabs skyld, og til dem har jeg i sinde at slutte mig i det mindste for en måned. Det vil være en begyndelse, og bagefter kan jeg bestemt finde en eller anden beskæftigelse i den broderlige kærligheds stad."

"Den omstændighed, at du ved, at jeg skal dertil på forretningens vegne, har da ikke haft noget at gøre med denne snilde plan, vel, min egen Dolly?" spurgte John og betragtede hende med et så henrykt udtryk, at hun måtte dreje ham om, for at et par, der kom imod dem, ikke skulle få den forestilling, at han havde drukket noget stærkere end limonade og kærlighed.

"Jo, det har den naturligvis," svarede hun med fortryllende oprigtighed. "Det vil jo være mageløst at mødes hver dag og i fred og ro snakke om vore udsigter, mens vi arbejder sammen, til vi har tjent tilstrækkeligt til at udføre det forsøg, vi lagde planen til i parken."

John standsede pludselig, greb den hånd, der hvilede på hans arm, og med et udtryk, som om han var blevet grebet af en øjeblikkelig inspiration udbrød han i en højtidelig, men ivrig tone:

"Jeg har fattet en plan, en glimrende plan, kun vil den måske forskrække dig lidt i begyndelsen. Hvorfor kan vi ikke gifte os og rejse sammen?"

Førend Dolly kunne få tilstrækkeligt vejr til at svare på dette vigtige spørgsmål, eksploderede en bombe i skikkelse af tante Marie foran dem og gjorde en ende på denne hemmelige sammensværgelse.

"I skal ingen steder rejse hen sammen, for min niece står under denne herres varetægt. Jeg troede, jeg kunne være fri for påtrængende personer her, men ser, at jeg har taget fejl. Mr. Parker, vil De gøre mig den tjeneste øjeblikkelig at ledsage Dolly hjem?"

Hver eneste fjer i den gamle dames grå paryk rystede af harme, idet hun rev den unge pige fra den ene elsker og overgav hende til den anden, hos hvem de modstridende følelser af triumf og befippelse trådte så tydeligt frem, at modsætningen mellem hans ansigt og hans kostume blev endnu mere komisk end før.

"Ja, men tante, det er for tidligt at tage hjem endnu," protesterede Dolly, der fandt det meget svært at underkaste sig efter at have smagt friheden.

"Nej, det er det på ingen måde for personer, der ikke forstår at opføre sig passende i selskab. Jeg vil ikke høre et ord! Tag mit sjal og gå på øjeblikket! Mr. Parker, De er nok så god at overgive hende i mrs. Cobbs hænder, og kom så tilbage og mor Dem; der

er ingen grund til, at De skal have Deres aften ødelagt," sagde tante Marie og hyllede den stakkels Dolly ind i et grimt sjal, så at hun kom til at ligne en yndig terose indsvøbt i karduspapir.

Dette pludselige fald fra lykkens tinde til en afmægtig harmes afgrund berøvede John mælet for et øjeblik, i hvilket han kun med nød og næppe kunne modstå en stærk fristelse til at ryste tante Marie og spidde Benjamin Franklin på det sværd, der hang ved hans side. Synet af Dolly, der blev røvet fra ham og ubarmhjertigt revet bort fra den glæde og munterhed, hun satte så megen pris på, mindede ham om, at modet helst må ledes af forstand, og for hendes skyld forsøgte han at formilde dragen ved at tage hele skylden på sig og love øjeblikkelig at trække sig tilbage. Men mens han underhandlede, bortførte den betænksomme Parker byttet, og da John vendte sig for at sige god nat, var hun forsvundet, og tante Marie fjernede sig hoverende med en hånlig latter over hans nederlag.

Denne latter gjorde ham rasende, så at han fo'r ned ad trapperne og var i begreb med at begive sig ud i regnen uden at bekymre sig om den skade, hans kostbare dragt ville lide ved det, da lyden af en stemme standsede hans hensynsløse flugt, og da han så sig tilbage, bemærkede han Dolly, der tøvede på trappen, og hørte hende med et blik fra de nedarvede sko til den våde stenbro udenfor sige: "Jeg bryder mig ikke om at blive våd om fødderne, men jeg kan ikke ødelægge disse kostbare sko. Vil De ikke nok hente mine galocher i garderoben? Jeg skal vente på Dem her."

"Med fornøjelse; jeg må også have min overfrakke; man må være forsigtig, når man er så varm," svarede mr. Parker, glad ved at få lejlighed til at beskytte sig mod de fornemmelser af

gigt, der allerede begyndte at jage i hans let klædte ekstremiteter.

Mens han skyndte sig tilbage, hviskede en stemme: "Dolly", og uden at tænke på de farlige høje hæle, ilede hun ned til en herre, klædt i sort fløjl, der stod ved foden af trappen, og som nu hviskede hende i øret, idet han førte hende hen imod døren:

"Jeg må sige dig et ord endnu. Lad mig følge dig hjem; vi tager den første den bedste vogn; det er den sidste lejlighed, vi får til at tale sammen."

"Ja, John, ja! Men, oh, mine sko!" udbrød Dolly og nølede et eneste øjeblik, mens hendes ærbødighed for hendes relikvier kæmpede med hendes kærlighed til hendes guvernør.

Men han viste sig situationen voksen; da han ingen kappe havde til at lægge under sin dronnings fødder, tog han hende ligefrem i sine arme, og før hun vidste af det, sad de begge i en karet, der fo'r af sted, efter at kusken havde fået sin ordre.

"Oh, John, hvordan er det dog gået til?" var alt, hvad hun sagde, idet hun slængte det store sjal til side for at lægge begge sine hænder på de pudrede skuldre, hun havde for sig; for hendes ledsager lå på sine knæ foran hende.

Hvordan han havde båret sig ad, blev aldrig klart for John; men der lå han trods sine lange ben, ivrig efter at benytte dette kostbare øjeblik.

"Jeg kunne have lyst til at gøre en hel del mere end det, men ikke i aften, skønt jeg føler mig frygtelig fristet til at bortføre dig, Dolly," svarede han med en følelse, som om det ville være umuligt at give slip på den lille bylt af silke og svanedun, hans arme omsluttede.

"Oh, nej, John, lad være! Hvordan kunne jeg det i denne dragt og uden noget sted at ty til eller noget som helst."

"Vær ikke bange, kære, jeg vil ikke være ubesindig. Men, alvorligt talt, det må komme dertil, og jo før jo bedre; gør dig derfor fortrolig med den tanke, jeg skal nok sørge for resten. Det er min plan, og din vil gøre den så meget lettere at udføre. Vi vil rejse til Philadelphia; men vi vil giftes først, og det skal være vor bryllupsrejse."

"Men jeg er ikke forberedt på det; vi har ingen penge, og der er kun tre dage til! Nej, jeg kan ikke, John, jeg kan ikke!" udbrød Dolly og skjulte sit ansigt, glad, skønt halvt angst over denne udsigt til at blive befriet for al sin nød.

"Jeg vidste nok, at det ville forskrække dig lige straks, men at blive gift er den letteste ting af verden, når man giver sig i færd med det. Du behøver ingen brudestads, jeg har penge nok og kan låne flere, hvis det gøres nødig, og tre dage er mere end nok til at pakke din kuffert, levere tante Marie en sidste træfning og løbe bort for at blive den lykkeligste lille kone, der nogen sinde har været til. Sig ja, kære; stol på mig, og med Guds hjælp skal du aldrig komme til at fortryde det."

Dolly havde tvivlet om, at der eksisterede oprigtig kærlighed nu til dags, og John havde forsikret hende, at der var en rigdom af den. Det syntes ganske vist at være tilfældet den aften, og det var umuligt at tvivle på sandheden af hans påstand, mens hun lyttede til de ømme bønner, de planer og forsikringer, han overvældede hende med, uden at tænke på de hævnende furier, der forfulgte dem, eller den ubekendte skæbne, der lå foran dem. Udenfor rasede storme; men indenfor herskede der fred;

for Dolly viste tegn på eftergivenhed, skønt hun ikke havde givet sit samtykke endnu, da vognen holdt.

Da John satte hende ned i forstuen, tilføjede han som en sidste appel:

"Husk på, at friheden i de gamle dage, du holder så meget af, havde sine døtre så vel som sine sønner. Bliv en af dem, og vis dig dit navn værdig, som du opfordrede mig til at vise mig mit værdig. Ja, elskede, sæt dig op mod tyranniet, træd fattigdommen under øjne, elsk friheden og erklær din uafhængighed lige så uforsagt, som de gjorde det."

"Ja, det vil jeg!" svarede Dolly og understregede den erklæring, hendes Hancock havde foresagt, ved at række ham hånden og besegle sin ed med et kys.

"Et ord endnu," sagde han hurtigt, da den raslende lyd af en vogn, der nærmede sig, genlød i gaden. "Jeg bliver måske ikke i stand til at træffe dig mere; men vi kan hver især gøre os færdig, og mød mig så på mandag morgen, når du forlader din tantes hus for at rejse "hjem" i ordets sandeste betydning. Stil en lampe i hjørnevinduet på søndag aften, når klokken ringer ni, så ved jeg, at alting er i orden, og at der ingen forhindring vil være mere om morgenen."

"Ja, John."

"God nat og Gud velsigne dig!"

Der var ikke tid til mere, og da den bekymrede Parker fo'r ud af en vogn med tante Marie tumlende bagefter, steg den lykkelige John Harris ind i den anden og kørte triumferende bort, idet han vinkede med sin trekantede hat.

6. Slutning

Miraklernes tid er ikke forbi endnu, og vort unge par udførte adskillige i løbet af de tre dage; for i kærlighedens ordbog eksisterer det ord "umulighed" ikke.

Dolly holdt tappert ud og valgte ikke blot at rejse "hjem", men traf endog forberedelserne til sin forvisning med en udvortes sagtmodighed og indvortes glæde, der gjorde hver en time mindeværdig. Tante Marie havde fattet sin mistanke og holdt et vågent øje med hende, idet hun og hendes tjenestepige Cobb skiftedes til at holde vagt. Da Parker kom på det rene med, at feltråbet lød: "Ingen overgivelse", ophævede han belejringen og trak sig tilbage i god orden, skønt med en fornemmelse af, at hans værdighed havde lidt et lille skår, da han under rømningen kastede et blik tilbage og så Tip sidde nok så strunk i hjørnevinduet med oprørsflaget stolt udfoldet.

John færdedes imidlertid ufortrøden omkring i byen og lagde en så ivrig interesse for den forestående udstilling for dagen, at hans kolleger døbte ham "Jubilæums-Harris", mens de højere magter opdagede, at de havde gjort vel i at overdrage ham arbejdet, og forhøjede hans honorar for at sikre sig en så udmærket bistand. Andre arrangementer af en privat, men langt mere interessantere natur blev truffet med held, og han gik omkring og smilede ved sig selv, som om den lille i sølvpapir indsvøbte pakke, som han stadig følte efter i sin vestelomme, havde været en talisman, der skænkede sin besidder alle gode gaver.

Da den tredje aften kom, var han på sin post længe før tiden, så stor var hans utålmodighed; for den firbenede forræder var blevet opdaget og dømt til streng indespærring, under hvilken

den led en dårlig fordøjelses kvaler af mangel på bevægelse efter at have frådset i de lækkerbidskener, der hemmelig blev stukket til den af en, som aldrig glemte, hvor meget hun skyldte sin "fede ven".

Det syntes, som om klokken aldrig ville blive ni, og hvis en politibetjent nogen sinde var, hvor han skulle være, ville han, der havde vagt i det distrikt, have betragtet John som en mistænkelig person, mens han gik frem og tilbage der i den stjerneklare aprilaften. Endelig begyndte klokkerne at ringe, i samme nu viste lampen sig, og idet han mindedes, hvorledes klokken i det gamle rådhus for hundrede år siden havde ringet den glade tidende ud, svingede John sin dyrebare pakke og fo'r med det frydefulde udråb: "Uafhængigheden er erklæret!" afsted tværs igennem parken.

Tidligt den næste morgen kørte en vogn op for tante Maries dør, og med et alt andet end venligt farvel til sine slægtninge, der viste sig i natkappe, blev Dolly sendt i landflygtighed, stadig bevogtet af den tro Cobb. Den oprørske unge pige så bleg og bekymret ud, men tog venligt afsked og viftede med sit lommetørklæde til Tip, der sad forknyt på dørmåtten. Men i samme øjeblik, som de svingede omkring hjørnet, foregik der en besynderlig forandring med begge personerne i vognen; for Dolly slog sine arme om halsen på Cobb og kyssede hende, og et smil bredte sig over begges ansigter, da hun muntert sagde:

"Du kære, gamle menneske, hvad skulle jeg dog have gjort, hvis jeg ikke havde haft dig? Er jeg rigtig pæn? Jeg håber da, at den klæder mig? Da jeg måtte opgive alt andet, ville jeg i det mindste have en ny hat til mit bryllup."

"Den er allerkærest og har ikke tabt det mindste ved at blive smuglet ind i en torvekurv," svarede den menederske Cobb, idet hun med kvindelig stolthed og tilfredshed betragtede den nydelige lille hat, der dukkede frem fra det tætte slør, den forsigtigt havde været skjult med.

"Her er et spejl, jeg kan se mig i. Og sådan en fin vogn med hvide heste og en pæn kusk! Det er rigtigt, som det hører til ved sådan en glædelig begivenhed. Hvor jeg er glad!" udbrød den unge pige og så sig omkring med en undsluppen fanges fryd.

"Gud velsigne Dem, miss, det er alt sammen mr. Harris' værk. Han har vimset omkring ved hjørnet lige fra den tidlige morgenstund, og nu har vi ham straks, er jeg vis på. Det er lige så godt, at jeg går mig en tur, indtil det tog, De skal med, er afsted, derfor farvel, og al mulig lykke, kære miss!"

Hun havde næppe fået sagt disse korte, men hjertelige afskedsord, før en mærkelig velklædt stratenrøver standsede vognen, uden at den grinende kusk gjorde noget tegn til at ville sætte sig til modværge. Cobb steg ud, røveren, der var bevæbnet, ikke med en pistol, men med en stor buket af hvide roser, steg ind, og kareten fortsatte sin vej gennem de stille gader.

"Det er majdag, her er dine blomster, min lille dronning."

"Oh, John!"

Det var et kort svar, men meget veltalende, eftersom det blev givet med fugtige øjne, skælvende læber og et ansigt, der var lige så indtagende og yndigt som roserne.

John fandt det i det mindste fuldkommen tilfredsstillende, og efter at have tilføjet brudehatten en ubetydelig skade, uden at det fremkaldte nogen bebrejdelse, sagde han i en tone, der

gjorde hans noget forvirrede bemærkninger, i hvilke der røbede sig en ejendommelig blanding af lyksalighed og praktisk sans, helt poetiske:

"Gud velsigne min elskede hustru! Vi burde have haft guvernørens karet i dag. Er Cobb ikke en knop, at hun fik os så godt afsted? Jeg har aldrig endnu set nogen kvinde, der kunne modstå, når der var lejlighed til et bryllup. Hun huskede alt, hvad jeg havde sagt hende. Siden jeg taler om det, var det så ikke et held, at dine relikvier stod indpakket i den kære tante Maries skur, så at alt, hvad Cobb havde at gøre, var at forandre adressen og sende dem til Philadelphia i stedet for hjem?"

"Jeg har gået i ængstelse i disse tre dage, fordi jeg ikke syntes, det kunne være muligt, at jeg skulle opnå så megen lykke. Er du også ganske vis på, John, at du ønsker mig til hustru?" spurgte Dolly, for en gangs skyld ligegyldig for sine elskede skatte; for hun havde været delt mellem håb og frygt, mens hans tanker havde været optaget af mere materielle sager.

"Så sikker, at jeg har anskaffet noget til at binde dig med. Har du noget imod at prøve, om den passer? Jeg måtte nemlig gå efter et skøn angående størrelsen," sagde John og trak sin talisman frem med hele en brudgoms stolthed og iver.

"Må jeg ikke nok have lov til at bære den som en beskyttelse og benytte denne her som vielsesring? Jeg er noget overtroisk med hensyn til den, for den passer bedre til omstændighederne og året end nogen anden," sagde Dolly og lagde den lille ring af rødligt guld ved siden af den vægtigere i Johns hånd.

"Ja, det gør den også, og det skal være, som du ønsker. Ved du hvad, da du for tre måneder siden viste mig den, tænkte jeg, hvem der dog kunne sætte den på din finger; men jeg drømte

ikke om, at jeg nogen sinde skulle komme til det. Er du ganske vis på, at du ikke fortryder det råd, du gav min ven Jack?" spurgte den unge mand, der med kærlig bekymring tænkte på det store eksperiment, de skulle til at gøre; for han vidste af erfaring, hvor besværlige verdens veje undertiden er, og ville så gerne jævne de knudrede steder for det tillidsfulde lille væsen, der sad ved hans side.

"Ser jeg ud, som om jeg gjorde det," var alt, hvad hun svarede; men udtrykket i hendes ansigt vidnede i den grad om en ægte kvindes instinktmæssige tro på kærlighedens magt til at lette møje, forsøde fattigdom og gøre det tarveligste hjem til et himmerige, at det var umuligt at nære nogen tvivl om hendes mod eller nogen frygt for, at hun ikke skulle mene det oprigtigt.

John følte sig fuldstændig beroliget, stak ringene i lommen igen og knappede Dollys handsker for hende; hun knappede til gengæld hans, og begge fandt en vidunderlig fornøjelse i denne første tjeneste, de viste hinanden. Derpå sagde han: "Nu er vi der snart, og om mindre end en halv time vil vi være så sikre, at alle tanter Marie i kristenheden ikke mere vil kunne skille os ad. George har stået mig bi som en mand og en broder og lovet, at alting skulle være i orden. Kirken vil se lidt tom ud, er jeg bange for, eftersom vi ikke er mere end fem til at fylde op i den; men det vil jeg synes bedre om, end om vort bryllup blev til en teaterforestilling, og det bilder jeg mig ind, at også du vil."

"Kirken? Jeg har altid troet, at folk, der løb bort med hinanden, blev viet på et kontor af en øvrighedsperson uden mange ceremonier til at gøre det højtideligt. Jeg er inderlig glad over, at det ikke er tilfældet, for jeg vil kun komme til at holde bryllup én gang i mit liv og vil gerne have det på et helligt sted,"

stammede Dolly, grebet af en pludselig følelse af hele den forestående handlings store betydning, som fyldte hendes ungdommelige hjerte med sød ængstelse.

"Det vidste jeg, kære, og derfor har jeg gjort mit bedste for, at du ikke skulle føle nogen mangel på kærlighed, siden jeg ikke kunne gøre det glimrende. Jeg ville ønske, at jeg havde en moder, der kunne være hos dig i dag; men George har lånt mig sin, så der vil da være en kvinde, i hvis arme du kan græde, hvis du føler trang til det, og den gamle faderlige dr. King vil give dig til den lykkeligste mand, der lever på jorden. Nå, nå, kære Dolly, vil du hellere det, så græd kun her, og lad mig aftørre dine tårer, som jeg med Guds hjælp skal gøre det hele dit liv."

"Du er så god, så god imod mig, John! Jeg kan ikke takke dig i ord, men jeg skal vise i gerning, hvor fast jeg stoler på min husbond, hvor højt jeg ærer og elsker ham," svarede Dolly og holdt troligt sit ord.

Ingen så dem, da de gik ind; men solens skin dannede en gylden sti for dem, mens den milde forårsvind kyssede deres kinder. Intet lykønskningsråb hilste dem, da de kom ud; men de venlige spurve kvidrede en bryllupsmarch for dem, og den muntre George sendte dem lystigt afsted, idet han til afsked trykkede Johns hånd og sagde:

"Ser du, jeg havde ret, og der er en mrs. Harris!"

Hvis nogen tvivler om det, lad ham så se sig godt om; måske opdager han da det bedste, Amerika kunne sende sin udstilling: et gammeldags hjem og i det en ærgerrig mand, der ikke vil lade sig købe, og en smuk kvinde, der ikke vil lade sig sælge, et ungt par, som lykkelige ved deres kærlighed og arbejde, fejrer

jubilæumsåret ved at udøve de gammeldags dyder: redelighed og sparsommelighed, uafhængighed og tilfredshed.

Sølvkanderne

1. Hvorledes det begyndte

"Vi kan ikke gøre andet end på en eller anden passende måde vise vort mishag," sagde Portia i sin værdigste tone.

"Jeg kunne have lyst til at lade dem alle sammen sejle deres egen sø et helt år, og jeg er ikke vis på, at jeg ikke gør det," udbrød Pauline heftigt.

"Vi bør gøre det umuligt, at sådan noget hændes oftere, og jeg tror nok, vi kan," føjede Priscilla til i en så bestemt tone, at de andre betragtede hende med overraskelse.

De tre veninder sad ved kaminen og snakkede om dagens begivenheder, hvad alle unge piger holder meget af at gøre. Tiltalende skikkelser var de alle tre, som de sad der på sofaen i natdragter og tøfler, med opløst hår og øjne, der endnu lyste af sindsbevægelse, mens de lod munden løbe.

I almindelighed drejede deres samtale sig ved sådanne lejligheder om dragter, modtagne komplimenter og alle de små eventyr, der hændes muntre unge piger, når de er ude at more sig. Men i aften var de optaget af noget ualmindelig interessant, som fik dem til at blive siddende og tale alvorligt sammen længe efter, at de burde have hvilet i søvnens arme.

Den smukke Portia sendte misfornøjede blikke ud mellem sine blonde lokker, mens hun nippede til den chokolade, som den betænksomme moder havde stillet indenfor kamingitteret. Den blomstrende Pauline sad og stirrede harmfuld ind i ilden, mens det var, som om en fast beslutnings lys i den milde Priscillas blide øjne stredes med skyggen af en virkelig sorg.

Ja, der var virkelig hændet noget ved denne taksigelsesfest, hvor de tre veninder følte sig forarget, og som krævede alvorlig overvejelse fra deres side; for de "søde P-er", som Portia, Priscilla og Pauline kaldtes, var byens dronninger. Den ene førte sceptret i kraft af sin skønhed og stilling, den anden på grund af sin karakter, der var så tiltalende og stærk, at dens indflydelse gjorde sig gældende i en vid kreds, og den tredje skyldte en ophøjet og ædel ånd i forbindelse med vid og munterhed sit herredømme.

Det havde været en ualmindelig fornøjelig aften; for oven på eftermiddagens fællesarbejde havde den brave squire Allen givet et splendidt aftengilde, og alle byens unge mennesker havde taget del i de gammeldags lege, der havde fået huset til at genlyde af latter.

Alt ville være gået godt, hvis ikke én hemmeligt havde skaffet noget stærkere til veje end den most, squiren trakterede med, – et hemmelighedsfuldt og mægtigt *noget*, som fik de unge herrer til at røbe, at de åbenbart havde haft mén af deres libationer.

Det var alvorligt nok; men den misgerning, der havde bragt bægeret til at flyde over, var, at man havde kommet cognac i den kaffe, som man anså for passende for de unge piger at foretrække for most.

Hvem der var forbryderne var en uopklaret hemmelighed; for de unge mænd lo ad den gruelige gerning som en spøg, og squiren tog dem i forsvar, så godt han kunne.

Men de unge piger var højligt fornærmede, og ville ikke lade sig stille tilfreds, skønt de ældre overbærende sagde: "Unge mennesker er unge mennesker", mens de dog rystede på hovedet ad den spas, der blev drevet, og den tåbelige snak, der

blev ført under indflydelse af den så lumskeligt indsmuglede vin.

Hvad skulle der nu gøres i den anledning? De "søde P-er" vidste, at de andre unge piger ville vente og se, hvad de ville gøre i denne krise; for det var altid dem, der gav tonen an. De måtte derfor tage bestemmelse om en fremfærd, alle kunne slutte sig til, som den bedste måde at lægge deres misbilligelse af den slags håndgribelige spøg for dagen på.

Priscillas ytring bragte de andre til at betragte hende med overraskelse; for der var et ganske nyt udtryk i hendes ansigt, og de spurgte begge forundret: "Hvordan?"

"Der er flere måder, og vi må komme på det rene med, hvilken der er den bedste. En måde er at afslå indbydelser til den selskabelige sammenkomst i næste uge."

"Ja, men jeg har jo netop fået en nydelig ny kjole udtrykkeligt til den!" udbrød Portia højst nedslået.

"Så kan vi sige, at vi ingen aftensmad vil have," begyndte Priscilla.

"Det vil ikke forhindre drengene fra at sørge for den, og det vil være umuligt at gå hele aftenen uden at få en bid af et eller andet!" udbrød Polly, som nok holdt af at blive budt is af bukkende beundrere eller at se dem tappert manøvrere med et glas limonade gennem et oprørt hav af silke og klæde, idet de følte sig rigeligt belønnet med et ord eller smil fra hende, når de nåede velbeholdne i land.

"Ja, det har du ret i, og det vil også være temmelig hårdt, for jeg er overbevist om, at de vil vise en mønsterværdig opførsel næste gang," svarede den blide Priscilla med tydelige tegn på en

mildere stemning, skønt den tossede spøg havde kostet hende mere end nogen af de andre.

Et øjeblik sad de alle tre og stirrede tankefuldt ind i ilden, mens de bestræbte sig for at udtænke en eller anden frygtelig straf for forbryderne, som ikke til dels ville komme til at gå ud over dem selv. Pludselig klappede Polly i hænderne og udbrød med en triumferende mine:

"Nu har jeg det! Nu har jeg det!"

"Hvad er det? Skynd dig og sig os det."

"Jo, vi afslår virkelig at gå med til den første sammenkomst, og det vil gøre en rystende virkning, for halvdelen af de pæne unge piger vil følge vort eksempel, så de unge herrer vil blive fortvivlede. Alle vil spørge, hvorfor vi ikke er der, og hvad kan så de stakkels forbrydere svare andet end sandheden? Vil det ikke være en bitter pille for de nette kavalerer?"

"Det vil i det mindste være det for os," sagde Portia, der med et stik i hjertet tænkte på sin "himmelske blå kjole".

"Vent lidt; turen kommer til os ved den næste sammenkomst. Til den kan vi lade os ledsage af, hvem vi selv vil, eller også gå uden ledsagelse, det behøver man jo ikke at genere sig for der, så vi er ikke nødt til at skylde nogen af disse syndere forbindtlighed og kan vise dem vor ringeagt, så meget vi lyster."

"Ja, men hvad bliver der så af legene, spadsereturene hjem og alle de behagelige småtjenester, som det er de unge mennesker, vi kender, en fornøjelse at vise os og os at tage imod?" spurgte Portia, der var vokset op med disse "drenge", som Polly kaldte dem, og fandt det hårdt at vende de legekammerater ryggen, som nu var blevet venner eller tilbedere.

"Å, for en ulykke! Jeg tænkte ikke på, at krigen måtte vare længere end den ene aften. Kom med en idé, Pris," udbrød Polly, hvis triumf pludselig var forbi.

"Ja, det skal jeg," svarede Priscilla alvorligt, "for ved disse sammenkomster, hvor der ikke holdes over formerne, kan vi indføre en ny tingenes orden. Det vil nok vække en del snak; men jeg synes, vi har ret til at gøre det, og jeg er vis på, at det vil frembringe en god virkning, hvis vi blot holder ud og ikke bryder os om, at man ler ad os. Lad os afslå at have noget at gøre med de unge mennesker, om hvem vi ved, at de er, hvad man kalder "lystige", og tage til venner dem, vi er visse på at vise et pænt væsen. Hvis de beklager sig, hvad de naturligvis vil, kan vi sige, at deres egen dårlige opførsel har gjort det nødvendigt, og det kan de ikke svare noget til."

"Men Pris dog, hvem har nogen sinde hørt noget lignende? Hvad vil folk sige om os?" sagde Portia, temmelig forbløffet ved dette forslag.

"Det er lige meget! Det er en udmærket idé, synes jeg, og jeg skal følge dig gennem tykt og tyndt, Pris," udbrød Polly, som denne opfordring til oprør i høj grad tiltalte.

"Vi kan jo bare prøve det og give de unge herrer en lektion, for sagen er alvorlig, og det er vor *pligt* at gøre noget. Jeg synes ikke, det er rigtigt af os at sidde og se på, at disse brave fyre forfalder til slette vaner, fordi ingen tør eller bryder sig om at sige sin mening, skønt vi snakker om det og beklager os mellem os selv."

"Har du i sinde at begynde et korstog?" spurgte Portia ængstelig.

"Ja, på den eneste måde, vi unge piger kan gøre det på. Vi kan ikke prædike og bede på gader og i skænkestuer; men i hjemmet og i vor egen lille verden kan vi vise, at vi ønsker at benytte vor indflydelse til det gode. Jeg ved, at I to kan gøre med de unge mennesker her i byen, hvad I vil, og det er netop dem, der trænger mest til den slags hjælp, I kan yde, hvis I vil."

"Du har mere indflydelse end begge vi to andre tilsammen, så du skal ikke være så beskeden, Pris; men sig os, hvad vi skal gøre, og jeg vil gøre det, selv om man hujer og piber ad mig," udbrød den varmhjertede Polly, øjeblikkelig vundet.

"I må gøre, hvad I anser for rigtigt; men jeg har fattet den beslutning at ivre mod nydelsen af vin på enhver måde, der står i min magt. Jeg ved, at det vil koste mig meget, for jeg har ikke andet at forlade mig på end mine venners gode mening; men ikke desto mindre vil jeg gøre, hvad jeg synes er min pligt, og jeg kan måske blive i stand til at frelse en eller anden ung pige fra den sjælekval, jeg har prøvet."

"Dine venner vil ikke forandre deres gode mening om dig, du kære lille helgen. Sig os blot, hvordan vi skal begynde, så vil vi følge dig," udbrød både Portia og Polly, opflammede til kappelyst ved deres venindes rolige bestemthed.

Priscilla lod sit blik gå fra den ene til den anden, og da hun så deres ansigter lyse af kærlighed og tillidsfuldhed, følte hun sig opfordret til at forstærke det indtryk, hun havde gjort ved at meddele dem sit livs sørgelige hemmelighed. Hun knugede hænderne tæt sammen, og idet hun sænkede sit hoved, fortalte hun dem i få ord sin rørende historie:

"I må ikke synes, kære, at jeg er ubetænksom eller sentimental; jeg ved, hvad det er, jeg vil forsøge på, og I vil

bedre forstå min alvor, når jeg fortæller jer, at en skrækkelig erfaring har lært mig at frygte denne tilbøjelighed mere end døden. Den dræbte min fader, knuste moders hjerte og lod mig stå alene tilbage i verden."

Da den stakkels Priscilla havde sagt dette, skjulte hun sit ansigt og trak sig tilbage, som om hun ved denne bekendelse havde forspildt alt krav på sine veninders agtelse. Men de ungdommelige hjerter sluttede sig kun så meget inderligere til hende og beviste hende oprigtigheden af deres kærlighed ved medlidende tårer og trøstende ord. Som hun stod der omfavnet af Portia og Polly, dannede de tre en skønnere gruppe end marmorgruppen på kamingesimsen; for de kristne gratier overstrålede fuldstændig de hedenske.

Polly var den første, der talte, og talte muntert med en fin naturs instinktmæssige følelse af, at Priscillas sorg var for hellig til at tales om, og at de bedst kunne vise, hvilken pris de satte på hendes fortrolighed, ved at vise sig rede til at bevare andre for en sorg som hendes.

"Lad os tre danne en lille forening og gøre, hvad vi formår. Jeg skal begynde hjemme og våge over min broder Ned, for han er i den sidste tid begyndt ligesom at vokse fra mig, og jeg er bange for, at han begynder at blive "lystig". Jeg vil blive drillet ubarmhjertigt; men det vil jeg ikke bryde mig om, når jeg kan bevare ham."

"Jeg har ingen andre at våge over hjemme end fader, og han er naturligvis ikke udsat for nogen fare; men så vil jeg vise Charley Lord, at jeg ikke er fornøjet med ham," sagde Portia, kun lidet drømmende om, hvor hun skulle komme til at udføre sin gerning.

"Og du vil vel prøve på at forbedre den fornøjelige sviregast, Phil Butler?" tilføjede Polly med et skælmsk sideblik til Priscilla, hvis ansigt stadig var sænket.

"Jeg har mistet min ret til det, for jeg sagde ham i aften, at kærlighed og respekt måtte følges ad i mit hjerte," svarede Priscilla og tørrede sine røde øjne med en hånd, hvorpå der ikke længere sad nogen ring.

Portia og Polly så forsagte på hinanden; for denne handling af Priscilla viste, hvor alvorligt hun tog sagen.

Ingen af dem havde ord til trøst for så stor en sorg, hvorfor de sad tavse og kærtegnede Priscilla, indtil denne atter så op med sit klare smil og sagde, som om hun ønskede at give deres tankers strøm en anden retning:

"Vi må have et tegn til medlemmerne af vort ny selskab, lad os derfor hver bære en af disse små sølvkander. Jeg har tabt den ene af mine; men Portia har et par akkurat mage til dem; dem kan hver af jer så tage en af, så har vi alle tre vort tegn."

Portia ilede hen til sit juvelskrin, tog et par nydelige ørenringe af filigran frem, klippede i en fart et smalt fløjlsbånd i tre stykker og bandt en sølvkande i hver af dem, hvorpå veninderne smilende hængte tegnene på og med et tavst godnatkys beseglede den netop sluttede pagt.

2. En uafhængighedserklæring

Stor var forbavselsen blandt deres omgangskreds, da man erfarede, at de "søde P-er" havde afslået alle indbydelser til den førstkommende selskabelige sammenkomst.

De unge mennesker var fortvivlede, sladdersøstrene snakkede sig hæse ved at afhandle denne sag, og de unge piger

triumferede; for som Polly havde forudsagt: virkningen af deres første skridt var virkelig "rystende".

Da aftenen kom, samledes de imidlertid som efter fælles aftale i Portias værelse for at trøste hinanden i denne prøvelsens stund. De forsøgte at antage en helt fast og oprømt mine; men efterhånden brast det for den ene efter den anden, så at de forknytte aflagde den bekendelse, at det offer, de havde bragt deres principper, var tungere, end de havde ventet. Hvad der gjorde deres smerte endnu bitrere, var den omstændighed, at dommerens hus lå lige over for rådhuset, og alle forsøg på at holde sig borte fra visse vinduer, mislykkedes fuldstændig.

"Det er dog ærgerligt at se de unge piger der gå ind med deres kjoler ophæftede og ikke en gang kunne se, hvad de har på," klagede Portia, mens hun iagttog nogle indhyllede skikkelser, der trippede op ad trappen til det paradis, hvorfra hun havde bandlyst sig selv.

"De må more sig udmærket derovre, for det lader til, at alle andre er der. Jeg gad vidst, hvem Phil så har taget med," sagde Priscilla med et suk, da vognrummelen endelig hørte op.

"Hør, jeg vil gerne holde mit løfte; men hvis I ikke holder på mig, løber jeg bestemt derover for at være med; de toner kan jeg ikke modstå!" udbrød Polly, da musikken begyndte.

Det var en uendelig lang aften for de tre korsdragerinder, skønt de gik tidligt til sengs og tålmodigt forsøgte at sove med den lokkende musik lydende i deres øren. Til sidst indfandt søvnen sig dog; men da byens ure slog tolv, tittede et lille spøgelse ud fra Portias værelse, listede sig hen til et af vinduerne i forhallen og forsvandt bag de tykke damaskes gardiner.

Snart efter kom nok et lille spøgelse til syne fra det samme værelse, og idet det sagte sneg sig hen til det samme vindue, var det just i færd med at forsvinde bag de samme omfangsrige draperier, da der hørtes et kvalt skrig, og Portia, det andet spøgelse, udbrød i en forbavset hvisken:

"Hvad, Pris, er du også her? Jeg så Polly liste sig væk og gik ud for at hente hende. Hvor tør du gå omkring og forskrække mig sådan?"

"Jeg så bare efter, om det var forbi," stammede Priscilla ydmygt og dukkede frem fra gardinet til højre.

"Det gjorde jeg også," lo Polly, der kom farende frem fra det til venstre.

Et øjeblik genlød den mørke forhal af en sagte latter, og derpå kastede spøgelserne et blik ud i verden udenfor, der blev oplyst af et klart måneskin. Jo, festen var åbenbart forbi; for man var i færd med at slukke lamperne, og adskillige unge herrer stod på trappen og tog afsked med hinanden. En af dem havde en kappe teatralsk kastet over skulderen, og Polly kendte ham straks.

"Det er Ned! Jeg må absolut høre, hvad de siger; vær stille og lad mig lytte," hviskede hun, mens hun rullede sig ind i de mørke folder af gardinet og åbnede vinduet på klem, så at en kold luftning frit kunne blæse ind i hendes venstre øre.

"Du bliver dødssyg," mumlede Portia, der rystede af kulde i sit vatterede slag.

"Det er lige meget," udbrød Priscilla, som genkendte den højeste i gruppen og var ivrigt spændt på at høre, hvad "stakkels Phil" sagde.

"De tror, at de har gjort det så brillant; men, Gud velsigne dem, vi skal vise dem, at vi skal komme ud af det uden dem, ved ikke at indbyde dem til den næste sammenkomst eller ved ikke at tage nogen notits af dem, hvis de kommer der; det skal nok bringe dem til fornuft igen," sagde en mandlig røst med en lystig latter.

"Mange tak, mr. Lord, fordi De forud underretter os om Deres rænker. Nu kan vi berede Dem en smuk lille overraskelse," sagde Portia og gjorde et spottende kniks i mørket.

"Jeg synes min tro ikke, at pigebørnene er så meget at dadle, for det var en forbandet u-gentlemanmæssig streg af jer, og I skal have tak, hvis I vil lade være at kaste noget af skylden for den på mig. Jeg har fået så meget, som jeg kan bære, uden det," sagde den høje skikkelse og fjernede sig med lange skridt.

"Oh, hvor jeg er glad over at vide, at Phil ikke havde noget at gøre med det!" hviskede Priscilla med et taknemmeligt suk.

"Kom Charley! Jeg må se at komme hjem snarest muligt, ellers får jeg en overhaling af Polly; hun har i den sidste tid lagt sig efter en ny maner med at holde prædikener for mig over mine forvildelser som en gammel bedstemoder."

"Det skal Ned få en ekstra forelæsning for, den skurk!" udbrød Polly og knyttede sin lille hånd ad sin broder, mens han gik forbi under vinduet i lykkelig uvidenhed om den hævnens engel, der stod oven over ham.

"Det er godt; lad os nu gå vores vej og lægge råd op om, hvordan vi skal knuse dem," tilføjede Polly i en højtidelig tone, og de tre spøgelser gled ud af månelyset.

Alle deltog i de selskabelige sammenkomster, for de betragtedes som noget, der angik hele byen, og den tidlige tid, de blev holdt på, de tarvelige aftensmåltider og den forskelligartede underholdning gjorde det muligt, at gamle så vel som unge kunne fornøje sig ved dem.

Den aften, da den næste holdtes, havde der indfundet sig en talrig forsamling; for den offentlige irettesættelse, der var blevet tildelt de unge herrer, havde vakt røre, og alle var nysgerrige efter at se, hvad der ville ske, når de krigsførende parter mødtes.

Der opstod derfor stor sensation, da der rundt omkring hviskedes, at de "søde P-er" var kommet, og på alles ansigter viste der sig et forundret og forventningsfuldt smil, da de unge piger trådte ind, Portia ved sin faders arm, Polly galant ledsaget af sin tolv år gamle broder Will, og Priscilla af Belinda Chamberlain, hvis fem fod og syv tommer gjorde hende til en udmærket kavaler.

"De har pudset os!" lo Charley, der øjeblikkelig begreb situationen, da han så Portias gråhårede herre.

"Jeg var overbevist om, at Polly pønsede på ondt; hun har forholdt sig så rolig i den sidste tid," mumlede Ned, idet han sendte sin lillebroder et blik af ophøjet ringeagt.

Phil sagde intet, men udstødte et lettelsens suk ved at se, at Priscilla havde valgt en eskorte, som det var umuligt at blive skinsyg på.

Dommeren beærede sjældent disse sammenkomster med sin nærværelse; men Portia havde papa i lommen, og da hun havde forklaret ham sagernes ejendommelige stilling, havde han

heltemodigt givet afkald på sin magelige lænestol for at kaste sig i brechen.

Den unge Will var i højt humør over sin pludselige forfremmelse og teede sig med stor anstand, skønt næsten lige så optaget af sine manchetter som mr. Toots; Polly havde nemlig pyntet ham uden hensyn til bekostningen med et pragtfuldt halstørklæde, ny handsker og, hvad der var topmålet af elegance, en rød nellike i knaphullet.

Den livlige Belinda var i høj grad tilfreds med denne lejlighed til at spille kavaler og således få den hende tilkommende del af morskaben; for i almindelighed stod hun i en krog og smilede som en tålmodig solsikke ad en uskønsom verden.

De unge herrers ansigt røbede stærk spænding, da legene begyndte, og de tre unge piger tog del i dem med de ledsagere, de havde valgt.

"Dommeren har åbenbart i sinde at gøre sit bedste, men han kan ikke holde det ud ret længe, og så må Hendes Majestæt trække sig tilbage eller nedlade sig til at tage en af os," tænkte Charley Lord, der allerede længtes efter at blive taget til nåde igen.

"Polly må komme og bede mig føre an, hvis hun vil synge sine yndlingssange, for jeg vil lade mig hænge, om jeg gør det, før hun bekvemmer sig til at bede mig om det," sagde Ned, der følte sig overbevist om, at hans søster snart ville give efter.

"Hvis det var enhver anden end Belinda, tror jeg ikke, jeg holdt det ud," udbrød Phil, mens han fulgte sin tabte elskede med længselsfulde blikke; for skønt han underkastede sig den dom, han erkendte han havde fortjent, kunne han dog ikke uden savn opgive så megen elskelighed.

Men de unge herrer undervurderede de unge pigers styrke og overvurderede deres egen. De "søde P-er" blev ved at tage del i lystigheden, tilsyneladende uden i mindste måde at tage sig af den ligegyldighed, deres tidligere hengivne venner viste dem, nær. Men for de forstødte var det til at blive aldeles rasende over at se den statelige Portia spadsere omkring med den tapre major Quackenboss, som satte sit bedste ben foran med en sejrkronet helts miner, og også at se den venlige Priscilla deltage i sine små elevers lege på en måde, der fyldte deres små sjæle med henrykkelse; men det mest nedtrykkende syn af alle var dog den indtagende Polly, der førte en livlig underholdning med den unge landmand Brown, som øjensynlig var i færd med at tabe både sit hoved og sit hjerte ved hendes strålende smil.

"Det får ikke hjælpe, kammerater; jeg må i det mindste gå én gang rundt med Portia, så kan I øjeblikkelig bagefter hænge mig som en forræder," udbrød Charley endelig, idet han hensynsløst satte både sin stolthed og sit givne ord til side.

"Godt; hvis du giver efter, så kan vi lige så godt alle sammen kysse riset," sagde Ned og fulgte sin svage vens eksempel, glad ved at få en undskyldning til at gøre fordring på ledelsen af det lille kor, der anførte den ugentlige sang.

Phil vovede ikke at efterligne dem med hensyn til Priscilla, men gjorde sit eleganteste buk for Belinda og bad hende, om han måtte have den ære at ledsage hende hjem; men man kan tænke sig hans sorg, da den høje bænkevarmer svarede ham med et betegnende eftertryk, der bragte hans ansigt til at flamme:

"Nej, mange tak. Jeg trænger til en rigtig solid ledsager, for jeg vil ikke tage et fald i en snedrive så let, som Pris tog det for

kort tid siden."

Charleys skæbne var ikke bedre hos Portia; for hun gjorde brud på den vedtagne etikette ved koldt at afslå hans ydmyge indbydelse til en promenade og to minutter efter modtage en ikke videre elegant ung mands, om hvem man vidste, at han var i en mådeholdsforening.

Men den afvisning, Ned modtog, var dog den allermest knusende; for til svar på sin eftergivende antydning:

"Jeg tænker ikke folk vil være fornøjet, hvis vi ikke giver dem vore yndlingsnumre; tror du vel, Polly?" fik han billedlig talt en på øret ved det skarpe svar:

"Vi har ingen brug for dig, for jeg har selv i sinde at føre an og indføre nogle ny sange, som aldeles ikke vil falde i din smag."

Derpå begyndte til hans største bestyrtelse og forvirring miss Polly at synge en af de gode gamle mådeholdssange, hvortil omkvædet var:

"Hvor var det glædeligt, i fald
De unge mænd holdt op at drikke!"

Rundt omkring i hele salen stemte man i med, og koret sang med en kraft, der fik adskillige unge herrer til rødmende at søge skjul bag den første den bedste ryg; for alle forstod Pollys bevæggrund og sendte hende bifaldende blikke, mens hun stod og sang med en let forklarlig skælven i sin stemme, der ellers var så klar og ren som en drossels.

Denne uventede manøvre af den smukke fjende frembragte en skrækkelig forvirring og modløshed i den modsatte lejr, hvorhen det slagne trekløver flygtede med tidende om deres nederlag. Ingen af dem dristede sig til at forsøge sig mere på den kant, hvorfor de søgte at trøste sig ved at kokettere

voldsomt med de unge piger, som det endnu var værd at tage notits af, af dem, der var tilbage; for til deres store sorg tog mange af dem, der var mest ved, mod til sig og fulgte de "søde P-er"s eksempel. Denne omstændighed forknyttede endnu mere de ulykkelige ynglinge, der havde forset sig, og indjog dem frygt for, at der ville følge en social revolution på, hvad de blot havde betragtet som en ungdommelig grille.

"Det skal ikke undre mig, om de efter dette her danner et redeselskab," stønnede Ned, der forberedte sig på, at der ville blive taget de strengeste forholdsregler imod dem.

"Det skulle Portia nødig have været med til, for den første gang, jeg drak vel meget, var i hendes faders hus," tilføjede Charley, idet han som en ægte Adam kastede al skylden for sin uddrivelse af Eden på Eva.

"Nej, ved I hvad; vi bør være dem taknemmelige og ikke dadle dem, for jeg er overbevist om, at de ønsker at hjælpe os, og Gud skal vide, at nogle af os trænger til hjælp," sukkede Phil med et blik og i en tone, der fik hans kammerater til at glemme deres krænkelse og vende deres bebrejdelser mod sig selv; for ingen af dem kunne benægte sandheden af hans ord eller kunne andet end føle, at sådanne rene og uskyldige hjerters bønner ville formå meget.

3. Hvad Portia gjorde

"Jeg ved, at du har ondt i hovedet, moder, læg dig derfor her og hvil dig, så skal jeg sidde i min lille stol og underholde dig, til fader kommer ind."

Mens Portia bøjede sig ned for at lægge sofapuderne til rette, gled den lille sølvkande, som hang om hendes hals, frem og

tiltrak sig hendes moders opmærksomhed.

"Er det den nyeste mode at gå med aparte ørenringe i stedet for kapsler?" spurgte hun, idet hun smilende berørte det fine smykke.

"Nej, moder, det er noget bedre end en mode, det er et tegn til en mådeholdsforening, som Pris, Polly og jeg har dannet fornylig," svarede Portia, nysgerrig efter at høre, hvad hendes moder ville sige til det.

"I kære små piger! Gud velsigne og hjælpe jer i jeres gode gerning," var det hurtige svar, der både overraskede og rørte hende ved den inderlighed, det blev givet med.

"Du har altså ikke noget imod det eller synes, at det er tosset af os at prøve på at bidrage, om endog kun nok så lidt, til at råde bod på dette store onde?" spurgte Portia med en indtagende alvor, der var noget nyt hos hende, men klædte hende fortryllende.

"Det er næsten, som det var en Forsynets styrelse, mit barn," begyndte hendes moder, men holdt derpå inde og tilføjede mere roligt: "Fortæl mig alt om den forening, hvis det da ikke er en hemmelighed."

"Jeg har ingen hemmeligheder for dig, moder," svarede Portia, og efter at have sat sig i sin lave stol fortalte hun, hvorledes det hele var gået til, og sluttede sin meddelelse med en alvor, der viste, hvor stærkt den ny plan lå hende på hjerte.

"På den måde, ser du, prøver Polly på et bevare Ned, og Pris beder for Phil, og det er ikke forgæves, tror jeg, for han har været rigtig skikkelig i den sidste tid, siger de. Men jeg har hverken en broder eller en tilbeder, jeg kan hjælpe og kan ikke gå ud og opsøge nogen, fordi jeg kun er en ung pige. Sig mig,

moder, hvad kan jeg gøre, for jeg vil så inderlig gerne også gøre noget?"

Moderen lå et øjeblik tavs, derpå drog hun som drevet af en uimodståelig tilskyndelse sin datter nærmere hen til sig og hviskede med skælvende læber:

"Du kan hjælpe din fader, kære barn."

"Hvad mener du dog, moder?" udbrød Portia med harmfuld overraskelse.

"Hør tålmodigt på mig, mit barn, ellers må jeg fortryde, at din fortrolighed gav mig mod til at skænke dig min. Du må ikke et eneste øjeblik tænke, at jeg anklager min mand for noget sådant som drikfældighed. Med hensyn til nydelsen af vin har han altid været en gentleman og har aldrig drukket mere, end han havde godt af, før i den sidste tid. Det er der meget, der kan undskylde ham for; han bliver gammel, han fører ikke så virksomt et liv som tidligere; meget af, hvad der tidligere morede ham, kan han nu ikke mere tage del i, og han henfalder derfor til vaner, der er skadelige for hans sundhed."

"Ja, jeg forstår dig nok, moder; han bryder sig ikke om selskab, som han tidligere gjorde, og heller ikke om forretningerne, men syntes tilfreds med at sidde over sine aviser den halve formiddag og døse ved kaminen den halve aften. Jeg har undret mig over det, for han er dog virkelig ikke gammel og ser så sund og rask ud som nogen sinde," sagde Portia, der havde en følelse af, at der svævede noget på hendes moders læber, som det faldt hende vanskeligt at få frem.

"Du har ret; det er ikke alderen alene, der gør ham til noget helt andet end den muntre, virksomme mand, han engang var; det er – bøj mig dybere ned, kære barn, og lad det aldrig

komme over dine læber – – nu, jeg vil blot sige, at du måske kan hjælpe mig med at frelse din faders liv."

Forfærdet over den næsten højtidelige alvor i disse ord lagde Portia sit hoved på puden, og skumringen indhyllede stuen i sit blide mørke som for at lukke hele verden ude, mens moderen talte til datteren om den fare, der truede ham, som de begge elskede og ærede så højt.

"Fader har fået den vane at drikke mere vin efter middagsbordet, end han har godt af. Han ved ikke selv af, hvorledes denne vane får magt over ham, og det sårer ham, hvis jeg kommer med hentydninger til det. Men dr. Hall advarede mig mod faren, da fader sidste gang havde været syg, og sagde, at i hans alder og med hans temperament ville et apoplektisk anfald uundgåeligt blive følgen, hvis han gav for meget efter for sin tilbøjelighed i den retning."

"Ak, moder, hvad kan jeg gøre?" hviskede Portia med en gysen, idet Priscillas ord: "Den dræbte min fader, knuste min moders hjerte og lod mig stå alene tilbage i verden," med en pludselig styrke trængte sig frem i hendes erindring.

"Våg over ham, mit barn, adspred ham, som du alene kan, og drag ham bort fra den ulykke, han ikke aner, ved alle de uskyldige kunstgreb, din datterlige kærlighed kan udtænke. Jeg har holdt dette hos mig selv, fordi det er svært for en hustru at se nogen fejl hos sin mand, og endnu sværere at tale om det selv til så godt et barn som mit. Men min ængstelse gør mig uskikket til at gøre så meget, som jeg ellers kunne, så jeg trænger til hjælp, og hos hvem andre end hos dig skal jeg søge den? Kæreste barn, slut et forbund med din moder, og lad os,

uden at han ved det, våge over og bede for den kære mand, der er alt for os."

Hvad Portia svarede, hvad trøst hun gav sin moder, og hvilke yderligere fortroligere meddelelser hun modtog, skal ikke omtales, dertil var denne pagt mellem moder og datter for hellig. Der blev ikke antaget noget synligt tegn eller afgivet noget hørligt løfte; men over hustruens ansigt var der, da det den aften smilede til hendes mand, et endnu kærere skær end ellers, og det kys, der bød faderen velkommen, var seglet på en beslutning, så stærk, som en datters kærlighed kan gøre den.

I almindelighed overlod damerne efter gammeldags skik dommeren at læse sin avis og drikke sin vin, mens de nød deres kaffe i en anden stue. Da de rejste sig fra bordet, så Portia den skygge sænke sig over moderens ansigt, som hun ofte tidligere havde set, men aldrig forstået før nu; for dette var den farlige time, det var det øjeblik, da barnet måtte stille sig mellem fristelsen og faderen, hvis hun kunne.

Den aften fik, kort efter at tjeneren havde taget alting af bordet med undtagelse af karaflerne, en frisk, ungdommelig stemme, der sang så lystigt inde i dagligstuen, dommeren til at sætte sit glas fra sig og lytte, glad overrasket.

Et øjeblik efter rejste han sig, gik tværs over gulvet og lukkede begge dørene op, idet han i en halvt bebrejdende tone sagde:

"Syng væk, min lærke, og lad din fader høre på dig, det har han nu til dags sjældent lejlighed til."

"Så må han blive og klappe ad mig, ellers anser jeg kun hans smukke ord for en tom kompliment," svarede Portia og vinkede ad ham med sit muntreste smil.

Dommeren havde ingen anelse om, at det var hans gode engel, der talte; men han så sin smukke datter sende sig strålende blikke fra klaverstolen og slentrede ind i den hensigt at gå, når sangen var forbi.

Men den blå tryllerinde i dagligstuen viste sig mægtigere end den røde i spisestuen, og han blev siddende derinde og nød i ro og mag den fortræffelige kaffe, hans hustru snedigt satte for ham, uden mindste mistanke om den lille sammensværgelse, der var sluttet for at berøve ham den skadelige nydelse, der alt for ofte bevirkede, at aftenen gik til spilde for ham, og at han om morgenen forgæves forsøgte at samle de livskræfter, der tidligere havde gjort, at de tiltagende år ikke forekom ham som nogen byrde.

Således begyndte Portias mission i hjemmet, og fra denne time af helligede hun sig den uden tanke om belønning; for en sådan "hemmelig tjeneste" kunne hverken blive genstand for offentlig deltagelse eller ros.

Det var ikke nogen let gerning, hvad hun snart kom efter, skønt hun havde en standhaftig og erfaren allieret, der lagde planerne til de angreb, hun pligtopfyldende gjorde på den fjende, der truede deres huslige fred.

Da musikken hørte op at udøve nogen tillokkelse, og dommeren erklærede, at han måtte have sin skraber efter middagsbordet, erklærede hans datter, at hun ville blive og sørge for, at han fik den uforstyrret. Faderen lo og underkastede sig, tog en kort blund og vågnede i så godt humør, at han ikke beklagede sig over at finde datteren i karaflens sted.

Dette slog til for en tid, og da det syntes at være i begreb med at tabe sin virkning, viste der sig en uventet hjælp; moderens svækkede øjne begyndte nemlig at forurolige hende, og Portia foreslog da sin fader, at han skulle underholde hende om aftenen, mens hun selv drog omsorg for at skåne hende om dagen.

Denne plan bevirkede vidundere; for dommeren elskede sin fortræffelige hustru næsten så højt, som hun fortjente, og ofrede sig så troligt for hende, at den anstrengelse, han udfoldede, viste sig som et bedre oplivningsmiddel end noget, hans velforsynede kælder kunne yde.

Dr. Hall ordinerede motion og opmuntrende selskab for sin ny patient, og da dommeren så, at disse anvisninger blev fulgt, tog også han sig dem til indtægt og fandt ingen tid til at sidde ene og pimpe vin.

"Jeg tror, jeg er ved at blive ung igen, for min tidligere sløvhed er rent forsvundet, og hverken arbejde eller spøg syntes at trætte mig det mindste," sagde han efter en ualmindelig livlig aften, tilbragt sammen med de åndsbeslægtede venner, Portia sørgede for at samle om ham.

"Men det må være kedeligt for dig, min ven, når vi gamle sådan har hele morskaben. Hvorfor indbyder du ikke oftere nogle her hjem?" tilføjede han, da hans blik faldt på Portia, der stirrede tankefuldt ind i ilden.

"Jeg ville ønske, at jeg turde sige dig grunden," svarede hun alvorligt.

"Er du bange for din gamle fader?" udbrød han med et både forundret og bedrøvet udtryk.

"Nej, jeg vil ikke være det, for du er den kærligste fader, en datter nogen sinde har haft, og jeg er vis på, at du vil hjælpe mig, som du altid gør. Jeg tør ikke bede de unge mennesker, jeg kender, her hjem, fordi jeg ikke vil udsætte nogle af dem for fristelser," begyndte Portia tappert.

"Hvilke fristelser? Er det denne?" spurgte hendes fader, idet han med et smil fuldt af faderlig stolthed drejede hendes halvt bortvendte ansigt om mod lyset.

"Nej, fader, den er meget farligere, end jeg nogen sinde kan blive."

"Den gad jeg dog virkelig nok se!" udbrød den gamle herre og så sig om efter denne sin elskværdige datters rival.

"Det er ham der," sagde hun og pegede på flaskerne og glassene på skænkebordet.

Nu forstod dommeren hende og rynkede brynene; men før han kunne svare, fortsatte Portia uden at vakle, skønt hendes kinder brændte og hendes øjne atter var fæstet på ilden:

"Fader, jeg hører til et selskab på tre medlemmer, og vi har lovet at gøre alt, hvad vi formår, for mådeholdssagen. For øjeblikket kan jeg ikke gøre andet end kækt at vise, hvor oprigtigt jeg mener det; derfor kan jeg aldrig byde nogen af mine bekendte en dråbe vin og altså heller ikke indbyde dem her hjem, hvor det ville synes en stor uhøflighed ikke at byde det."

"Jeg tør nok sige, at ingen gentleman har haft grund til at bebrejde mig den gæstfrihed, jeg er blevet opdraget til at vise mine gæster," begyndte dommeren i sin værdigste tone.

Men han kom ikke videre; for en blød hånd lagde sig på hans læber, og Portia svarede bedrøvet:

"Jo, én har det, fader; Charley Lord siger, at den første gang, han nød for meget vin, var her i huset, og det er gået mig nær til hjertet, for det er sandt. Oh, fader, lad aldrig mere nogen få ret til at sige det om os! Tilgiv mig, hvis jeg synes at glemme min pligt, men jeg må tale ud, for jeg vil så gerne, at min elskede fader skal stå ved min side og give et eksempel, der vil få mig til at elske og beundre ham endnu mere, end jeg allerede gør."

Da Portia holdt inde, halvt forskrækket over sin egen frimodighed, slyngede hun sine arme om hans hals og skjulte sit ansigt ved hans bryst, endnu stadig talende sin sag med den tavse veltalenhed, der er så vanskelig at modstå.

Dommeren svarede intet i adskillige minutter, og under denne pause gik mange tanker gennem hans sind, og en ubestemt mistanke, der ofte var opstået hos ham i den sidste tid, blev nu til fuld vished. Det var, som om han pludselig så sin egen svaghed i dens sande lys, forstod den årvågne kærlighed, den tålmodige omhu, der så tavs havde stået vagt omkring ham og hjulpet ham; og i Portias opfordring til ham til bedste for de unge mennesker så han en endnu kærligere advarsel til sig selv.

Han var en stolt mand, men en meget retskaffen mand, og skønt der lige straks fo'r en vredesrødme over hans ansigt, erkendte han dog sandheden af de ord, som det var faldet så svært at få udtalt.

Med sin hånd kærligt hvilende på det hoved, der var halvt skjult, for at ikke et blik skulle synes at rette en bebrejdelse mod ham, viste denne brave, gamle mand, at han elskede sin næste højere end sig selv, og tilstod oprigtigt sine egne mangler.

"Ingen skal nogen sinde mere sige, at jeg har fristet ham," sagde han, og da Portia løftede et glad ansigt op imod ham, så

han hende lige ind i de taknemmelige øjne, der fordunkledes af pludseligt frembrydende tårer, og tilføjede kærligt:

"Min datter, jeg er ikke for stolt til at tilstå en fejl, og, med Guds hjælp, heller ikke for gammel til at rette den."

4. Hvad Polly gjorde

Siden deres moders død havde Polly bestræbt sig for at udfylde hendes plads og efter bedste evne drage omsorg for brødrene. Men det var somme tider strengt nok for det stakkels pigebarn; for Ned, der var et år ældre, anså det for sin pligt hurtigst muligt at emancipere sig fra skørteregimentet og gøre, hvad han behagede, uden at tage notits af hendes formaninger og råd.

I sit inderste hjerte holdt han imidlertid meget af sin smukke søster, og undertiden følte han sig stærkt fristet til at betro sine bekymringer og forlegenheder til hende; for efter at hans moder var gået bort, længtes han ofte efter et kærligt, hjælpsomt væsen, der kunne indgive ham mod og styrke.

Uheldigvis havde han netop nået den alder, da unge mennesker betragter det som et bevis på selvstændighed at undertrykke ethvert tegn på hensyn til deres egne kvindelige pårørende, især deres søstre, hvorfor Ned forskansede sig bag sine tyve års mandlige overlegenhed og snubbede Polly af.

Endnu havde dette ubehagelige træk ikke udviklet sig hos Will; men hans søster ventede på, at det ville komme, og udbrød ofte i fortvivlelse til sine nærmeste veninder:

"Hvordan skal det dog gå mig, når han følger Neds eksempel og begynder at slå bagud?"

Faderen, en lærd og virksom mand, var så optaget af de pligter, hans vidtløftige sogn pålagde ham, eller af de dybsindige studier, han ofrede sin indskrænkede frihed til, at han ingen tid fik tilovers til at tage sig af sine børn. Polly sørgede godt for ham og huset, og drengene syntes at befinde sig vel, hvorfor han roligt gik sin egen vej uden fjerneste anelse om, at hans ældste søn trængte til en faders hele omhu for at blive bevaret mod de fristelser, som ikke slette tilbøjeligheder, men en selskabelig natur udsætter ham for.

Polly så faren og talte om den; men mr. Snow svarede blot åndsfraværende:

"Nå, nå, min ven, du er alt for ængstelig af dig og glemmer, at alle unge mennesker må løbe hornene af sig."

Og Ned bragte hende til tavshed med en anden almindelig og fordærvelig frase: "Jeg gør kun en smule bekendtskab med livet, så du har ingen grund til at blive gnaven over det, mit barn," kun lidet drømmende om, at et sådant "bekendtskab med livet" kun alt for ofte ender med bekendtskab med døden.

Pollys bestræbelser var følgelig forgæves, indtil der indtraf en hændelse, der gav dem alle en alvorlig lære. Ned skulle nemlig med på en kanetur med de af sine kammerater, som hans søster frygtede allermest.

"Vær forsigtig og kom ikke sådan hjem, som du gjorde sidste gang, for fader vil være inde i stuen, og det vil gøre et skrækkeligt indtryk på ham, hvis jeg ikke skulle kunne få dig til at være rolig," sagde hun ængstelig.

"Jeg var ikke fuld, lille bedstemoder, bare lidt lystig, og det gjorde dig tosset af forskrækkelse. Jeg har taget min nøgle med, så du skal ikke sidde oppe. Jeg afskyr at have et fruentimmer til

at glo på mig, når jeg kommer hjem," var Neds unådige svar; for erindringen om den omtalte begivenhed var ikke behagelig.

"Hvis der ikke havde siddet et fruentimmer oppe, ville du være frosset ihjel på dørmåtten, du utaknemmelige dreng!" udbrød Polly opbragt.

Ned gav sig til at fløjte og var i begreb med at fjerne sig, da Pollys kærlige hjerte fik overmagten over hendes heftighed; hun greb et smukt tørklæde, hun havde strikket til sin broder, og løb efter ham. Hun indhentede ham, just som han åbnede gadedøren, og idet hun slyngede både sine arme og sin gave om halsen på ham, sagde hun med et kys, der vakte stor sensation mellem en flok herrer i en kane, der holdt uden for porten:

"Å, lad os være venner igen; jeg kan ikke tåle, at vi skilles sådan."

Hvis der nu ingen havde været til stede, ville Ned have fundet denne forening af bløde arme og uldgarn meget behagelig; men hans mandige stolthed tillod ham ikke at vise eftergivenhed i vidners nærværelse, og frygten for at blive lét ud af "kammeraterne" fik ham til barsk at støde både søsteren og hendes gave fra sig med et strengt:

"Lad mig være fri for det kæleri! Gå din vej og luk døren!"

Polly gik sin vej med et blik, der forfulgte ham, og lukkede døren med et heftigt smæk, der vakte megen morskab blandt de unge herrer.

"Jeg vil aldrig mere prøve på at gøre noget for Ned! Det nytter ikke noget, og nu kan han gerne gå i hundene, mig er det lige meget!" sagde Polly til sig selv efter at have fundet nogen lindring i en rigelig tårestrøm.

Men hun fortrød bittert disse ord nogle timer efter, da hendes broder tilsyneladende livløs blev bragt hjem af dem af det "lystige" kompagni, der var kommet uskadt fra en farlig væltning.

Der var ikke tale om at kunne skjule denne sørgelige hjemkomst for hendes fader, skønt den stakkels Ned denne gang var rolig nok, eftersom han havde tabt bevidstheden ved faldet, i hvilket han havde forslået hovedet og brækket den højre arm.

Det var et hårdt stød både for mennesket og præsten, og da det værste var overstået, overlod han med øjnene fulde af angertårer den videre omsorg for broderen til Polly og trak sig tilbage for i enrum at gøre sig selv bebrejdelser, fordi han havde ofret den tid og de tanker til de gamle kirkefædre, som han skulle have givet til sine levende sønner.

Ned var meget syg, og da han endelig begyndte at komme sig, lærte hans hjerteløshed ham at se og elske den smukke side af Pollys karakter; for hun var i sandhed hans højre hånd og plejede ham med en rørende iver.

Der kom ikke en bebrejdelse over hendes læber, ikke engang med et blik mindede hun ham om sine tidligere advarsler eller hoverede over hans nuværende ydmygelse, som beviste, hvor nødvendige de havde været. Alt var glemt med undtagelse af den omstændighed, at hun havde det lykkelige privilegium at drage omsorg for ham næsten med den samme ømhed som en moder. Men dog ikke ganske, og mindet om hende, hvis plads det var umuligt at udfylde, drog dem nærmere til hinanden, som om den forstummede røst gennem sine sidste

formaninger både til sønnen og datteren: "Drag omsorg for drengene, mit barn," og "Vær god imod din søster, Ned."

"Jeg har været en ren tølper imod hende, og den kære lille sjæl dynger gloende kul på mit hoved ved med en engels tålmodighed at gøre sig til slave for min skyld," tænkte den angerfulde invalid en dag, da han lå på sofaen med panden prydet med et sort plaster og armen omhyggeligt ombundet med skinner.

Polly troede, han sov, og sad stille og rullede bandager, indtil et hoved kiggede ind ad døren, og Will spurgte med en dump hvisken:

"Jeg har fået den bog, Ned ønskede; må jeg komme ind og give ham den?"

Polly nikkede, hvorpå han trippede hen til hende på tåspidserne med et så godmodigt og livligt ansigt, at det var lige så opmuntrende som et friskt luftpust i dette sygeværelse.

"Du er en god dreng! Du glemmer aldrig at vise en venlighed og er en sand trøst for din egen Polly," sagde hun og lagde sit trætte hoved op til hans trøje uden at ænse knapperne.

Will skammede sig ikke ved at vise, hvor meget han holdt af "sin egen Polly", hvorfor han klappede de blege kinder med en hånd, der var lige så rød som hans vanter, og smilede ned til hende med sine ærlige blå øjne fulde af den beskyttende kærlighed, der var så velkommen.

"Ja, jeg har i sinde at blive et pragteksemplar af en dreng og aldrig bringe dig og fader til at skamme jer over mig, som I har gjort over en, vi kender. Nå, du skal ikke le ad mig, så skal jeg vise dig noget; jeg syntes, det var det bedste, jeg kunne gøre, og

jeg vil gerne vise, at jeg mener, hvad jeg siger; ja, for det gør jeg virkelig."

Mens han talte, trak han frem af sin vestelomme en lille tinflødekande, der var bundet i en skolidse, og idet han holdt den op, sagde han med en pudsig blanding af drengeagtig værdighed og trods:

"Jeg købte den af Nelly Hunt, fordi det halve af hendes testel var slået i stykker. Folk må gerne le ad mit tegn, det bryder jeg mig ikke om; og hvis I ikke vil have mig med i jeres forening, så laver jeg en alene, for jeg vil absolut være med i mådeholdssagen."

Polly omfavnede ham på stedet og bragte hans ungdommelige ansigt til at rødme af oprigtig stolthed ved højtideligt at erklære:

"William G. Snow, jeg betragter det som en ære for vor forening at blive forøget med et så værdifuldt medlem, for en dreng, som kan tåle, at man ler ad ham, og endda holder fast ved sine principper, er en sand skat."

"Ja, mine kammerater ler virkelig ad mig og kalder mig "Lille Kande"; men det vil jeg hellere hedde end "Champagne Charlie", som Ned kalder mr. Lord," sagde Will kækt.

"Gud velsigne de små kander!" udbrød Polly med et inderligt blik både på tinkanden og dens bærer.

Der lå en stor tåre på hendes kind, standset i sit løb af det smilehul, der fremkom, da hun betragtede sin broders snurrige tegn. Will opfangede den behændigt i tinkanden og sagde med en dæmpet latter:

"Nu har du døbt den, Polly, og den er lige så god, som om den var af sølv, for din tåre ligger og skinner i den som en stor

diamant. Jeg gad vidst, hvor mange der skulle til for at fylde den."

"Du vil aldrig få mig til at græde nok til at prøve det. Gå nu og hent min lille sølvkæde, for din tinkande fortjener noget bedre end en gammel skolidse," sagde Polly og sendte et lykkeligt blik efter den lille knøs, der forsvandt med et henrykt hop.

"Jeg er bange for, at vi har vækket dig," føjede hun til, da Ned rørte sig.

"Jeg lå bare og drømte vågen; men denne drøm skal gå i opfyldelse," svarede Ned og rejste sig op med en energi, der overraskede hans søster.

"Kom nu og få din frokost, for det er på tiden. Hvad vil du have, mrs. Neals vingelé eller min æggemælk?" spurgte Polly, mens hun fik ham anbragt i hans store lænestol.

Til hendes forbavselse kastede Ned den lille form af gul gelé i ilden og forsøgte at spise æggemælken med den venstre hånd.

"Men, kære, har du tabt forstanden?" udbrød hun.

"Nej, jeg har netop fundet den," svarede han med et glimt i øjet, der oplyste Polly om hans mening, uden at der behøvedes flere ord.

Hun indtog sin sædvanlige plads på armen af stolen og gav sig til at made sit store plejebarn, indtil et suk bragte hende til at spørge kærligt:

"Er den ikke rigtig? Jeg kom masser af sukker i den, fordi du holder af den sød."

"Al verdens sukker vil ikke kunne gøre den sød for mig, Polly; for der er en bitter dråbe på bunden af hvert bæger, jeg nyder. Will sagde, at din tåre skinnede som en diamant i hans lille kande, og det er rimeligt nok. Men du kan ikke fælde tårer af

glæde over mig, skønt jeg har fået dig til at fælde nok af sorg til at fylde den store punchebolle."

Ned forsøgte at le; men hvordan det nu var, så kvaltes hans forsøg af æggemælken, og Polly sagde blidt, idet hun et øjeblik lod det stakkels ragede hoved hvile på sin skulder:

"Bryd dig aldrig om det; lad os ikke tænke på de gamle sorger mere, kære broder."

Hun kom ikke videre; for med et slag i bordet med den venstre hånd, der bragte alle kopperne til at danse, udbrød Ned:

"Jo, jeg vil tænke på de gamle sorger, for jeg vil ingen ny volde af den slags. Tror du, jeg vil se den stump af en dreng holde med dem, der har ret, og ikke have mod til at gøre det samme? Tror du, jeg vil få min egen fader til at skamme sig over mig mere end én gang? Eller at jeg vil lade den kæreste lille pige i verden sætte alle sine kræfter til for min skyld og ikke prøve på at takke hende på den måde, hun helst vil have? Kære Polly, du kan ikke være så stolt af din ældre broder, som du er af den yngre; men du skal aldrig mere få grund til at rødme over ham, nej, aldrig, aldrig!"

Ned løftede sin hånd til nok et eftertrykkeligt slag, men forandrede sin beslutning og gav sin søster en så kraftig omfavnelse, som han var i stand til med en arm.

"Jeg burde have et tegn, hvis jeg skal høre med til jeres udvalgte selskab; men jeg kender ingen dame, der vil give mig en ørenring eller flødekande," sagde Ned, da samtalen igen var kommet til at dreje sig om den fornøjelige side af sagen.

"Jeg skal give dig noget bedre end noget af det," svarede Polly og flyttede en simpel kapsel fra sit eget ur til det, der lå på bordet.

Ned vidste, at den indeholdt et elsket ansigt og en lok grå hår; og da hans søster med et indtrængende, betydningsfuldt blik føjede til: "For hendes skyld, kære broder," svarede han mandigt:

"Jeg vil forsøge det, Polly."

5. Hvad Priscilla gjorde

Priscilla pinte imidlertid sin hjerne med at finde på, hvorledes hun kunne hjælpe Philip; for efter at hun havde hævet deres forbindelse, var der ingen, der talte til hende om ham, og hun kunne kun slutte sig til, hvorledes det gik ham, af hvad hun så og hørte under udførelsen af sin daglige gerning.

Priscilla holdt skole, og den vej, hun måtte gå to gange om dagen, førte lige forbi det hus, hvor Phil studerede medicin under vejledning af den gamle dr. Buffum. Tidligere havde hun altid smilet og nikket, når hun gik forbi, eller var standset for at passiare et øjeblik med studenten, der i almindelighed netop i det øjeblik tilfældigvis trak en mundfuld frisk luft. Små billetter var fløjet ind og ud, og hendes vandring hjem var ofte blevet oplivet af en ledsager, der meddelte den smukke lærerinde en undervisning, som hun fandt det meget let at tilegne sig.

Hvilken lykkelig tid! Men nu var det alt sammen forbi, og korte glimt af et brunt hoved, der bøjede sig over en pult i nærheden af det velbekendte vindue, var den eneste trøst, den stakkels Priscilla havde. Hovedet vendte sig aldrig, når hun kom forbi; men hun var overbevist om, at Phil kendte hendes skridt, og at det øjeblik var det sværeste på hele dagen for ham, som det var det for hende.

Hun længtes efter at vise sig forsonlig, men turde ikke endnu. Han længtes efter at vise sin anger, men fandt det så vanskeligt uden at modtage noget opmuntrende tegn. Således gik da hver sine veje og mødtes sjældent; for Phil begravede sig i sine bøger med fortrædelig hårdnakkethed, og Priscilla var ikke i humør til at deltage i selskabeligheden.

Naturligvis blev deres forhold afhandlet med al en købstads pinagtige ugenerthed, idet nogle dadlede Priscilla for ufornøden strenghed, andre roste hendes mod, og atter andre, hendes veninder – ikke sladdersøstrene – forudsagde, at de begge ville have godt af denne prøvelsestid, der ikke ville skille dem længe. Til denne sidste klasse hørte Portia og Polly, som følte det som deres pligt at give en håndsrækning, når sagen var kommet til et vist punkt.

"Kære Priscilla, må jeg fortælle dig noget, som jeg tror, det vil glæde dig at høre?" begyndte Polly, der en eftermiddag indhentede sin veninde, da hun træt vandrede hjem alene.

"Du må fortælle mig, hvad det skal være," svarede Priscilla og tog hendes arm, som om hun trængte til deltagelse.

"Du ved nok, at dr. Buffum lod Phil hjælpe sig med Ned, og derved kom jeg til at opdage, hvad jeg vil fortælle dig."

"Talte han da om mig?" hviskede Priscilla ivrigt.

"Ikke et ord, før Ned fik ham til det. Min broder holder meget af ham, og de havde fortrolige samtaler med hinanden, som syntes at have gjort dem begge godt. Naturligvis fortalte Ned mig ikke alting om det, sådan som vi fortæller hinanden alting, det gør mandfolk aldrig, de er så stolte og sære; men så meget sagde han:

"Hør, Polly, du må være meget venlig mod Phil og hjælpe ham alt, hvad du kan, ellers går han helt til grunde. Han gør sit bedste og vil holde ud, så længe han kan; men en stakkels fyr må have trøst og opmuntring af den ene eller den anden slags, og hvis han ikke får den rigtige, vil han prøve den forkerte.""

"Oh, Polly, du vil nok hjælpe ham?"

"Jeg har gjort det, for jeg traf netop Phil i et svagt øjeblik og kom efter alt, hvad jeg ønskede at vide. Ned har ret, og du har uret, Pris, – ikke i at give ham hans ring tilbage, men i at synes fuldstændig at opgive ham. Han fortjener det ikke, for han var ikke nær så meget at dadle, som du tror. Men han vil ikke undskylde sig, for han føler, at du er uretfærdig; alligevel holder han inderligt af dig, og du kan få ham, hvorhen det skal være, hvis du vil."

"Ja, jeg vil, Polly; men hvordan kan jeg gifte mig med en mand, som jeg ikke kan have tillid til?" begyndte Priscilla sørgmodigt.

"Hør, mit barn, nu vil jeg tale med dig som en moder, for jeg har prøvet at have med unge mennesker at gøre og ved, hvordan man skal tage dem," afbrød Polly hende med en så fortryllende moderlig mine, at Priscilla måtte le til trods for sin bedrøvelse. "Vær stille og lyt til visdommens ord," vedblev hendes veninde alvorligt.

"Mens jeg har plejet Ned, har jeg lært en hel del, for den stakkels knøs var så dårlig og forknyt, at han ikke længere kunne holde sit hjerte lukket for mig. Derfor forstår jeg nu, hvordan jeg skal hjælpe og trøste ham, for det ene hjerte ligner overmåde det andet, Pris, og de trænger alle sammen til megen kærlighed og tålmodighed for at bevares gode og lykkelige. Ned

fortalte mig alt, hvad der tyngede hans sind, og jeg kom på det rene med, at da vi ikke er udsat for så mange fristelser som unge mandfolk, burde vi gøre alt, hvad der står i vor magt, for at hjælpe dem og gøre dem til sådanne mænd, som vi både kan elske og have tillid til."

"Du har ret, Polly. Jeg har ofte tænkt på, hvor urigtigt det er af os at blive siddende vel forvarede og tie stille, mens vi ved, at noget ikke er, som det bør være, blot fordi det ikke anses for passende for os at tale. Og når så skaden er sket, venter man af os, at vi dydigt skal vende os bort fra den stakkels sjæl, som vi måske havde kunnet redde, hvis vi havde turdet. Gud bærer sig ikke således ad mod os, og vi burde ikke bære os således ad mod dem, vi har så stor magt over," sagde Priscilla med hjertet opfyldt af bedrøvelige og kære minder.

"Vi vil heller ikke," udbrød Polly bestemt. "Vi begyndte i spøg, men vi vil fortsætte i alvor og benytte vor ungdom, vor skønhed og vor indflydelse til noget ædlere end til blot at behage mændene og lege med deres hjerter. Vi vil hjælpe dem til at blive gode, brave og ærlige, og mens vi gør det, vil vi selv blive bedre kvinder og mere værdige til at elskes, det er jeg vis på."

"Men du er jo helt begejstret," udbrød Priscilla og standsede midt i sneen for at betragte hende.

"Det er ikke alt sammen min egen visdom. Jeg har talt med fader så vel som med Ned og Phil, og det har åbnet mine øjne. Jeg har opdaget, at oprigtighed er bedre end komplimenter, og at venskab er langt at foretrække for fjas; derfor har jeg besluttet at tage skeen i en anden hånd og benytte mine gode gaver til højere øjemed."

"Hvor det dog er en trøst at høre på dig, kære Polly," sagde Priscilla, idet hun trykkede hendes hænder og så ind i hendes rene ansigt med et taknemmeligt blik. "Du har givet mig mod til at gøre min pligt, og jeg vil følge dit eksempel, så snart jeg kan. Følg mig nu ikke længere, beder jeg dig; jeg vil helst være alene, når jeg går forbi Phils vindue, for jeg vil nikke og smile til ham, som jeg plejede at gøre i de lykkelige dage. Så kan han se, at jeg ikke opgiver ham og vil lade ham gå til grunde af mangel på hjælp, men at jeg endnu altid er hans veninde, indtil jeg tør blive noget mere."

"Ja, Pris, det er rigtig elskeligt af dig, og det vil bevirke vidundere, er jeg vis på. Smil og nik væk, kære, og stræb at gøre dit, ligesom jeg stræber at gøre mit."

Et øjeblik bøjede den lille grå hat og den fine med røde fjer sig nær til hinanden; men hvem kan sige, hvad der foregik under deres skygger? Derpå trippede Polly bort, så hurtigt hun kunne, og Priscilla drejede ind i en vis gade med livligere skridt og et gladere ansigt, end man havde set hos hende i adskillige uger.

Tiden var løbet fra hende, for hendes samtale med Polly havde sinket hende, og hun var nu bange for, at den utålmodige vagt ved vinduet skulle have trukket sig tilbage. Nej, det brune hoved var der, men det hvilede træt på armene, der lå foldet over en stor bog, og der var noget tungsindigt i blikket, der stirrede op mod den vinterlige himmel.

Stakkels Phil trængte til opmuntring og var i en sådan sindsstemning, at han følte sig fristet til at gribe til det værste, hvis det bedste svigtede ham; for livet forekom ham just da

meget mørkt, og hans ensomhed og forladthed var ved at blive ham uudholdelig.

På én gang viste der sig et ansigt mellem ham og rødmen fra den nedgående sol – det kæreste og elskeligste ansigt for ham i hele verden. Nu var det ikke halvt bortvendt eller stirrede lige ud, koldt og roligt som et marmoransigt, men bøjede sig henimod ham med et smil på læberne og et længselsfuldt udtryk i de kærlige øjne, der fik hans hjerte til at banke af pludseligt håb. Derpå forsvandt det, og da han fo'r hen til vinduet, så han kun den sidste flig af hendes velbekendte kåbe, idet hun drejede om hjørnet.

Men Priscillas første bestræbelse frembragte en overordentlig gunstig virkning; for et venligt bliks trylleri forherligede det skumle værelse, og hver eneste flaske på hylderne kunne gerne have været fyldt med livseliksir, så strålende blev Phils ansigt. Den næsten ubetvingelige trang til at styrte ud og hensynsløst glemme sin forladthed i det første det bedste selskab, der tilbød sig, var nu forsvundet; for et glad håb oplivede hans ensomhed med gode tanker og forsætter; der var ikke mere det tungsindige udtryk i hans øjne, der nu så en god engel i stedet for en fristende dæmon mellem sig og aftenhimlen; og da Phil lukkede den store bog, han forgæves havde prøvet at studere i, var det med følelsen af, at han havde opdaget et nyt middel mod den bitreste smerte, et hjerte kan pines af.

Den næste morgen kom Priscilla, uden at hun vidste af det, for sent af sted til sin skole, hvorfor pladsen var tom, da hun kom forbi det meget omtalte vindue. Da hun ikke ville, at Phil skulle dele hendes skuffelse, skød hun vinduet op og lod en hvid

azalea falde ned på hans pult. Hun smilede, idet hun gjorde det, og ilede derpå bort, som om hun havde taget og ikke efterladt en skat. Men smilet blev tilbage med blomsten, bilder jeg mig ind, og Phil fandt det der, da han kom ind og opdagede den duftende morgenhilsen.

Han stak blomsten i vinglasset, som han havde svoret aldrig mere at skulle fyldes med andet end vand, og idet han satte sig foran det, lyttede han til den lille prædiken, den holdt for ham; for i den fine hvide azalea forestillede han sig Priscilla, og ud fra den strømmede et rent og kærligt hjertes veltalenhed, der bevirkede vidundere. Et af disse var, at solen, da den atter gik ned, skinnede på to ansigter ved vinduet, og de små snespurve hørte en lang tavshed blive afbrudt af to stemmer, der sagde:

"Gud velsigne dig, Pris!"

"Gud stå dig bi, Phil!"

Det var alt; men fra det øjeblik af følte den unge pige sin magt til det gode og benyttede den troligt, og fra det øjeblik af bestræbte den unge mand sig ærligt for at fortjene den agtelse og tillid, uden hvilke ingen kærlighed er tryg og lykkelig.

"Nu er vi venner igen," sagde de, da de atter blev set sammen; og de vedblev at være venner til trods for skuldertræk og smil, ondskabsfuld tale og mere end ét forsøg på at vække uenighed imellem dem; for folk kunne ikke forstå denne sagernes ny stilling.

"Jeg stoler på ham," var Priscillas eneste svar på alle advarsler og nedsættende bemærkninger.

"Jeg vil blive hende værd," var det løfte, der gjorde Philip fast til trods for spotten, der er så vanskelig at udholde, og gav ham

mod til at fly den fristelse, han endnu ikke følte sig stærk nok til at møde ansigt til ansigt.

Portia og Polly stod dem ærligt bi; for da Portia havde gjort sin faders hus til et sikkert tilflugtssted, tilbød hun Philip al den bistand, et lykkeligt hjem ved sin indflydelse kunne yde ham. Polly, der havde Ned til at hjælpe sig, gav også hans kammerat mangen venlig håndsrækning, og da man mærkede, at dommeren, præsten og "de søde P-er" sagde god for den unge mediciner, vovede ingen at kaste en sten på ham.

Alt dette tog naturligvis tid; men til sidst fik Philip sin belønning; for en aften indtraf der en lille hændelse, der viste ham, hvilke fremskridt han havde gjort, og lod Priscilla mærke, at hun nu kunne vove at bære ringen igen.

I et selskab blev Philip nemlig opfordret til at drikke et glas med en dame, men afslog det. Det faldt ham meget svært at gøre det; for damen var værtinden, en smuk kone og moder til en flok små børn, der alle foretrak den unge doktor for den gamle, og hvad der var det værste af det alt sammen, adskillige af hans mest frygtede kammerater stod i nærheden og ville le ad ham, hvis han lod sit princip sejre over høfligheden.

Men han gjorde det, skønt han blev bleg ved den anstrengelse, det kostede ham at sige med fast stemme:

"Vil mrs. Ward tilgive mig, hvis jeg afslår den ære? Jeg er –"

Her standsede han og blev flammende rød; for en usandhed svævede på hans læber, – en usandhed, der var så meget lettere at sige end den simple sandhed, og mange ville have tilgivet ham, om han havde taget sin tilflugt til den i det øjeblik.

Hans værtinde troede, som naturligt var, at ildebefindende var hans undskyldning, og da hun havde medlidenhed med

hans forvirring, sagde hun smilende:

"Ah! De herrer læger er nok ikke så parate til at forskrive vin for deres egne svagheder som for deres patienters."

Men Philip, der var opbragt på sig selv for sin fejhed, svarede åbenhjertig med et blik, der sagde mere end hans ord:

"Jeg kan ikke engang tage imod den grund til min undskyldning, De så venligt tilbyder mig, for jeg befinder mig ikke ilde. Det kan være min pligt undertiden at foreskrive vin for mine patienter; men det er også min pligt at foreskrive vand for mig selv."

En frygtelig lille pause fulgte på disse ord; men nu forstod mrs. Ward sammenhængen, og skønt hun anså hans skrupel for tåbelig, modtog hun hans undskyldning som en velopdragen kvinde, og med en tavs nejen endte hun sagen, hvorpå hun vendte sig til sine andre gæster og overlod den stakkels Philip til hans skæbne.

Den var ikke fornøjelig, men han bar den så godt han kunne, og da han var ladt alene tilbage i en krog, sagde han halvt højt og med et dybt åndedrag, som om det havde været en hård kamp:

"Ja, nu har jeg formodentlig mistet min bedste kunde, men jeg har bevaret min agtelse for mig selv, og det bør være mig nok."

"Lad mig føje min til og drikke med dig på din sundhed og lykke, kære Philip," sagde en stemme bag ved ham, og da han hurtigt vendte sig om, så han Priscilla stå der med to glas med vand og et smil, fuldt af kærlighed og stolthed.

"Du ved, hvad den skål betyder for mig?" hviskede han med et pludseligt solskin over sit ansigt, idet han modtog det tilbudte

glas.

"Ja, og jeg drikker den af mit ganske hjerte," svarede hun og lagde sin hånd i hans.

6. Hvad enden blev på det

Den surdej, der af tre unge piger var lagt i den lille by, virkede så langsomt, at de næppe ventede at udrette mere end at få "deres egne postejer hævede", som Polly spøgende udtrykte sig. Men intet ærligt forsæt bliver nogen sinde frugtesløst, og efterhånden begyndte gæringen.

Forskellige ting hjalp forbavsende til. Den første var en mådeholdsprædiken af pastor Snow, der gjorde et dybt indtryk, fordi han ved at holde den viste et lignende mod som Brutus og fordømte sin egen søn. Den retskafne oprigtighed og kærlige alvor i denne prædiken rørte hans tilhøreres hjerter, som intet lærd foredrag nogen sinde havde rørt dem, og bar frugter, der rigeligt lønnede ham for den overvindelse, den havde kostet ham.

Den vækkede de gamle op, bragte de unge til eftertanke og viste dem alle, at de havde en gerning at gøre. De, der var faldet, følte, at de kunne rejses igen, de, der af uvidenhed eller ligegyldighed spøgte med fristelsen, fik øjet op for den fare, de svævede i, og de, der længtes efter at tale, turde nu gøre det, fordi han havde vist vejen.

Således stræbte denne sjælehyrde, advaret ved at have ulven i sin egen fold, at værne sin hjord mod fordærvelse, og idet han gjorde det, fandt han, at hans menneskelighed kun gjorde hans kristendom så meget stærkere, visere og renere.

En anden hjælp var den omstændighed, at dommeren var den første til at følge sin præsts eksempel og i gerningen bevise, at han godkendte hans ord. Det var svært for den gæstfri gamle mand at bandlyse vin fra sit bord og opgive de behagelige vaner, som lang brug og mange forbindelser havde gjort ham kære; men han bragte hæderligt sit offer, og hans datter hjalp ham.

Hun forhindrede, at skænkebordet syntes tomt og bart, ved at fylde sølvkanderne med blomster, bød sine gæster vand med en ynde, der gjorde det til en sand hjertestyrkning, og viste sin fader så megen kærlighed og hæder, at han var en meget stolt og lykkelig mand.

Hvad dommeren gjorde, blev af hans naboer anset for at være "ganske i sin orden"; for han var ikke blot den fornemste, men også den rigeste mand i byen, og hos en vis klasse mennesker har disse omstændigheder stor vægt. Dette vidste Portia og gjorde regning på det, da hun sagde, at hun ønskede, han ville stå ved hendes side, og derfor hoverede hun, da andre fulgte den ny mode, nogle af princip, men mange ene og alene, fordi han indførte den.

I begyndelsen følte de unge reformatorer sig skuffede over, at ikke alle var lige så begejstrede som de selv og lige så rede til at vove og gøre noget for den sag, de havde antaget sig. Men visere hoveder end de, der sad på deres smukke skuldre, dæmpede deres utålmodighed og anviste dem forskellige midler til lempeligt at skaffe den ny idé indpas og gøre den så tiltalende, at andre kunne finde det umuligt at modstå; for solskin vinder ofte, når storm får os til at svøbe os tættere ind i vore fordomme ligesom vandringsmanden i fabelen.

Portia brugte som lokkemad i sin fælde romerske selskaber, – hun havde nemlig været udenlands, – og gjorde dem så fornøjelige, at ingen beklagede sig, når der kun blev budt kage og te (det var mode i den evige stad), men gik hen og gjorde ligeså.

Den snilde Polly satte en komisk avis i gang for at more Ned, der var svagelig næsten hele den vinter, og i den lettede hun sit hjerte angående mange emner med så meget lune, at "Pollyanthus", som hendes broder kaldte den, gik rundt mellem deres bekendte og på en fornøjelig måde udsåede god sæd; for unge mennesker husker en spøg længere end en prædiken, og denne udgiver forstod at få alle sine spøgefulde bemærkninger til at gøre virkning.

Priscillas bestræbelser var ikke mindre ivrige; men hun arbejdede på en anden måde og dannede en filial af deres forening mellem sine små elever, som hun kaldte "vandbørnene". Dette erobrede straks mødrene, og selv fædrene fandt det vanskeligt rigtig at nyde deres vin med alvorlige blikke fra iagttagende blå øjne hvilende på sig, mens de få sviregaster i byen skjulte sig som natugler, der skyr solskinnet, når den lille hær af uskyldige børn med vajende faner, glade sange og ansigter, der strålede af sundhed, drog igennem gaderne med deres fromme general i spidsen, opfyldte af den behagelige indbildning, at *de* kunne frelse verden.

Naturligvis afhandlede matronerne disse begivenheder, når de sad sammen og syede, og de gav anledning til en del nyttigere samtale end den sædvanlige sladder om tjenestepiger, sygdom, klædedragter og skandaler.

Dommerens frue talte veltalende om dette emne, mens hun viksede sin tråd, og eftersom hun førte forsædet, lyttede alle til med dyb ærbødighed. Mrs. Ward understøttede alle hendes forslag; for denne dame havde vakt stor overraskelse i byen ikke blot ved at antage Philip som huslæge, men også ved at arbejde stærkt for mådeholdssagen. En eller anden havde fortalt hende alt om de unge pigers kærlighedsarbejde, og hun havde følt, det ville være en skam for hende at blive overgået af dem; derfor besluttede hun som en samvittighedsfuld kvinde at kaste sin indflydelse i den rigtige vægtskål, gribe tiden i flugten og bidrage sit til at gøre byen til et tryggere sted for sine fem opvoksende sønner, end den for øjeblikket var.

Disse to toneangivende damer sørgede for, at snebolden rullede så livligt, at andre snart blev omvendte og sluttede sig til dem, indtil omtrent et dusin tog fat på sagen med fuld alvor, og så var arbejdet halvt gjort; for kvinderne kan for en stor del give selskabet, hvad udseende de vil.

"Man siger os, at hjemmet er vor sfære og råder os til at holde os til det, lad os derfor sørge for, at det bliver, hvad det burde være, og derved vil vi have bevist, at vi egner os for større arbejdsfelter, hvis vi bryder os om at gøre krav på det," sagde dommerens frue ved en af de omtalte sammenkomster, hvor der syedes, idet hun rask klippede et stykke rødt flonel i stykker til de fattige.

"De fleste af os vil finde, at det er alt, hvad vi kan overkomme, tænker jeg," svarede mrs. Ward, idet hun tænkte på sine egne vilde drenge, der sandsynligvis vendte huset på den anden ende, mens hun syede kyser til mrs. Flanagans barhovedede småpiger.

"Det forekommer mig ikke, at vi har noget kald til at blande os i andre folks affærer. Der har aldrig hersket drikfældighed mellem folk her i byen, men de fører et højst respektabelt og ordentligt liv, så jeg indser ikke, hvad al den tale om mådehold skal til," bemærkede miss Simmons, en syrlig pebermø, hvis vigtigste jordiske ejendom var en udsøgt samling katte.

"Hvis Deres katte slog sig til drik, ville De nok indse det," lo Polly fra det hjørne, der var et sandt blomsterbed af unge piger.

"Gud ske lov, at jeg ingen mandfolk har til at plage mig selv med," begyndte miss Simmons skarpt.

"Ja, men det burde De have, for når De vægrer Dem ved at gøre dem lykkelige, burde De i det mindste sørge for, at de søger en trøst, som ikke kan volde dem yderligere elendighed," vedblev Polly alvorligt, skønt hendes mørke øjne spillede af lystighed.

"Ja, jeg indrømmer, det ville ikke være mere end billigt; men jeg kunne da ikke tage mig af dem alle sammen!" sagde miss Simmons og kroede sig med et affekteret smil, der nær havde bragt den hele forsamling af unge piger ud af fatningen.

"Forsøg det, og hjælp os stakler, der ikke har Deres erfaring," tilføjede Priscilla i sin mest overtalende tone.

"Ja, jeg vil virkelig! Jeg vil byde Hiram Stebbins ind til te, og når han er blevet så medgørlig, som postejer og boller kan gøre ham, vil jeg tage fat og se, om jeg kan snakke ham fra hans tilbøjelighed for sin cognacsflaske," udbrød miss Simmons i et pludseligt anfald af medlidenhed med sin udkårne fra tidligere dage, der havde vundet, men aldrig gjort fordring på hendes jomfruelige hjerte.

"Jeg tænker nok, det vil lykkes Dem, og hvis det gør det, vil De have udført, hvad ingen anden kunne, og skal få, hvilken belønning De ønsker," udbrød Portia med et så forhåbningsfuldt smil, at miss Simmons' gamle falmede ansigt næsten blev ungt igen, da hun sagde farvel for at gå hjem, hvor hun nu havde noget bedre at gøre end at pleje sine katte.

"Der fangede vi den fugl," sagde Polly med oprigtig tilfredsstillelse.

"Det er den måde, vi får folk til at arbejde på," sagde Portia smilende.

"Hun vil udrette, hvad vi andre ikke ville kunne, for hendes hjerte er med i det," sagde Priscilla blidt, og det var en fornøjelse at se de blomstrende unge pigers glæde over, at den stakkels gamle Hiram var på god vej til at blive reddet.

Således gik året til ende, og takkefesten kom igen med sin hjemlige munterhed, der gør den til en glædesdag over det hele land. Denne dag ville ikke være fuldkommen, hvis den ikke endte med en lystighed af en eller anden slags, og af visse grunde havde de unge herrer besluttet, at årets første selskabelige sammenkomst skulle blive ualmindelig fornøjelig.

"Alle går med, og Ned siger, at aftensmaden skal være isvand," sagde Polly, idet hun kastede et sidste blik på sig selv i det store spejl, da de tre veninder var færdige med deres påklædning den omtalte glade aften.

"I år behøver jeg ikke at sukke over andres smukke dragter, som jeg gjorde i fjor," sagde Portia og pudsede sig som en svane, mens hun anbragte Charleys roser i sit bryst.

"Og jeg behøver ikke at tænke på, hvem Phil vel vil tage med," tilføjede Priscilla og standsede på halvvejen med at trække sin

handske på for at betragte den lille ring, der nu var kommet tilbage igen efter sin langvarige forvisning til en vis ung mands vestelomme.

Aldrig havde salen haft et så pragtfuldt og festligt udseende; for den var glimrende dekoreret; magelige sæder var anbragt for de ældre, spejle for skønhederne, og den bedste musik, der kunne opdrives, udsendte sine toner fra en opstilling af buske og blomster. Alle syntes at være i usædvanlig godt humør; de unge piger tog sig fortryllende ud, og de unge herrer var sande mønstre på god opførsel, skønt en opmærksom iagttager kunne have opdaget en mistænkelig blinken i de dristigstes øjne, som om de havde udklækket en eller anden ny spøg.

De unge piger bemærkede det, var på deres post og mente at være kommet efter hemmeligheden, da de opdagede, at de unge herrer af deres bekendtskab alle sammen havde en lille kande ligesom en orden hængende ved buketterne i deres knaphuller; men Gud velsigne deres uskyldige hjerter! det var kun en list, og de blev fuldstændig overraskede, da orkestret umiddelbart før bordet spillede op til sangen:

"Drik blot mig til med dine øjne,"

og alle betragtede smilende de tre unge piger, der stod sammen omtrent midt i stuen.

De så sig omkring til alle sider i tiltalende forvirring; men et øjeblik efter viste der sig et syn for dem, som bragte dem rent ud af fatning; for iført en imponerende hvid vest skred dommeren ind i den kreds, der havde samlet sig om dem, bukkede sirligt for dem og sagde med et smil, der gjorde gaslamperne til skamme:

"Mine unge damer! Jeg er blevet anmodet af de tilstedeværende herrer om at bede Dem modtage et ringe tegn på deres taknemmelighed, agtelse og anger. Som den første mand, der sluttede sig til den forening, der har været en velsignelse for vor by, vil mr. William Snow nu have den ære at overrække Dem gaven."

Derpå kom mr. William Snow til syne med en mine så stolt som en påfugl, og det var ikke uden grund; for på den præsenterbakke, han bar, stod der en stadselig sølvkande. På hanken dansede der en yndefuld lille Hebe, langs den ciselerede rand skinnede tre navne, og op af den slanke vase hævede sig tre hvide liljer – passende sindbilleder på de jomfruelige stifterinder af foreningen.

Da mr. William nåede hen foran dem, var hans kostbare byrde nær kommet ud af ligevægt ved hans forsøg på at efterligne dommerens buk; men han holdt sig tapper og afleverede følgende mærkelige digt, som man ventede, publikum ville tro var en frembringelse af hans eget geni:

"Når oldtids guder gilde holdt,
dem Hebe nektar skænked';
os fylder bægret gratier tre,
hvis skønhed fast os lænked'.
Og glæde, lykke bringer vist
den drik, som de os byde,
derfor vi "Riddere af Kanden" ej
nu anden drik vil nyde."

Om "Lettys landstryger"

Forfatter: Louisa May Alcott (1832-1888).
Første udgave: *Silver Pitchers; and Indepencence: A Centennial Love Story.* Roberts Brothers, Boston 1876.
Denne udgave efter: Louisa M. Alcott: *Lettys Landstryger og andre Fortællinger.* Oversat af J. E. Wørmer. Chr. Flors Boghandel. København 1912.
Oversætter: Julius Emil Wørmer (1840-1897).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter frontispice af May Alcott Nieriker (1840-1879) til Louisa May Alcott: *Little Women* (part 2), Roberts Brothers, Boston 1869.

ISBN 978-87-7628-261-5
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-562-4 (Ølstykke 2017).

© 2025 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:

Den Gabriel, som denne nutids Evangeline: En henvisning til Longfellows episke digt *Evangelina*. *Red.anm.*

Note 2:

Dimity: Groft, sildebensvævet bomuldsstof. *Red.anm.*

Note 3:

Svikler: Indvævede eller påsyede mønstre. *Red.anm.*

Note 4:

Tommy Traddles: En figur i Dickens' *David Copperfield*. *Red.anm.*